Loveswept

Ultimul erou american

Ruth Owen

Loveswept

Ruth Owen

Ultimul erou american

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucureşti

Last American Hero
by Ruth Owen

© copyright 1994 by

Ruth Owen

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-4-2

1

– Luke Tyrell ?

Hristoase, nu încă una de-alea, îşi spuse Luke, pe cînd stătea în colţul separeului, scrijelit cu inscripţii, din fundul barului-rotiserie *La Bubba.* Sperase să-şi afle, cît de cît, liniştea în văgăuna aia plină de fum, nădăjduind că acolo nu-l va deranja nimeni. Reuşise, pînă la un punct. Clienţii nu erau de genul celor care să se angajeze în şuete amicale, decît eventual despre tatuaje sau ultimul supliment al ziarului *Hustler.*[1] Uitase însă de femei, de cele ce bîntuiau asemenea localuri în

1. Hustler= şlepăr, racoleur, intermediar pentru atragerea atragereaclienţilor, lucrătorilor etc. (n.tr.) .

căutare de clienţi. Pînă-n prezent, îl abordaseră trei, în aceeaşi seară, iar acum, lîngă masa lui, se oprise încă una. Povestea începea să-l oboseascâ al dracului de tare. Îşi trase mai apăsat peste ochi pălăria Stetson, cu boruri largi, sperînd că această atitudine îi va da de veste cucoanei că nu-l interesa cîtuşi de puţin.

Aiurea!

– Sînteţi Luke Tyrell, nu-i aşa ?

Îndărătnică puşlama, îşi spuse Luke. Această trăsătură, împreună cu dulcea răguşeală a vocii, îi trezi curiozitatea aproape atît cît să-şi ridice pălăria pentru a-i arunca o privire. Aproape.

– Ascultă, iubiţel, spuse el, cu un glas baritonal scăzut şi leneş, sînt convins că faci bine tot ceea ce faci. Altădată, s-ar putea să te iau la o vîjîială, da-n seara asta, pur şi simplu n-am chef.

– Ei, asta-i straşnic, cowboy, pentru că nici eu n-am.

Nu la acest răspuns se aşteptase. Dîndu-şi pălăria pe ceafă, aruncă o privire rapidă femeii care refuza să-l lase în pace. Apoi îi aruncă încă una, mai atentă.

Nu părea o matracucă. Nu pentru acest rol era îmbrăcată în felul acela. Haina ei de piele uzată şi blugii lăbărţaţi descurajau orice dorinţă, mai degrabă decît s-o aţîţe, iar cămaşa de lucru, cu vreo două numere mai mare, ascundea eficient toate detaliile trupului, de la gît pînă la talie. Părul brunet şi des şi-l purta tuns simplu, cu un

breton cîrlionţat căzîndu-i pe frunte iar restul prins la spate într-un fel de agrafă. De unde stătea, Luke nu-şi putea da seama dacă era lung sau scurt, cu firul drept sau ondulat. Şi nici nuanţa n-o putea percepe, tonurile cromatice pierzîndu-se în lumina difuză a încăperii. La prima vedere, femeia părea de-o banalitate înşelătoare, genul pe lîngă care treci pe stradă fără a-l învrednici cu o a doua privire. Apoi îi văzu ochii.

Şi culoarea lor era ştearsă de semiobscuritate. Dar nu culoarea conta. Ochii ei îl sfredeleau arzător, obligîndu-l să le acorde atenţie, la fel cum uliul atrage atenţia unei turturele. Pe sub hainele largi şi pieptănătura de şcoliriţă, cucoana era o pasăre de pradă. Altora le-ar fi putut scăpa acest aspect, dar Luke îl cunoştea. Îl vedea ori de cîte ori se uita în oglindă.

După ce văzu ochii aceia, se pomeni dorindu-şi să fi fost o fişneaţă.

– Ai de gînd să mă pofteşti să iau loc ?

„Nici o şansă", răspunse în sinea sa Luke, bunul-simţ intrîndu-şi în drepturi. Doamna asta aducea belele. Le simţea mirosul. Gustul. Şi avusese toate necazurile pe care putea să le-ndure într-o singură zi.

– Uite ce e, tanti, tot ce vreau e să-mi termin berea-n linişte şi s-o şterg din oraş. Aşa că, dacă nu ţi-e cu supărare...

– Nu va dura mult, promit, îl întrerupse ea, în timp ce se strecura în partea opusă a separeului.

Se aşează într-o poziţie neaşteptat de modestă, cu spinarea dreaptă şi mîinile odihnindu-i-se-n poală, în afara vederii. Dar, cîtă vreme stilul ei putea să pară sfios, ea una nu era de loc astfel.

– Vreau să-ţi fac o propunere, spuse, de-a dreptul.

Luke îşi împinse pălăria şi mai pe spate, interesat, în pofida propriei lui voinţe.

– Propunere ? repetă, cu tonul încărcat de subînţelesuri.

Cu toată penumbra din bar, o putu observa roşind.

– Nu genul acela de propunere.

Privindu-i faţa, aproape reuşi să vadă gîndurile ce-i goneau prin minte, neaşteptată conştientizare a imaginii pe care, fără-ndoială, i-o prezenta: o femeie neînsoţită, abordînd întru-n local un bărbat singur şi folosind cuvîntul „propunere". Jenată, coborî privirea. Luke avu o senzaţie acută şi neaşteptată de frustrare.

Continuînd să-i evite privirea, femeia spuse:

– Am auzit că ţi s-a refuzat azi o slujbă la Providence.

– Ei, ai auzit greşit, replică Luke, burzuluindu-se. Eu am fost cel care am refuzat slujba. Locul era puţin cam prea, ăă, religios pentru gusturile mele.

Femeia înălţă capul, în ochi putîndu-i-se zări un licăr răutăcios.

– Brennermen bufneşte cam tărişor din Biblia

aia, nu ? întrebă ea.

– Cotonogeşte ar fi un cuvînt mai potrivit. Rugăciune în comun, dimineaţa şi seara înainte de culcare. Alte rugăciuni la fiecare masă şi participare obligatorie la liturghia duminicală.

Îşi scoase pălăria, trecîndu-şi prin păr degetele puternice, într-o mişcare rapidă, nervoasă.

– M-a dus cu gîndul că m-aş angaja mai curînd ca popă, decît ca văcar.

– Ies bani frumoşi, sublinie ea.

– Libertatea e şi mai frumoasă, replică Luke. Prefer să aleg singur unde şi cînd mă rog.

Îşi studie pălăria, plimbînd un deget de-a lungul borului tocit.

– Cam la fel cum aleg unde şi cînd doresc compania cuiva. Acum nu e unul din momentele acelea. Deci, dacă nu te superi, doamnă...?

– Gallagher. Sarah Gallagher. Sînt proprietăreasa *Corners Ranch*-ului, la nord de oraş, şi înainte de-a-mi spune încă o dată să plec, vreau să ştii că mă aflu aici pentru a-ţi oferi o slujbă.

Dumnezeule, rostea, dintr-o suflare, mai multe cuvinte decît făceau majoritatea oamenilor într-un minut întreg.

– Nu vreau să te jignesc, dar n-ar fi trebuit ca soţul dumitale să fie aici, făcîndu-mi el propunerea ?

– Îţi vine greu să-nchei afaceri cu o femeie ?

– Pe toţi dracii, da. Oricărui băiat isteţ i-ar veni greu.

La auzul acestui comentariu, în ochii femeii scăpără o flacără. L-ar fi strîns de gît cu dragă inimă, îşi spuse Luke, amuzat. Dar amuzamentul i se transformă în respect, văzînd-o că-şi ţinea vizibil mînia-n frîu.Luke însuşi era un om căruia-i sărea uşor ţandăra şi ştia cît de greu e să înăbuşi un foc, odată ce s-a aprins. Cucoana părea să aibă parte de foc mai mult decît destul...

Vorbi din nou:

– E o slujbă bună. Nu-ţi pot oferi tot atîţia bani cît Brennermen, dar te angajez cu casă şi masă. Şi, adăugă ea, cu un zîmbet alungîndu-i norii de pe faţă, mă voi asigura că-mi ţin Biblia departe de ochii tăi.

Zîmbetul acela afurisit îl putea atrage în necazuri cît cuprinde. O fi avut ea o fire îndărătnică şi irascibilă ca a unei pisici sălbatice, dar buzele-i erau dulci şi ispititoare, imagine care-l duse cu gîndul la un pisoi. În cap îi sunau vag clopote de alarmă.

– Deci, de ce nu-i aici soţul dumitale ? repetă, mai auster de astă dată.

– Nu sînt măritată.

Clopotele de alarmă se prefăcură în sirene.

– Nu mă interesează, spuse Luke, luptînd cu asprimea care-i cuprinsese brusc gîtlejul.

– Dar nici măcar n-ai auzit detaliile.

– N-am nevoie, stărui el, categoric.

Ultimul lucru de care-avea nevoie în viaţă era o muiere singură, cu zîmbet misterios şi ochi ce

ardeau ca stelele pe cer. Prefera relaţiile scurte şi fără complicaţii, şi făcea toate eforturile să şi le menţină astfel. Dar nişte ochi ca ai ei îi puteau da ideea de-a se aşeza la un loc, de-a ţine la ceva, şi la cineva. Iar acesta era un risc pe care nu era pregătit să şi-l asume din nou, pentru nimeni în lume.

Se rezemă de peretele zgîriat al boxei şi-şi trase pălăria la loc pe ochi.

– Mi s-a oferit o slujbă la o schelă de petrol. De-aici pîn-la Houston sînt trei sute de mile[1] şi plănuiesc să le străbat dintr-un foc. Aş aprecia un strop de linişte ca să mă pot odihni o idee, înainte de-a porni la drum. Noapte bună, domnişoară Gallagher.

Bănuise că o să plece, că va pieri din separeu şi din viaţa lui, lăsîndu-l puţin mai sărac, prin pierderea buzelor ei dulci şi a ochilor strălucitori. Bănuise prost. Femeia se ridică în picioare şi, aplecîndu-se peste masă, îi smulse pălăria din cap dintr-o singură mişcare.

Nimeni, dar absolut nimeni, nu se atingea de pălăria lui Luke Tyrell. Se ridică încet, îndreptîndu-şi spinarea pînă ce toată făptura lui sveltă, înaltă de doi metri, depăşi cu cel puţin treizeci de centimetri capul lui Sarah.

– Dă-o-napoi, spuse, serios şi ameninţător.

– Nu înainte să m-asculţi.

1. 482,79 km. (n.tr.)

Ţinea pălăria la spate, unde Luke n-o putea ajunge. O altă femeie i-ar fi putut interpreta greşit proporţiile furiei, folosindu-se de acel gest ca de un flirt copilăros şi timid. Dar Luke îi observă fălcile încordate şi ştiu că era pe deplin conştientă de furia lui şi întru totul dispusă s-o înfrunte. Încă o dată îi acordă, nu fără ranchiună, o doză de respect.

– Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Tyrell. Am încercat, dar nu-mi pot gospodări de una singură ferma. Pînă acum, am ţinut-o pe picioare cu proptele şi rugăciuni, dar am aflat că inspectorul imobiliar de comitat o va examina, după ce vor trece şaizeci de zile. Dacă pînă atunci nu reuşesc să fac reparaţiile necesare...

Ochii ei completară fraza, privindu-l cu o disperată implorare de-a o ajuta. Verzi, îşi spuse Luke. Verzi ca adînca şi tainica inimă a pădurii. Privindu-i, desluşi dincolo de învelişul aspru, pînă în miezul gingaş şi vulnerabil al sufletului ei. Undeva, în propria lui inimă, vibră o coardă. E speriată, reflectă el, atît de speriată, încît acceptă să-mi dezvăluie propria-i spaimă. Cele cîteva minute de cînd o cunoştea îi înfăţişaseră o femeie mîndră, cu voinţă puternică, obişnuită să înfrunte şi să învingă de una singură provocările vieţii. El însuşi peste măsură de independent, Luke îşi putea închipui cît de mult trebuia s-o fi costat recunoaşterea propriilor ei temeri.

– Cu siguranţă, se găseşte pe-aici cineva care

să te-ajute.

– Nu e nimeni, răspunse ea, fără intonaţie; blîndeţea din ochi i se şterse, ascunsă după un zid de dezamăgire mustrătoare. Nimeni în tot oraşul n-ar mişca un deget pentru mine. Eşti cam ultima mea speranţă.

Un moment, se întrebă dacă avea să-l mai roage o dată. Şi se mai întrebă şi ce răspuns avea să-i dea el. Năprasnicul foc i se stinsese din priviri, iar umerii-i stăteau prăbuşiţi a înfrîngere. Luke ştia din proprie experienţă că atît bărbaţii, cît şi femeile minţeau cu temeinicie dar, într-un fel, simţea că Sarah spunea adevărul. Credea cu toată sinceritatea că el îi era ultima nădejde.

Din locul unde stătea, putu să vadă că avea părul lung, atîrnîndu-i pe spate într-o coadă împletită gros. Luke avea o slăbiciune pentru părul lung şi pentru femeile aspre, încăpăţînate, cu ochi expresivi şi vulnerabili. Dacă avea să-l mai roage o dată, era posibil să-şi încalce principiul fundamental de-a nu se încurca niciodată cu vreo femeie singură, sub vîrsta de optzeci de ani.

Dar Sarah n-o făcu. Închise gura şi-i dădu pălăria înapoi. Un moment, mîinile li se atinseră. Fugarul contact nu dură mai mult de-o secundă şi totuşi, cînd îi simţi degetele fine, neînchipuit de delicate, frecîndu-se de ale lui, pe Luke îl furnică pielea. Nimic la femeia asta nu era aşa cum se aşteptase el. Coborî privirea, reacţionînd faţă de pornirea, aproape instinctivă, de-a i se uita în

ochi, de-ai auzi glasul ca un foşnet, de-a o mai atinge o dată. Dar Sarah plecase.

Croindu-şi drum printre mesele aglomerate, pline de muşterii, Sarah spera să-şi poată stăpîni lacrimile de stînjeneală, pînă la ieşirea din bar. Se făcuse de rîs clasa-ntîi, şi refuza să se umilească şi mai mult, plîngînd în public.

Lua-l-ar dracu'. Se aruncase la picioarele lui, iar el o dăduse la o parte ca pe-o muscă sîcîitoare. Cel puţin, ar fi putut s-o asculte. Oferta ei era aproape la fel de avantajoasă ca a lui Brennermen, ba chiar mai bună, stînd să te gîndeşti că-n tîrguială nu erau aruncate nici un fel de îndatoriri religioase. Într-un tribunal, Sarah l-ar fi calificat pe Tyrell drept martor ostil. În viaţă, îl califica drept ticălos.

Lacrimi de furie îi înţepau ochii. Vederea i se împăienjenise şi se ciocni de o masă, provocînd cîteva sudălmi colorate din partea ocupanţilor. Abia dacă le auzi. Gîndurile-i zburau către viitor şi spre ceea ce-avea să le spună copiilor. Trebuia să ajungă acasă cu ceva, ceva care să le dea speranţe că, pentru ei, totul urma să se aranjeze. Dar, acum, chiar şi ei îi venea greu s-o creadă...

O siluetă i se înălţă în cale. Încercă să ocolească, dar descoperi că individul se mişca odată

cu ea, tăindu-i drumul. Ridicînd privirea, întîlni un chip lătăreţ, puhav, rînjindu-i crud. În anii ei de activitate ca apărător public văzuse mutre mult maj rele, dar în ultima vreme nu i se mai întîmplase.

– Ce-atîta grabă, puişor ?

„Grozav", îşi spuse Sarah. „Uite-l acum şi pe Godzilla[1] făcîndu-mi avansuri. Încheierea unei zile perfecte".

– Mă scuzati. Încerc să trec, răspunse, cu cea mai rece şi mai categorică voce a sa.

Nu reuşi să-l descumpănească. Omul se înghesui mai aproape, înşfăcîndu-i antebraţul ca într-o menghină.

– Şezi binişor. Putem trage un chef noi doi.

– Dă-mi drumul, insistă Sarah, mai mult plictisită, decît alarmată. Haidamacii de teapa ăluia se hrăneau cu groaza provocată altora. Cea mai sigură cale de a-i descuraja consta în indiferenţa rece, calmă.

Dar indiferenţa i se dezintegră în clipa în care individul îi încercui talia cu celălalt braţ, trăgînd-o brutal peste burdihanu-i moale şi umflat. Sarah se zbătu, pentru a-l face să forţeze strînsoarea, dar i se tăie respiraţia. Lipită de el cu forţa, îi simţi mirosul pielii nespălate şi răsuflarea duhnind rînced a băutură, cînd se aplecă s-o sărute.

1. Monstru reptilian gigantic, din filmul japonez „Godzilla, King of the Monsters" ("Godzilla, regele monştrilor") (n.tr.)

Privi în jur după ajutor, dar clienţii barului fie n-o luau în seamă, fie se ascundeau la adăpostul semiîntunericului. În minte i se amestecau frica şi incredulitatea. Era molestată şi nimeni n-avea de gînd s-o ajute...

Deodată, din umbre apăru o siluetă, un bărbat svelt şi înalt, purtînd o pălărie Stetson uzată.

– Doamna ţi-a cerut să-i dai drumul.

Tyrell abia dacă vorbise mai tare decît în şoaptă, dar toţi cei din apropiere încremeniră, paralizaţi de cuvintele lui rostite încet, ucigător. Timpul se opri în loc. Tensiunea trosnea prin aer, acumulîndu-se ca electricitatea statică înaintea unei lovituri de trăsnet. Toţi ştiau că se apropia o explozie.

Aproape toţi.

– Cară-te, spuse bătăuşul. Găseşte-ţi singur o fustă.

– Dă-i drumul, repetă Luke, cuvintele căzîndu-i ca bolovanii în tăcerea tensionată. Dă-i drumul, şi n-o să iasă nici un bucluc.

În ochii celuilalt, nemulţumirea se transformă în încîntare.

– Bă, frate, da' mai nasol de-atîta nu puteai să greşeşti !...

O eliberă pe Sarah atît de repede, încît femeia aproape că-şi pierdu echilibrul, şi-şi îndreptă atenţia asupra cowboy-ului.

Luke îşi îngădui o fracţiune de secundă pentru a întîlni privirea lui Sarah, care dădu din cap cu-

tremurată, semn că nu păţise nimic. Cu toate acestea, pe Luke îl cuprinse furia. În ochii lui, orice bărbat care vîna femei lipsite de apărare era un ditamai bălegarul. Strîngînd pumnii, se răsuci spre bătăuş... şi fentă exact la timp, pentru a evita braţul individului.

Luke contră cu o directă în plexul celuilalt. Malacul se clătină, revenindu-şi însă cu o iuţeală alarmantă. Neintimidat, Luke aplică un lat de palmă puternic în antebraţul cărnos al namilei. Acesta reveni spre el, rînjind de-a binelea.

– Ă-ăuu, murmură Luke, făcînd un pas înapoi. Îi dăduse amicului două lovituri dintre cele mai bune, iar acela nici măcar nu tresărise. Observă prea tîrziu braţele cît nişte trunchiuri de copaci ale bătăuşului şi faptul că-l depăşea în greutate cu vreo cincisprezece kile, ca nimica. Nici că se găsea un bălegar mai mare sau mai păcătos. Şi, îşi spuse Luke, dacă nu-i venea repede o idee, bălegarul ăla mare şi păcătos avea să şteargă podeaua cu...

– Atenţie !

Alertat de strigătul lui Sarah, Luke văzu genunchiul omului ridicîndu-se în sus, ţintindu-l drept sub pîntec. Se răsuci, încasînd zdrobitoarea lovitură în latura mai puţin vulnerabilă a şoldului. Dar chiar şi-aşa, durerea îl sfîşie prin coaste, făcîndu-l să se încovoaie. Ochii i se îngustară, ridicînd privirea pentru a vedea încîntarea încrezută de pe chipul buhăit al bătăuşului.

În Luke plesni ceva. Fără să-i mai pese de durere, îşi luă avînt, adunîndu-şi toate puterile într-un ultim pumn, ţintit pentru a şterge acea expresie. Luke lovi falca individului într-un trosnet de oase sfărîmate, privind apoi cum matahala încremeneşte şi se prăvăleşte la pămînt, fără cunoştinţă.

– Singur ai căutat-o, bombăni Luke, privind trupul căzut grămadă. Dădu să se întoarcă, după care trase şuierător aer în piept, cu mijlocul fulgerat de durere.

Deodată, lîngă el apăru Sarah, trăgîndu-i braţul peste umărul ei pentru a-l susţine.

– Bună treabă, cowboy, spuse ea, conducîndu-l spre uşă. Acum, hai să mergem de-aici pînă nu-i vine vreunui amic de-al lui ideea să egaleze scorul.

Sarah întoarse volanul, scoţînd camionul din şosea, pe drumul desfundat şi îngust care ducea spre casa ei. Întunericul nopţii de primăvară o învăluia, cufundînd-o în sunetele şi mirosurile care însemnaseră pentru ea „acasă" de cînd se ştia. Privi spre pasager, care stătea rezemat de fereastră, dormind adînc. Părul lui spălăcit reflecta frînturi din lumina lunii, după cum maşina intra sau ieşea din umbră, dar restul trupului rămînea

într-un întuneric necontenit. Pînă şi pălăria pe care şi-o ţinea atît de strîns pe genunchi refuza să se dezvăluie în lumină.

Cînd şi cînd, sîngele ei irlandez îi trezea fantasme, mai ales în nopţile frumoase, cu lună. Şi astfel, acum i se păru că omul de lîngă ea fusese părăsit de lumină, iar acest gînd o întristă. Unde-şi avea căminul oare? Existau privelişti, mirosuri şi vise care să-l mîngîie şi pe el?

Gîndurile i se întrerupseră brusc, în clipa în care roata din faţă nimeri într-o hîrtoapă. Maşina se zgîlţîi, iar pasagerul se deşteptă, înjurînd în surdină.

– Scuze, murmură Sarah, cu sinceritate; încercase să conducă tot drumul cît mai lin cu putinţă, lucru deloc uşor, ţinînd seama de starea jalnică a majorităţii drumurilor din comitat; i-o datora – şi nu numai atît. Ajungem la mine în cîteva minute, continuă ea.

– Eu tot nu pricep de ce-a trebuit să vin aici, mormăi Luke, ursuz.

Sarah oftă, plictisită să mai răspundă acestui comentariu.

– Uite ce e, am mai discutat despre asta. Făcătura aia de monstru din filmele japoneze, de serie B, aproape că ţi-a făcut de petrecanie.

– Mă simt foarte bine, declară Luke, dar expresia de durere de pe chipul lui sugera cu totul altceva.

– Nu eşti deloc bine, şi-o ştii şi dumneata.

Dacă exista vreun spital civilizat, pe-o rază de douăzeci de mile, te duceam acolo să-ţi facă o radiografie. Dar cum nu există aşa ceva, va trebui să te odihneşti cîteva zile la mine acasă, pînă vedem dacă ţi-ai revenit cu-adevărat.

– Aş prefera...

– Ştiu eu ce-ai prefera. Da' uite că, întîmplător, puţin îmi pasă.

Luke scoase un fel de scrîşnet din adîncul gîtului. În primul moment, Sarah crezu că tuşea. Abia pe urmă, cu o tresărire, îşi dădu seama că chicotise.

– Ţi-a spus vreodată cineva cît de mare te dai? întrebă el.

– Doar cînd vor să fie politicoşi, replică ea, rîzînd.

Neauzind nici un răspuns,îl privi, întrebîndu-se dacă nu cumva adormise din nou. Nu dormea. Luke stătea cu cotul sprijinit în fereastră, privind afară în noapte. Ţinea bărbia uşor ridicată, ca şi cum s-ar fi uitat spre cine ştie ce zări îndepărtate, nu la un drum de ţară, mărginit de copaci şi tufişuri crescute în neorînduială. Lumina argintie a lunii îi scălda din plin chipul, scoţîndu-i în evidenţă toate trăsăturile, puternice şi arogante. Umbre îl înconjurau, iar fundalul întunecat îi accentua, prin contrast, contururile dăltuite aspru ale profilului.

Prin sufletul lui Sarah se undui deodată o curioasă tristeţe. Petrecuse mult timp singură, în ultimii cîţiva ani – după cele prin care trecuse graţie

fostului ei soţ, nu mai era tocmai dornică să reînceapă o relaţie – dar avusese întotdeauna prietene şi rude care să-i aline singurătatea. Acest bărbat, însă, părea absolut solitar, la fel de închis în el ca stelele ce licăreau deasupra, pe cerul noptatic. Îndepărtat şi strălucitor, amarnic de rece.

Era, îşi spuse ea cu obiectivitate, unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Lumina slabă din bar îi ascunsese detaliile fizionomiei lui. Nu observase decît că era înalt, slab, şi avea o stare de spirit mai îndărătnică pînă şi decît a ei, ceea ce însemna nu puţin lucru. După încăierare, fusese prea ocupată cu munca de lămurire ca să-l urce-n camion, pentru a-i mai observa şi înfăţişarea.

Observa acum. Era absolut seducător, un Adonis blond, cu o doză sănătoasă de Clint Eastwood, aruncată în reţetă ca măsură de siguranţă. Genul de bărbat care putea cuceri o femeie doar ridicînd sprînceana. Avea nişte sprîncene mari. Sprîncene şi...

Sarah, o iei razna! se admonestă ea. Îşi desprinse privirea de pe trăsăturile lui cioplite, dîndu-şi seama, cu întîrziere, că invitarea unui asemenea bivol acasă la ea nu era cea mai înţeleaptă mişcare. În fond, trecuseră şase luni de cînd avusese ultima întîlnire cu un bărbat. Şi chiar mai mult, mult mai mult, de cînd... mă rog, de cînd făcuse...

– Drăguţă vizuină ai tu aici, spuse Luke, deodată.

Cuvintele lui o readuseră brutal la realitate.

– Ăă, mulţumesc, replică ea, sperînd că nu i se observa răsuflarea sacadată.

Nu păru să i-o observe.

– Spaţiu cît cuprinde, urmă Luke, privind în continuare pe fereastră. Teren plat, fertil... Ce creşti, în principal?

– Buruieni, mai mult, răspunse Sarah, îngrijorarea învingîndu-i jena. Se făcuse tobă de manuale agricole, dar, pînă-n prezent, nu aplicase practic teoriile. Iadul pe care-l făceau Brennermen şi alţi cîţiva vecini, din viaţa copiilor ei, îi consumase tot timpul şi energia, făcînd-o să întîrzie lucrările agricole şi mai mult. Cum primăvara aproape trecuse de jumătate, ştia că trebuia să ia curînd o hotărîre, altfel pierdea cea mai bună parte a sezonului agricol. Poate chiar pe asta conta Brennermen...

– Vrei să zici că nu cultivi nimic? întrebă Luke, părînd copleşit de irosirea atîtor pămînturi bune.

– Ei, avem o grădină de legume. Eu le-am sădit, dar copiii-s cei care-o lucrează.

– Copiii? Ai copii?

– Păi, da... răspunse Sarah, întrebîndu-se de ce era atît de surprins.

– Dar... spuneai că nu eşti măritată.

– Nu sînt. În vremurile-astea nu-i nevoie să fii măritată ca să ai copii.

Nici chiar întunericul nu putu ascunde expresia uimită de pe chipul lui. Grozav, îşi spuse Sarah. Mai întîi mă crede prostituată, acum mă socoate o mamă necăsătorită. Deschise gura să explice, dar Luke vorbi primul:

– Uite ce-i, mai bine să ţi-o spun de-a dreptul: Nu prea-mi plac copiii.

Tonul lui indica faptul că echivala copiii cu catastrofele naturale, holocausturile nucleare şi Dumnezeu mai ştie cu ce altceva. Ei bine, reflectă Sarah, cel puţin o spunea deschis. Majoritatea celibatarilor pe care-i cunoscuse aveau aceeaşi părere, dar refuzau s-o recunoască. Recurgeau la tot felul de scuze pentru a-şi ascunde antipatia. „Nu pot fi un tată model", îi spusese unul. „Nu le pot acorda timpul de care au nevoie", susţinuse altul. Cea mai jalnică scuză aparţinuse unui profesor de filosofie, cu care avusese cîteva întîlniri, şi care-i spusese că avea „aura complet inadecvată educaţiei părinteşti".

Puţini dintre ei înţeleseseră de ce renunţase la o carieră profitabilă şi prestigioasă, de avocat în Dallas, şi se instalase la o bucăţică de fermă degradată, în estul Texasului. Nici unul nu pricepuse pasiunea care-o propulsa, de ce trebuia să facă ceea ce făcea. Nu că s-ar fi aşteptat cu-adevărat la asta din partea lor. Pe toţi dracii, pînă şi părinţii ei o crezuseră nebună.

Dacă Luke Tyrell i-ar fi cunoscut trecutul, cu siguranţă că şi el ar fi considerat-o ţicnită. Oftă,

istovită de bătăliile care n-aveau nici o legătură cu el.

– Nu-ţi face griji, cowboy. Cu personalitatea asta efervescentă a dumitale, probabil că nici copiii mei n-au să te prea simpatizeze.

– Efervescentă?

– Mhm. Înseamnă...

– Ştiu ce-nseamnă. Pur şi simplu n-am mai fost comparat niciodată cu o tabletă antiacidă.

Străbăteau o zonă de umbră densă. Poate că întunericul i-ar fi ascuns zîmbetul de pe buze, dar n-avea cum să-i mascheze amuzamentul din glas. Seducător şi cu simţul umorului, completă posomorîtă Sarah. Ca să nu mai pomenim şi faptul că-şi riscase gîtul pentru a o salva de labele cărnoase ale lui Godzilla. Dintr-o dată, cabina camionului păru îngrozitor de mică şi întru totul prea intimă pentru liniştea ei sufletească. Îl putea auzi respirînd alături; îi simţea mireasma îmbătătoare, amestecîndu-se cu lîna scurtei din blană de oaie. Atît de masculin. Se întrebă dacă-i asculta şi el respiraţia, care devenea, cu fiecare minut care trecea, tot mai dezordonată.

Noroc că aproape ajunseseră acasă. Sarah coti cu camionul pe lîngă gardul metalic ce înconjura curtea din faţă, pe aleea *Ranch*-ului *Corners*. Casa principală se înălţa în faţă, brumată de razele lunii, clădită cu grandoarea haotică a unei epoci apuse. Cele mai vechi amintiri ale ei cuprindeau această casă şi verile petrecute aici cu

mătuşa Connie. Încă de pe-atunci, construcţia începuse să cadă într-o discretă paragină, dar ea era prea mică pentru a observa. Acum, nici chiar întunecimea nu putea ascunde ţiglele lipsă de pe acoperiş, spalierele descompletate, stinghiile rupte ale verandei. În marea ei iubire pentru acest loc, simţea fiecare defect ca pe o rană fizică. Vătămări aduse unui vechi prieten...

– De-asta nu vor să te-ajute, nu?

– Cine? întrebă Sarah.

– Orăşenii. La bar mi-ai spus că nu vor să te-ajute. Din cauza copiilor şi fiindcă nu eşti măritată. Just?

Sarah opri camionul.

– Nu tocmai.

Luke nu păru s-o audă.

– La dracu', continuă el, bătînd cu pumnul în bord pentru a-şi sublinia spusele. Ipocriţii ăia preacuvioşi. Vorbesc despre Dumnezeu şi Biblie, dar cînd cineva are într-adevăr nevoie de ajutor...

Cuvintele i se pierdură, în timp ce clătina din cap dezgustat.

– Uite ce-i, domnişoară Gallagher, nu vreau să-mi bag nasul, dar tatăl copiilor n-ar putea să-şi ia şi el o oarecare răspundere? Nu te poate ajuta?

Planul C, îşi spuse Sarah, revăzînd scenariile amănunţite pe care le elaborase pentru a-şi salva locuinţa. La fel ca atîtea altele, nu-şi pierduse actualitatea.

– N-ar fi practic. Vreau să zic, nici unul dintre ei nu locuieşte prin zonă...

– Nici unul dintre ei! exclamă Luke, căzîndu-i falca pînă la cizme. Vrei să zici că nu-i numai unul?

Văzîndu-i expresia complet şocată, Sarah se lăsă în voia firii ei răutăcioase.

– Şase, de fapt. Sau poate şapte? Le cam pierzi urma, de la un timp.

– Pierzi urma? repetă el, cu falca prăvălindu-i-se şi mai jos.

Sarah nu-şi mai putu stăpîni rîsul. Bolborosea înlăuntrul ei ca un izvor înviorător, făcînd-o să-şi dea seama de cînd nu-şi mai simţise inima atît de uşoară. Dar, aproape imediat, o încercă vinovăţia. Îi datora acestui om prea mult pentru a se distra pe socoteala lui, chiar dacă arăta atît de comic, şocat de aparenta ei imoralitate.

– Iartă-mă, spuse, punîndu-i mîna pe braţ, ca un gest de scuză. Ar fi trebuit să-ţi explic dinainte despre copiii mei. Sînt...

Dar, înainte de-a-şi putea sfîrşi fraza, uşa din faţă se deschise, aruncînd de-a curmezişul curţii un torent de lumină portocalie.

– Hei, a venit! ţipă un glas tînăr şi plin de voie bună. A venit Sarah!

Alte glasuri i se alăturară, în timp ce copiii ieşeau pe uşă, întîmpinînd-o pe Sarah cu un cor de saluturi şi întrebări şi cu cîteva comentarii critice despre boroboaţele unora dintre ei, făcute cît

timp lipsise de-acasă. Lătrăturile cîinilor se adăugau tărăboiului general. Unul dintre aceştia sări la fereastra portierei din dreapta, repezindu-şi botul umed spre pasagerul uluit. Luke se trase înapoi, privind-o pe Sarah cu o expresie vecină cu groaza.

– Pe toţi dracii, femeie, da' cîţi copii ai?

2

Avea cinci copii. Sau, cel puţin, atîtea trupuri numără Luke dîndu-i tîrcoale pe cînd se oprea în holul de la intrare. Datorită mişcării lor continue, nu avu decît impresii foarte vagi despre fiecare – un băiat şaten, cu ochelari groşi, ca nişte ochi de bufniţă, o fetiţă blondă care ţinea la piept un ursuleţ cu urechile pleoştite, un adolescent înalt şi brunet, cu ochi reci, o fată slabă şi roşcovană, cu pistrui pe nas, şi încă o fată, tăcută, părînd mai mare, dar totuşi mai fragilă decît ceilalţi.

Îl îngropau sub întrebări cu repeziciunea unei mitraliere, în vreme ce privirile lor făţiş-curioase îl sfredeleau, răscolind amintiri vechi şi dureri tre-

cute. La dracu', mai bine-ar fi înfruntat cinci bătăuşi de cîrciumă– de cinci ori cinci– decît cinci copii.

Sarah făcea toate eforturile să-i potolească.

– Domnul Tyrell nu vă poate răspunde acum la toate întrebările. E rănit.

– Sîngerează? întrebă prompt băiatul cu ochelari. Ştiu ce-i de făcut dacă sîngerează.

– Nu sîngerează, Micah, spuse Sarah, încercînd să menţină ordinea; îşi iubea copiii, dar pînă şi ea trebuia să admită că manierele lor puteau suporta unele îmbunătăţiri. S-a bătut cu cineva.

– S-a bătut? pufni adolescentul cel brunet. Nu pare să fi fost cine ştie ce bătaie.

Interveni fata cea roşcată:

– Asta, fiindcă tu întotdeauna ieşi din luptă arătînd de parc-ar fi trecut peste tine un camion.

– Mda, Spots[1], păi, eu cel puţin n-am o mutră pe care să poţi juca ţintar.

– Iar eu, cel puţin, nu-s prea proastă ca să trăiesc, băi...

Încheie fraza cu un cuvînt care făcu să roşească pînă şi urechile călite ale lui Luke.

– Jenny! ţipă Sarah, copleşită; îi aruncă lui Luke o privire, reuşind cumva să exprime simultan scuza şi neputinţa, după care reveni spre fata pistruiată. Jenny, te rog, avem un oaspete.

1. Pete, pistrui (n.tr.)

Jenny, alias Spots, se mulţumi să ridice din umeri.

– Ei şi?

– Ei şi nu folosim asemenea limbaj cu oaspeţii de faţă, explică răbdătoare Sarah. De fapt, nu folosim de loc un asemenea limbaj.

Băiatul brunet rîse.

– Mda, Spots. Pînă şi eu ştiu asta.

– Păi, probabil altceva nici nu ştii, contraatacă Jenny.

– Cine zice?

– Eu zic, băi pui de...

– Gura! mugi Luke.

Toată camera se cufundă în tăcere – chiar şi cîinii încetară să mai latre. Era şi timpul, îşi spuse Luke. Certurile astea neîncetate îi dădeau dureri de cap, îl făceau să-l doară şi coasta, ceea ce-i aducea nervii, deja încinşi, la limita exploziei. Copiii îl iritau în general, dar banda asta de delicvenţi minori, în plină instrucţie, ameninţa să-l scoată din minţi.

– Uite ce-i, mîrîi el printre dinţi, puţin îmi pasă dacă folosiţi cel mai spurcat limbaj din lume. Tot ce vreau e un pat pentru noapte, cu puţină garnitură de pace şi linişte. Aşa că, dacă nu vi-i cu supărare...

Se întrerupse, simţindu-se tras de mînecă. Privind în jos, o văzu lîngă el pe fetiţa blondă cu ursuleţul.

– Eşti drăguţ, spuse ea, zîmbindu-i cu ochi

mari, plini de încredere. Am să te păstrez.

– Ai să ce? murmură el, cu glasul sugrumat de nedumerire.

Sarah întinse mîna şi trase uşurel fetiţa de lîngă Luke.

– Valerie, iubito, ştii că am mai vorbit despre asta. Nu poţi păstra oamenii aşa cum păstrezi animalele de jucărie. În plus, adăugă ea, cu gura arcuindu-i-se într-un surîs drăgăstos, n-ai vrea ca Domnul Urs să devină gelos, nu-i aşa?

– Nu, fu Valerie de acord, strîngîndu-şi la piept ursuleţul jerpelit; îi aruncă lui Luke o privire sobră şi estimativă. Da' cred că Domnul Urs vrea şi el să-l păstrăm.

Luke îşi ţinu gura. Avusese de-a face în viaţa lui cu tot felul de persoane – beţivi, hoţi, oameni care te spintecau pentru un dolar, fără să stea pe gînduri. Avea reputaţia de-a se băga în belea cu capu-nainte şi-a nu da niciodată înapoi din faţa unei lupte, chiar cînd ştia că sorţii înclinau împotriva lui. Dar nu întîlnise niciodată necazuri de soiul celor pe care le întrezărea în ochii acestei fetiţe. Blînzi şi încrezători, îl sfredeleau, străpungîndu-l pînă-n adîncul sufletului. Zona care încă-l mai durea, chiar şi după atîţia ani.

Nu mai putea suporta să privească în ochii aceia. Se răsuci repede, prea repede pentru menajarea trupului său vătămat. Durerea izbucni

printr-însul, făcîndu-l să tresară şi să se rezeme poticnit de un perete.

– Luke! strigă Sarah, apărînd imediat alături.

– Mi-e... bine.

– Ţi-e pe dracu'. Eşti alb ca hîrtia, replică ea, trecînd pe lîngă el pentru a-i susţine greutatea cu propriu-i trup; îi se adresă copiilor peste umăr, emiţînd ordinele cu operativitatea unui general de armată; Rafe, tu şi Jenny luaţi trusa de prim ajutor şi o aduceţi în cabinet. Micah, scoţi cîinii de-aici. Şi, Lyn, continuă ea, vorbindu-i blondei tăcute, vezi ca Val şi Domnul Urs să se culce la timp.

Copiii dădură din capete aproape dintr-o singură mişcare şi porniră să-şi vadă de treburi, fără un cuvînt de protest. Luke îi privi împrăştiindu-se, uimit că putea cineva să-i aducă la ordine pe acei mici tartori.

– Ei, fir-aş al naibii, murmură el.

– Probabil, încuviinţă Sarah, în timp ce începea să-l conducă pe culoar. Dar, mai întîi, să vedem de coastele-alea ale tale.

Drumul pînă în cabinet nu fu uşor. Cu tot ajutorul lui Sarah, durerea îl fulgera pe Luke prin coaste, la fiecare pas. Totuşi, trebuia să admită că situaţia avea avantajele ei. Trupul lui Sarah stătea lipit de al lui, dîndu-i prilejul să afle ce fel de forme se ascundeau sub cămaşa largă şi vesta matlasată. Se aşteptase să fie subţire şi costelivă, cu oase ascuţite, potrivindu-se personalităţii ei colţuroase. Cînd colo, descoperi un trup moale,

cu rotunjimi aţîţătoare şi curburi în stare să-i dea de furcă oricărei regine a frumuseţii. Pe dedesubtul hainelor ei prea largi, Sarah era sută la sută femeie, iar reacţia lui Luke faţă de ea, în pofida loviturii din coastă, era, categoric, sută la sută masculină. Ei bine, reflectă el, nu exista nimic rău într-o mică poftă sănătoasă, cîtă vreme n-o lăsai să-ţi scape din mînă.

Acest sentiment, însă, se dovedi mai simplu în vorbă, decît în faptă. Sarah îl conduse pe uşa de stejar a cabinetului, aşezîndu-l pe o canapea mare şi umflată. Se opri în faţa lui, cu mîinile-n şolduri, şi spuse fără intonaţie:

– Scoate-ţi cămaşa.

– Ce? ridică Luke privirea, surprins.

Un rîs uşor îi întîmpină ochii uimiţi.

– Nu-ţi face griji, cowboy. Nu vreau decît să arunc o privire loviturii ăleia. Să văd dacă nu ţi s-a rupt vreo coastă.

– Nu mi s-a rupt, răspunse el, scurt; rîsul ei profund, din gîtlej, îl freca pe nervi ca şmirghelul. Pot să mă-ngrijesc singur.

– Corect. Şi ce-ai să foloseşti ca să-ţi examinezi spatele? Ochii de la ceafă?

Femeia îşi încrucişă braţele pe piept, cu un zîmbet de refuz al oricăror altor prostii.

– Acum, scoate-ţi cămaşa... doar dacă nu vrei să-l chem pe Micah să ţi-o scoată.

Luke îşi aminti de băiatul cu ochelari, care se arătase atît de interesat de rana lui.

– Adică puştiul care aproape spera să sîngerez de moarte?

– Nu spera nimic, răspunse Sarah, pe un ton de apărare. Micah nu e decît foarte curios. Vrea să ajungă medic.

– Dumnezeu să-i apere pacienţii, spuse sec Luke.

Îi aruncă lui Sarah o privire, prinzîndu-i licărul de smarald din ochi, sclipire hazlie şi provocatoare. Singura sursă de lumină din cameră – o lampă de birou bondoacă, de culoarea jadului, cu franjuri roşii pe abajur – îi scălda faţa într-o aură rubinie. Tonurile roşietice confereau căldură pielii netede a lui Sarah, relevîndu-i lucirile arămii din părul castaniu închis. Totuşi, nici roşeaţa obrajilor, nici scînteile din păr nu egalau sfidarea aţîţătoare ce-i scăpăra în ochii verzi.

Încă o dată, pe Luke îl încercă acea stranie senzaţie de recunoaştere, ca şi cum ar fi văzut o parte din el însuşi reflectată în ochii ei. Tulburat, coborî privirea şi începu să-şi descheie cămaşa de bumbac.

– La urma-urmei, cum te-ai înşeuat cu băiatul ăla?

– „Băiatul ăla" se numeşte Micah. Şi nu „m-am înşeuat" cu el, protestă Sarah. L-am ales anume pe Micah, la fel cum mi-am ales fiecare copil.

Luke chicoti fără umor.

– Cucoană, nu vreau să te jignesc, spuse el, terminînd de descheiat cămaşa şi începînd să

şi-o dea jos de pe umeri, dar ai nevoie de un examen medical la ochi. Poate şi la cap, de vreme ce nici o femeie în toate minţile n-ar alege să se afle în aceeaşi încăpere cu delicvenţii ăia, necum să mai vrea să-i mai şi înfieze.

– Nu-s delicvenţi! îl contrazise ea, cu scînteia din ochi prefăcîndu-i-se în flăcări. Eşti la fel de rău ca toţi ceilalţi – judeci fără dovezi. Nu-i drept. Cinstit vorbind, chiar şi criminalii sînt consideraţi nevinovaţi pînă se dovedeşte...

Îşi întrerupse tirada, trăgînd şuierător aer în piept. Luke înălţă capul, surprins de tăcerea neaşteptată, pentru a-i vedea ochii aţintiţi spre partea laterală expusă a trupului său.

Privi şi el, descoperind o vînătaie hidoasă, imediat sub cuşca toracică. Experienţa de viaţă îl învăţase că o asemenea lovitură trecea în cîteva zile, deşi în acest timp avea să-l doară ca toţi dracii.

– Nu-i chiar aşa de grav.

– Nu-i grav? repetă ea, îngenunchind să se uite mai de-aproape. Doamne, omule, e mare cît tot Dallas-ul. Trebuie că te doare îngrozitor.

Îngrozitor nu corespundea nici pe departe realităţii. Simţurile, în curs de-ai reveni, dădeau impresia că locul vătămat ardea ca un rug. Dar, din cine ştie ce motiv obscur, nu voia ca ea să ştie. Ridică nonşalant din umeri, ignorînd faptul că pînă şi gestul acesta mărunt îi fulgera dureros straturile de muşchi torturaţi.

– Am păţit-o altădată şi mai rău.

– Mincinosule, zise Sarah, deşi, într-un fel, cuvîntul nu conţinea nici un reproş; întinse şovăitoare mîna, apăsîndu-l uşurel cu degetele pe piele. Nu cred că ţi-ai fracturat vreo coastă, dar poate-ar trebui să-ţi facem o radiografie, pentru siguranţă. Ce părere ai?

În acel moment, părerile nu se înscriau tocmai în capul listei de priorităţi ale lui Luke. Era prea preocupat să se concentreze asupra felului cum se simţea blînda atingere a lui Sarah pe pielea sa înfierbîntată de durere. Degetele ei îi atingeau uşor trupul, delicate ca o aripă de fluture, potolind durerea oriunde-l mîngîiau. De cînd nu-l mai atinsese o femeie astfel, ca şi cum ar fi ţinut la el cu adevărat?

Îl inundă o pace mîngîietoare, adormindu-i toate simţurile. Oftînd, Luke coborî ochii, privind cu plăcere cum lumina lămpii trezea lucirile arămii schimbătoare din părul ei des şi răvăşit. Un bărbat se putea rătăci într-un asemenea păr. Sub ochii lui, Sarah îşi împinse o şuviţă de pe frunte, vîrîndu-şi-o după ureche. Niciodată nu-l mai interesaseră pe Luke urechile – tindea să se concentreze asupra unor zone mai esenţiale din anatomia unei femei – dar Sarah îl fascina. Perfect ca o scoică, pavilionul gingaş al urechii ei implora să fie mîngîiat, să fie sărutat, gustat, devorat.

Luke îşi drese glasul.

– Încă n-ai terminat? întrebă el, arţăgos.

Sarah îşi continuă examinarea ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

Atingerea ei îi provoca pe dinăuntru felurite reacţii, reacţii neavînd nimic de-a face cu rana. Doamne sfinte, femeia asta nu-şi dădea seama la ce cazne îl supunea?

– Am zis...

– Te-am auzit, răspunse ea, fără a se osteni să ridice privirea. Mamă, da' ciufut mai eşti. Ţi-a mai spus-o cineva vreodată?

– Numai cînd sînt politicoşi.

Abia acum Sarah îl privi, cu gura arcuită în acelaşi zîmbet dulce-răutăcios pe care-l zărise Luke pentru prima oară în bar, zîmbetul care-i făcuse clopotele de alarmă din cap să sune. Acum se aşteptă să audă aceleaşi clopote, dar blestemăţiile nici nu piuiau măcar, lăsîndu-l de izbelişte în plină nevoie. Rîsul ei era la fel de molipsitor ca şi atingerea, iar Luke îşi putu simţi propriile buze părăsindu-şi severitatea, pentru un surîs de răspuns.

– Iată, zîmbeşti, spuse Sarah, sincer mulţumită. Aşa-i mai bine.

– Chiar?

Luke se aplecă şi mai mult, pînă cînd respiraţia sa, tot mai accelerată, răvăşi şuviţele încîrligate ale lui Sarah. Glasul îi deveni dulce, foşnind de o inconfundabilă dorinţă.

– Chiar e mai bine?

Zîmbetul femeii se stinse. O privi, pe cînd în

ochi îi răsărea luciditatea, conştiinţa faptului că atingea torsul unui bărbat pe jumătate gol, a cărui gură se afla la o distanţă de-un sărut de a ei. Arţagul nu izbutise să-i şifoneze înfăţişarea exterioară stăpînită, dar jena reuşi s-o facă.

Se retrase, îndepărtîndu-se pînă unde n-o mai putea atinge. Din nou îşi încrucişă braţele pe piept, de astă dată, însă, gestul părînd mai mult nervos, decît sfidător.

– Mai bine... plec... să văd ce se-ntîmplă cu copiii. Rafe şi Jenny ar fi trebuit s-apară pînă acum.

Probabil s-or fi omorît între ei, zise în sinea sa Luke, amintindu-şi schimbul anterior de ghionturi al celor doi. Ar fi trebuit să se înfurie, sau altceva asemenea, îşi spuse el, pentru a înăbuşi focul mocnit pe care i-l aprinsese-n trup, pe negîndite, Sarah. O privi cum se îndepărta spre uşă. Părea gata să se strecoare afară, la fel de repede şi fără drept de apel cum făcuse în barul întunecos. Cu acel prilej, plecarea ei îl izbise cu o neaşteptată şi inexplicabilă senzaţie de-a fi pierdut ceva. Şi de astă dată lucrurile stăteau tot aşa, cu excepţia faptului că simţămîntul era de zece ori mai puternic.

– Stai.

Brusca rugăminte păru s-o surprindă aproape la fel de mult ca şi pe el însuşi. Femeia se opri, cu mîna pe tocul uşii, întorcînd spre Luke o privire ezitantă.

– De ce?

Bună întrebare, îşi spuse el. Din păcate, n-avea un răspuns tot atît de bun.

– Nu... nu mi-ai spus de ce i-ai adoptat pe aceşti, ăă, îngeraşi. Majoritatea oamenilor le-ar fi aruncat o singură privire şi ar fi luat-o la sănătoasa.

Lumina lămpii era prea slabă pentru a-i dezvălui expresia feţei, dar semiobscuritatea nu putu ascunde zîmbetul din voce.

– Exact de-asta i-am adoptat eu, răspunse Sarah şi plecă fără nici o altă vorbă.

Asta lămurea totul, constată Luke, trecîndu-şi frustrat mîna prin păr. Cucoană era sonată. Cu hîrtie de la doctor. Dar, în cazul ăsta, ar fi trebuit să-şi dea seama din capul locului, cînd o văzuse intrînd într-un bar răpciugos, neînsoţită, practic agăţîndu-l. O femeie întreagă la minte pur şi simplu n-ar fi abordat astfel un bărbat. Dar, în fond, nici un bărbat cu minţile-acasă n-ar fi bumbăcit un malac de două ori cît el, mai ales pentru o femeie pe care abia dac-o cunoştea. O femeie nebună, pe care abia dac-o cunoştea, preciză Luke.

Şi totuşi îi luase apărarea, sărind s-o salveze ca te miri ce cavaler alb. Proces în cursul căruia o luase rău pe cocoaşă. Se întrebă de ce. Era arătoasă? Da, mai mult decît arătoasă. Avea un trup dinamită şi nişte ochi de smarald care puteau bîntui visele oricărui bărbat, ca să nu mai pomenim

şi urechile alea într-adevăr uluitoare. Dar, cu cît se concentra mai mult asupra atributelor ei, cu-atît îşi dădea seama că nu acţiona numai atracţia fizică. Răscolise înlăuntrul lui sentimente pe care le credea adormite de ani de zile, simţăminte de tandreţe, ocrotire şi încredere. Îl făcuse să-şi amintească ce gen de om dorise Luke să fie, ce gen fusese pînă...

– Draci! murmură el, izgonind amintirile. Acestui cuvînt îi urmă un şirag de obscenităţi. Nu-i ajută cu nimic. Enervat, îşi înhăţă cămaşa şi se ridică de pe canapea, împingîndu-şi brutal braţele în mîneci. Mişcarea îl duru, dar durerea îi făcea bine. Îi limpezea minţile şi-i amintea că femeile şi necazurile mergeau mînă-n mînă. Luke Tyrell, dacă nu altcineva, avea motive să-şi aducă aminte această lecţie, anume. La urma urmei, avusese o profesoară dată naibii...

– Domnu'?

Surprins, Luke se răsuci pe călcîie, cu muşchii încordaţi, gata să acţioneze. Instinctele sale adînc cizelate îl salvaseră nu o dată, dar în acest caz nu era nevoie de ele. Vorbise fetiţa blondă, cea mai mică dintre „îngeraşii" lui Sarah. Stătea în uşă, strîngîndu-şi la piept ursuleţul, şi-l privea cu ochii ei descumpănitor de inocenţi.

La toţi dracii, ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Du-te, fetiţo, spuse Luke, revenindu-şi încet din poziţia de luptă; ridică mîna, alungînd-o cu un

gest: ăă, huşş.

Fetiţa nu se clinti.

– Ţi-e rău?

Rău? Se simţea de parcă l-ar fi călcat în copite patru cai deodată. Manevra belicoasă nepre-văzută îi solicitase toţi muşchii trupului, chiar şi pe unii pe care nu ştia că-i are.

– Mhm, făcu el, încercînd să nu se strîmbe de durere. Mda, puiule. Mi-e rău al naibii.

Fata dădu din cap. Luke se aştepta să plece, dar n-o făcu. În schimb, se mai apropie cu un pas, prudentă.

– Pe mine, cîteodată, Domnul Urs mă face să-mi fie mai bine, spuse, ridicînd spre el animalul de pluş. Poţi să-l iei în braţe dacă vrei.

Luke coborî privirea spre jucărie şi fetiţă, fără însă a le vedea. Vedea un alt copil, ţinînd altă jucărie. Într-o altă viaţă. În adîncul lui, răni vechi se treziră la viaţă, răni pe care timpul le amorţise, dar nu le tămăduise niciodată. Pe lîngă asta, tortura fizică era egală cu zero. Cu mai puţin decît zero. Se simţea mort, îngheţat, iar cînd vorbi, cuvintele abia se auziră:

– Pleacă, puiule.

– Dar Domnul Urs...

– Puţin îmi pasă de ursul tău! o întrerupse Luke, ridicînd glasul; ani întregi de furie reprimată izbucneau acum din el ca un torent. Ieşi afară! Acum!

Braţul fetiţei căzu, greu ca de piatră. Buza de

jos începu să-i tremure, iar ochii i se umplură cu lacrimi de spaimă. Prea tîrziu îşi dădu seama Luke că-şi descărcase asupra unui copil nevinovat mînia acumulată. Era un om dur, dar nu crud, iar ceea ce făcuse îl dezgustă sincer. Se aplecă s-o consoleze, dar fata se feri, mişcîndu-se cu agilitatea unui boxer profesionist. Acest gen de agilitate se formă numai prin experienţă. Dumnezeule mare.

– N-o atinge!

Luke ridică privirea, pentru a o vedea pe Sarah năvălind în cameră, cu braţele încărcate de-un vraf de pături şi perne, avînd în vîrf o trusă medicală în echilibru precar. Toată grămada se prăvăli vraişte pe podea, în timp ce femeia îngenunchea să îmbrăţişeze fetiţa speriată. Îi murmură cuvinte blînde de alinare, după care întoarse spre Luke nişte ochi plini de furie pură.

– Cum ai putut? Tatăl ei o maltrata. Abia începe să-şi revină.

– Îmi pare rău. N-am ştiut.

– De parcă-ţi pasă de ceva, replică Sarah, îmbrăţişînd şi mai strîns copila. Ai dat foarte clar de înţeles că nu-ţi plac copiii.

Luke tresări.

– Asta nu-nseamnă că urlu la ei toată ziua.

– Tocmai ai făcut-o!

Se priveau aruncînd văpăi din ochi, în tăcerea tensionată, nici unul dintre ei nevrînd să cedeze măcar c-un pas. Într-un tîrziu, Sarah spuse:

– Te-am invitat aici, deci poţi rămîne peste noapte. Dar mîine dimineaţă, vînătaie, nevînătaie, vreau să pleci.

– Îmi convine de minune, încuviinţă Luke, cu buzele strîngîndu-i-se într-o liniuţă aspră. N-am de gînd să petrec încă o noapte în... azilul ăsta. Nici nu-i de mirare că vor să ţi-l închidă.

Sarah deveni rigidă ca stînca. Luke îi zări ochii lucind în lacrimi şi ştiu că o rănise profund. Cuprins brusc de remuşcări, întinse braţele spre ea, dorindu-şi s-o poată cuprinde şi s-o facă să uite cuvintele mînioase. Nu avu prilejul. Sarah se feri din calea lui, la fel cum făcuse fiica ei, şi porni spre uşă.

În ultima clipă, se opri, întorcîndu-se spre el.

– Trebuia să te fi lăsat la bar, spuse, cu vorbele răspicate şi reci ca gheaţa. Eşti de-aceeaşi teapă cu bătăuşul ăla.

Luke îi înfruntă deschis privirea. Ar fi dat orice s-o contrazică, dar nu reuşi. Din motive pe care ea nu le putea înţelege nici pe departe, ştia că Sarah avea absolută dreptate.

Mult timp după ce Valerie îi adormise în braţe, Sarah rămase cu privirea înfiptă în tavanul dormitorului, ascultînd zgomotele nopţii şi încercînd să-şi afle mîngîierea în familiaritatea lor. Nu găsi

nici urmă. Furia i se topise de mult în favoarea analizei intelectuale, rezultat al firii ei şi al anilor de experienţă juridică. Dar, cu cît medita mai mult la cele întîmplate în acea seară, cu-atît devenea mai nelămurită. Iar această nedumerire se sprijinea drept pe umerii laţi ai lui Luke Tyrell.

Ce era cu omul ăsta? Ţipase la o fetiţă de-a ei, delict înscris, în gîndirea lui Sarah, imediat sub crima de genocid. Valerie şi ceilalţi trecuseră prin atîtea în scurtele lor vieţi! N-aveau nevoie ca un cowboy sarcastic şi meschin să le sporească deziluziile şi frica. Totuşi, Sarah nu se putea abţine să nu simtă că în furia lui Luke exista şi altceva, pe lîngă simpla antipatie faţă de copii. Acelaşi instinct, care-o transformase în coşmarul tuturor procurorilor districtuali din oraş, îi dădea de veste că Luke nu pe Valerie se înfuriase, ci pe altcineva sau altceva. Asta nu-i scuza comportarea, însă cel puţin i-o explica. Iar ei îi mărea şi mai mult deruta.

Ce anume, din trecutul lui, îi trezise o asemenea furie? Şi, mai la obiect, ce-i păsa ei de problema asta? Mîine, Luke avea să iasă din viaţa ei. Poimîine, îl va fi dat cu totul uitării – ochii lui îndrăzneţi, muşchii solizi ca stînca, înnebunitorul miros masculin...

Gemînd, se întoarse pe burtă şi-şi îngropă capul în pernă. Dracu' să-l ia de sexy ce era. Şi dracu' s-o ia şi pe ea că băgase de seamă. Mamele ar fi trebuit să fie imune la sentimentele de

acest soi. Nu era un tîrg cinstit. Tîrgu-i ăla unde-ţi mîni juncanii să cîştige panglicuţe albastre...[1]

Sarah zîmbi la gîndul cuvintelor mătuşii ei. Mătuşa Connie! Simpla amintire a bătrînei femei, iute la minte şi bună la inimă, o făcea să-şi simtă sufletul încălzit şi în siguranţă. Connie fusese una dintre primele femei independente, o văduvă care preferase să-şi gospodărească de una singură ferma, mai degrabă decît s-o vîndă şi să se retragă într-o viaţă socială mai acceptabilă, la oraş. Pînă la urmă, i-o transmisese altei femei independente, lăsîndu-i lui Sarah, prin testament, *Corners Ranch,* la moartea ei, cu doi ani în urmă. „Nu te mulţumi doar să-ţi urmezi visul," scrisese ea într-o scrisoare, pusă în acelaşi plic cu testamentul. „Fugi după el şi apucă-l."

Sarah urmase sfatul mătuşii sale. Îşi apucase visul cu ambele mîini, transformînd ferma *Corners* într-un cămin pentru copiii pe care restul lumii îi dăduse uitării sau pur şi simplu nu-i voia. Cînd oamenii îi spuneau că e nebună, găsea consolare în faptul că acelaşi lucru îl spuseseră şi despre mătuşa Connie.

O credea nebună şi Luke? Probabil, îşi spuse ea, ţinînd seamă de faptul că folosise termenul „azil". Detesta să recunoască durerea pe care i-o pricinuise acest cuvînt. Dar a iubi pe cineva nu

1. În original, joc de cuvinte intraductibil: fair= 1.(adj.) cinstit, drept; 2.(subst.) tîrg, bîlci, iarmaroc;(n.tr.)

era o nebunie. Şi nu era nebunie nici încercarea de-a clădi o casă civilizată pentru aceşti copii minunaţi, chiar dacă-i întărîta pe toţi fundamentaliştii de dreapta, din estul Texasului pînă-n Louisiana.

În cele din urmă, Sarah adormi, bucurîndu-se de-un somn adînc şi fără vise, pînă cînd tresări, trezită de ţîrîitul neplăcut al deşteptătorului. Deloc matinală din fire, era pe cale să spună, bombănind, un cuvînt la fel de neplăcut, dar şi-l înăbuşi dîndu-şi seama că Valerie era lîngă ea. Deschizînd un moment ochii, fetiţa căscă, se întoarse pe partea cealaltă şi adormi adînc la loc, încă înainte ca părul ei blond să fi atins perna. Valerie putea dormi şi în plină catastrofă feroviară.

Surîzînd, cu dragoste şi invidie, Sarah se aplecă şi-şi sărută uşurel fiica pe obraz. Apoi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Se opri la fereastră, să se pătrundă de briza răcoroasă a dimineţii, plină de făgăduieli pentru ziua ce se anunţa. Afară, văzu animalele prinzînd să se foiască. Găinile îşi începeau plecăciunile ciugulitului prin curte, ca pentru a-şi aduce omagiul cocoşului cocoţat pe-un par din gard, cu creasta sa roşie, tăcut, ca de obicei, la începutul unei noi zile. Firea sa imprevizibilă aproape că-l împinsese pe Cogburn pînă-n oala de supă, dar Sarah îl salvase, la fel cum făcuse cu atîtea alte animale de la fermă.

Răsucindu-se, zări ceasul şi mai că nu se îne-

că la vederea orei înaintate. Se repezi spre debara, unde trase pe ea o pereche de blugi uzaţi şi un tricou decolorat, de la concertul unei formaţii rock ce se dezagregase cu ani în urmă. Hainele-i erau curate şi comode, singurele cerinţe ale garderobei ei în vremea aceea. Se luptă cu un pieptene prin cîrlionţii deşi, jurîndu-se, cum făcea în fiecare dimineaţă, că se va tunde înainte de sfîrşitul săptămînii. Apoi încălţă o pereche de mocasini şcîlciaţi şi ieşi din odaie. Coborîse scara arcuită, ajungînd în holul din faţă, cînd îşi aminti de Luke.

O, Doamne! exclamă Sarah în sinea ei, cîrmind spre cabinet. Luke Tyrell era ultima persoană pentru care trebuia să-şi facă griji în dimineaţa asta. Era deja în întîrziere, iar copiii ei buni la inimă, probabil se-apucaseră de mult să distrugă bucătăria – pelicula de ulei Valdez era mai uşor de curăţat decît „aluatul de clătite superspecial" al lui Micah. Dar trebuia să-l prevină pe Luke să nu se-arate, pînă nu lua sfîrşit frenezia culinară şi copiii plecau spre şcoală, în deplină siguranţă. Apoi avea să-l ducă la parchingul lui Bubba şi la propria lui maşină, astfel ca să-şi poată vedea de viaţa lui, iar ea să-şi vadă de-a ei.

Ajunse la uşa cabinetului şi ciocăni. Auzi un răspuns înfundat, pe care-l interpretă drept „Intră". Puse mîna pe clanţa de alamă, o apăsă şi deschise uşa grea.

Imediat, îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Luke n-o poftise să intre. N-ar fi putut. Dormea pe canapea, răstignit peste piesa moale de mobilier ca o păpuşă de cîrpe. Sub ochii ei, clătină încet din cap, mormăind ceva în somn. „Asta am auzit", îşi spuse Sarah, întorcîndu-se să iasă.

Glasul lui Luke o chemă înapoi.

– Annie, murmură el.

Sarah se opri, cu curiozitatea stîrnită. Cine, se întrebă ea, era Annie? O fi fost sora lui, sau iubita?

– Annie, unde eşti?

Lui Sarah i se strînse inima-n piept. Niciodată nu mai auzise glasul cuiva sunînd atît de pierdut, atît de însingurat. Străbătu tiptil covorul, luminat de razele soarelui matinal. Dar lumina nu ajungea pînă la canapeaua lui Luke. Îl înconjura întunericul, accentuînd contururile adînc întipărite ale expresiei lui răvăşite, torturate.

– Annie...

– Sînt aici, şopti Sarah, sperînd că acesta era răspunsul dorit. Sînt chiar aici.

Se părea că nu greşise. Încrîncenarea de pe chipul lui Luke se risipi puţin, iar respiraţia îi deveni mai profundă.

– Te iubesc.

Sarah îşi simţi ochii înţepaţi de lacrimi. Se răsuci să plece, după care se întoarse încet la loc. Adormit, Luke arăta imposibil de tînăr şi înduioşător de vulnerabil. Întinse mîna şi, cu blîndeţe, îi înlătură o şuviţă de păr de pe frunte.

– Şi eu te iubesc, şopti ea. Acum dormi.

Un minut mai tîrziu, se îndrepta spre bucătărie, încercînd zadarnic să şi-l alunge din minte pe Luke, împreună cu visele lui de iubire. Nu voise decît să-l ajute, dar se temea că, în loc de asta, violase un teritoriu interzis, călcîndu-i prin vise cu bocancii plini de noroi ai bunelor ei intenţii. Se simţea ca o nesimţită, privind prin gaura cheii în viaţa personală a altcuiva. „Te iubesc", spusese el. Cuvintele îi fuseseră destinate lui Annie, dar aceea care le auzise era Sarah şi Sarah era aceea care acum plîngea.

Nu avu mult timp să-şi cîntărească simţămintele, căci auzi din bucătărie glasuri furioase. Presupuse că Rafe şi Jenny se luaseră iar de păr, pînă cînd, apropiindu-se, îşi dădu seama că cel puţin unul dintre glasuri aparţinea unui adult. Acum fugind de-a binelea, traversă sufrageria simandicoasă şi dădu de perete uşa batantă. Copiii ei stăteau aliniaţi de-a lungul unei laturi a mesei mari din mijloc, privind furioşi spre omul aflat dincoace de uşa din dos, astupînd lumina dimineţii cu silueta sa lătăreaţă şi întunecată.

Brennermen!

3

„Te iubesc."

Cuvintele continuară să-şi răspîndească ecoul prin mintea lui Luke mult timp după ce imaginile din vis se stinseseră. Deschise încet ochii, clipind în lumina ce inunda încăperea. Luke dormea întotdeauna cu perdelele trase şi storurile coborîte, închizîndu-se în izolarea locuinţelor lui închiriate. Intimitatea era unul dintre puţinele lucruri preţuite de el care se puteau cumpăra cu bani. Dar, în această dimineaţă, razele soarelui năvăleau pe fereastra deschisă, purtînd cu ele mireasma bogată a eflorescenţei de primăvară şi dulcea melodie avîntată a unei păsări cîntătoare. Se răsuci, zărind

ferestrele prelungi, elegante, şi amplele draperii de catifea verde, ce aparţineau unei alte epoci. Cu siguranţă, s-a cam schimbat *Holiday Inns,* îşi spuse el buimac.

Apoi îşi aminti că aceasta nu era camera lui, că nici măcar nu se afla într-un motel.

Căscînd, se frecă la ochi. Atinse cu palma ţepii aspri de pe bărbie şi slobozi o înjurătură, amintindu-şi că lăsase trusa de bărbierit în maşină, la parcajul lui Bubba. Amintirile îi reveniră năvalnic, readucîndu-i în minte bătaia, copiii, pe Sarah...

„Te iubesc", şopti vocea din mintea lui.

Luke se ridică în capul oaselor, încercîndu-şi precaut muşchii. Îşi întinse unul după altul membrele lungi, pentru a descoperi cu plăcută surprindere că, în mare parte, durerea de aseară dispăruse. Iar vînătaia – cel puţin atît cît putea să vadă din ea – se micşorase considerabil. Se simţea incredibil de bine, ţinînd seama de toţi pumnii şi loviturile încasate. Ba chiar miraculos de bine, de vreme ce tocmai se deşteptase dintr-un nou vis cu Annie.

Visele îl bîntuiau de ani de zile. Întîmplările prin care trecuse, fără să şi le amintească, reveneau noaptea, răzbunătoare. De obicei, se trezea lac de sudoare, plin de-o durere neagră şi paralizantă, care dura mai multe zile şi cerea multe sticle de whisky pînă să amorţească. Puţinii oa-

meni pe care-i cunoştea bine învăţaseră să-l evite în timpul acestor accese, iar cei ce n-o făceau, rămîneau adesea regretînd pînă la sfîrşitul zilelor lor. Nu o dată se deşteptase în închisoarea locală, avînd de înfruntat acuzaţia de beţie şi tulburare a ordinii publice.

De astă dată, însă, visul fusese altfel. De data asta se sfîrşise într-o notă de speranţă, nu în sumbră deznădejde. „Te iubesc", spusese Annie. Dar, deşi cuvintele le rostise imaginea lui Annie, vocea fusese aceea a lui Sarah.

– Familionul ăsta zgubilitic mă scoate şi pe mine din minţi, bodogăni Luke. Plozi, cîini şi Dumnezeu mai ştie ce altceva , trăiesc în casa asta de nebuni. Îşi vîrî braţele în mînecile cămăşii, se aplecă şi-şi trase cizmele negre, pe care le pusese seara lîngă canapea. I se mulau pe gambele musculoase ca o a doua piele, dar se încruntă observînd cît erau de scîlciate şi roase. Se încruntă şi mai dihai, cînd înţelese de ce observase asta. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l preocupe părerea unei anumite femei despre cizmele lui, mai ales că acea femeie avea limba cea mai ascuţită şi firea cea mai iute de dincoace de Galveston. Şi o atingere a mîinii care putea înălţa un bărbat într-al nouălea cer, fără s-o dorească nici măcar pe jumătate. Clătină din cap, căutînd, cu succes limitat, să alunge şi această amintire.

Nereuşind, întinse mîna după ultimul articol vestimentar, pălăria. Nu era pe-aproape. Începu s-o caute prin cameră, apoi îşi aminti că o lăsase, împreună cu haina, pe gheridonul din antreu.

La dracu'! Îşi frecă nemulţumit bărbia. Petrecuse ani de zile antrenîndu-şi Stetson-ul să i se potrivească pe cap, să-şi încline borul exact după unghiul care-i umbrea ochii, fără a-i stînjeni vederea. Din cîte obiecte avea, pălăria se apropia cel mai mult de calitatea unui vechi prieten, şi n-ar fi de mirare ca aceşti copii să nu-şi fi făcut de cap cu ea.

Merse cu paşi mari spre uşi şi le deschise larg, trecînd în hol. Lumina soarelui scălda pereţii, revărsînd rîuri strălucitoare peste podelele late, albite. Luke abia dacă observă. Întoarse capul la stînga, apoi la dreapta, întrebîndu-se care direcţie îl va duce înapoi la uşa din faţă. Încercă să-şi amintească pe ce drum îl adusese aseară Sarah în cabinet, dar amintirile îi erau înceţoşate de durere şi dorinţă carnală după trupul gazdei. Grozav de bine îi mai prinsese, cugetă el, cu răutate. Asta ţi se-ntîmplă cînd rîvneşti la o muiere cu creier de iepure.

Încă îi mai simţea degetele pe pielea lui dezgolită, atingerea ei ca de fluture îmbătîndu-i trupul cu vrajă. Putea să se descurce cu atracţia fizică, dar ea îl răscolise într-un mod mai profund, mai

esenţial. Îi clătinase temeliile şi-i tulburase balaurii adormiţi din suflet, amintirile îngropate. „Te iubesc..."

– N-am nevoie de chestia asta, murmură Luke. Plictisit de-atîta nehotărîre, coti la stînga şi străbătu culoarul cu paşi mari, plini de încredere. Se rătăci în nici două minute. Coridorul se răsucea şi se-ntorcea asupra sa însuşi, şi fiecare pas îl adîncea tot mai mult în labirint.

Dădu un colţ şi văzu ceva care-l convinse că o apucase greşit. Drept în faţa lui, peretele prezenta o gaură lată de-un cot, o deschizătură neregulată prin care se vedeau cărămizi şi ţevi. Chiar şi năucit de durere şi patimă, n-ar fi putut să-i scape o asemenea privelişte. Curios, examină spărtura, reţinînd că era o treabă de amator, dar bine făcută. Şi norocoasă pe deasupra, de vreme ce gaura evitase cu doar cîteva degete un pilon de susţinere.

Luke n-avea nici o îndoială că Sarah nu mînuise barosul numai din necesitate, ci şi cu plăcere. După cîte se părea, talentele ei nu se limitau doar la acostarea cowboy-ilor străini, prin cîrciumi răpănoase, şi colecţionarea de copii nedoriţi. Cu ochiul minţii, o vizualiză cu păru-i castaniu fluturînd, pe cînd sfărîma voioasă peretele în bucăţi. Majoritatea femeilor n-ar fi îndrăznit să ia-n mînă un ciocan şi cu atît mai puţin să-ncerce demolarea unui zid, dar Sarah nu era ca majoritatea femeilor.

– E un pericol public, spuse el, clătinînd din cap. Nu-şi putu, însă, stăpîni tocmai bine colţurile gurii să nu se furişeze-n sus, într-un zîmbet.

Un zvon de glasuri îl smulse din meditaţie. În sfîrşit, îşi spuse, grăbindu-se în direcţia sunetului, o ieşire din labirint! Trecînd de-un colţ, intră în sufragerie, o cameră magnific de demodată, cu un candelabru de cristal atîrnînd deasupra enormei mese de mahon. Cu excepţia mobilierului opulent, încăperea era goală. Şi tăcută. Luke se întrebă dacă nu cumva o luase iarăşi într-o direcţie greşită. Era gata să se întoarcă pe propriile-i urme, cînd auzi o voce furioasă răsunînd din cealaltă parte a uşii de la bucătărie:

– Pentru ultima oară... *Corners* nu e de vînzare.

Era Sarah şi, după sunetul vocii, se cuvenea s-o lege cineva. Doamne Dumnezeule, se minună el, cu o strîmbătură, femeia asta chiar nu se potolea niciodată?

Luke nu putu distinge bine răspunsul, atîta doar că aparţinea unui bărbat. Bietul băiat, îşi spuse. Se frecă pe bărbia ţepoasă. Dacă se rădea, făcea un duş şi bea o ceaşcă de cafea, ca tot omul civilizat, ar fi intrat să-i sară amicului în apărare. Dar aşa cum stăteau lucrurile, nu se simţea în stare să înfrunte formidabila mînie a domnişoarei Gallagher.

– Nu-mi pasă nici dacă-mi oferi un milion de dolari, Brennermen. Nu ne poţi da afară cu forţa!

Brennermen! Luke uită de duşuri, bărbierit şi alte tabieturi personale. Străbătu odaia, picioarele lui lungi acoperind rapid distanţa, şi întredeschise de-un deget uşa. Sarah stătea cu spatele spre tejgheaua de faianţă a bucătăriei, cuprinzîndu-le ocrotitor cu braţele pe Valerie şi pe fata cea roşcată, Jenny. Fata mai mare şi băiatul brunet se aflau în apropiere, iar ochelaristul Micah şedea la masa de bucătărie, ţinîndu-şi lingura cu fulgi de cereale poziţionată parcă de atac. Reprezentau, trase Luke concluzia, cea mai jalnică gaşcă de luptători pe care-o văzuse vreodată. Totuşi, trebuia să admire felul cum heteroclitul grup strîngea rîndurile în bătălie.

Brennermen vorbi, cu un glas blînd şi ademenitor:

– Mă judecaţi greşit. Nu încerc să dau pe nimeni afară cu forţa. Inspectorul imobiliar...

– Care întîmplător e cumnată-tu, îl întrerupse Sarah.

Luke rînji, impresionat, în pofida propriei voinţe, de stilul ei cu foc rapid. O fi fost ea nebună de legat, dar în luptă arăta al dracului de fermecătoare. Dreaptă ca o săgeată, cu bărbia sus, părea gata să se ia de piept cu lumea-ntreagă pentru copiii ei. Avea curaj cît zece bărbaţi, dar Luke ştia, că pentru cîştigarea unei bătălii, nu ajungea numai curajul.

Împinse ceva mai mult uşa, pînă putu vedea profilul lui Brennermen. Fercheş şi încrezător în

sine, bărbatul vîrstnic nu părea decît relativ deranjat de opoziţia lui Sarah. În mod vădit, Brennermen era deprins ca lucrurile să iasă cum voia el şi nu-i plăcea să-i stea nimeni în cale.

Luke simţi un brusc şi inexplicabil sentiment ocrotitor pentru Sarah şi progeniturile sale. Ce se-ntîmpla cu el? Regula lui de bază era să nu se-amestece în treburile altora. Asta nu era lupta lui, îşi spuse Luke. Rămase însă lîngă uşă, ascultînd totuşi.

– Cu toate acestea, aşa cere legea, spuse Brennermen, fără ca expresia lui trufaşă să prezinte vreo umbră de îngrijorare. Doar nu vrei să încalci legea, nu-i aşa?

Fălcile lui Sarah se încleştară.

– Cunosc legea. Şi mai cunosc şi faptul că jumătate dintre casele din comitatul ăsta nu întruneşte standardele obligatorii. De ce nu le inspectezi pe unele din-alea?

– Mhm, ciripi Jenny, de ce nu le inspectezi pe unele din-alea, băi...

Coloratul epitet al lui Jenny şocă momentan preacinstitul surîs al lui Brennermen. În loc de-a o corija pe Jenny, ca de obicei, pe gura aspră şi decisă a lui Sarah, observă Luke, se aşternu o infimă undă de zîmbet. Fir-aş al naibii, îşi spuse el, s-ar putea ca, pînă la urmă, femeia asta să-mi placă.

Dar victoria lui Sarah era măruntă şi de scurtă durată.

– Nu poţi scăpa cu vorba din situaţia asta, spuse Brennermen, cu glasul dur şi greu ca ciocănelul unui judecător. Peste şaizeci de zile, casa dumitale va fi inspectată, de-ţi place ori de nu. Şi ştim amîndoi că n-ai şanse să treci examenul, nici cît un bulgăre de zăpadă în focurile iadului. Priveşte faptele în faţă, domnişoară Gallagher. Vinde acum, cît încă mai poţi.

În încăpere se lăsă o tăcere mormîntală. Toţi ochii se întoarseră spre Sarah. Continua să-şi ţină bărbia sus, dar îi fugise aproape toată culoarea din obraji. Luke deduse că i se cam clătina curajul. Pumnii i se strînseră cu putere. În ultimii zece ani, îşi formase obiceiul de-a ocoli pe departe necazurile, numai că, de data asta, pur şi simplu nu putea păşi în lături, chiar dacă ultimul lucru de care avea nevoie era să petreacă următoarele două luni muncind din greu pe-o leafă de nimic. Un om deştept ar fi închis uşa, plecînd în treaba lui şi lăsîndu-i pe Sarah şi pe copiii ei în plata Domnului.

Dar deşteptăciunea nu părea să conteze prea mult cînd era vorba de femeia asta. Luke ştia că n-ar fi putut spăla putina mai mult decît o putuse lăsa pe Sarah singură cu bătăuşul din seara trecută. Din motive pe care nu le putea înţelege – motive pe care nu voia să le înţeleagă – trebuia s-o ajute.

– Pe toţi dracii, precis mi-am pierdut minţile.

Deschise uşa şi intră în bucătărie.

Încăperea tăcută explodă sonor.

– Domnul Tyrell! ţipară copiii, fiecare pe alt ton şi la niveluri de surpriză diferite. Ochii lui Sarah se măriră, în timp ce buzele-i formau numele lui, fără însă ca de pe ele să se desprindă vreun sunet. Buzele alea afurisite, îşi spuse Luke, smulgîndu-şi privirea dintr-acolo. Nu era sigur dacă expresia de pe faţa ei însemna o uşurare din adîncul inimii sau o copleşitoare surpriză. Se detestă pe sine însuşi pentru a-şi fi pus întrebarea.

Neluînd în seamă agitaţia pe care o provocase, Luke se îndreptă agale spre cafetieră.

– 'Neaţa, domnişoară Gallagher, copii...

Se opri, aşteptînd să-şi recapete pe deplin răsuflarea, înainte de a adăuga:

– Brennermen.

Sprîncenele vîrstnicului săriră-n sus. Părea mai uimit chiar decît Sarah.

– Ce cauţi aici?

Luke îşi turnă într-o ceaşcă cafea şi sorbi pe îndelete, abia apoi răspunzînd:

– Pe moment, mă delectez cu o ceaşcă din delicioasa Java a domnişoarei Gallagher.

– Nu asta te-am întrebat, zise Brennermen. Mi-ai spus că pleci la Houston să te-angajezi la o sondă de petrol.

– Aşa voiam, răspunse, cu sinceritate, Luke; mai luă o sorbitură, folosindu-se de ocazie pentru a capta privirea lui Sarah. Dar omul poate să se mai şi răzgîndească, nu?

Îi văzu ochii dilatîndu-se aproape imperceptibil. Se pricepea să-şi ascundă emoţiile – prea bine se pricepea. Oamenii nu deprindeau acest talent din întîmplare, iar lecţiile erau, de obicei, departe de-a fi plăcute. Ce necazuri, se întrebă el, o învăţaseră să se disimuleze astfel? Ce mistere se ascundeau sub apele acelor frumoşi ochi de smarald?

– Doamne fereşte, Sarah, spuse Brennermen, să nu-mi zici că l-ai angajat pe omul ăsta.

Tonul său sugerase că ar fi fost un păcat de moarte.

– De ce nu? ripostă ea. Şi dumneata i-ai oferit o slujbă.

– Asta-i altceva. Eu nu-s o femeie divorţată, locuind într-o fermă retrasă. Tyrell are o reputaţie de belele, întinsă cît trei state. De belele şi... altele, completă el, aruncînd priviri cu subînţeles, întîi lui Luke, apoi şi ei. O să vorbească lumea.

– Zău? Păi, n-au decît, replică Sarah. Lumea asta, lumea asta bună şi creştină – inclusiv dumneata – n-a mişcat un deget să m-ajute, pe mine sau pe familia mea, de cînd am venit aici.

– Eu... nu-i adevărat, se bîlbîi Brennermen.

Sarah parcurşe distanţa dintre ei pînă ajunse în faţa lui, stînd nas-în-stern cu el.

– Pe naiba că nu. Oricare-ar fi trecutul domnului Tyrell, mi-a fost mai prieten în ultimele douăzeci şi patru de ore decît întregul oraş, în tot timpul de cînd locuim aici.

Ceaşca cu cafea a lui Luke se opri la jumătatea drumului spre buze. Prieten? Nu mai fusese prieten cu nimeni, de mult, mult timp. Nu voia să mai fie. Era un singuratic şi-i plăcea aşa. Astfel supravieţuia el.

Coborîndu-şi ceaşca, îi aruncă o privire lui Sarah, surprins şi puţin cam nemulţumit de felul cum îşi alesese cuvintele. Îi căută ochii, hotărît s-o potolească din privire, înainte de-a mai apuca să emită vreo afirmaţie nejustificată.

Şi se opri timpul în loc. Furia desprinsese suprafaţa dură ca nestematele a ochilor ei, iar Luke întrezări pasiunea ce clocotea în adîncurile lor scînteietoare, enigmatice. Preţ de-o bătaie de inimă, îi fu expusă, emoţiile ei dezgolite arătîndu-i-se cu o excitantă putere. Brennermen era un individ prea greoi ca s-o observe, iar copiii, prea tineri, dar lui Luke n-avea cum să-i scape. Sub învelişul argumentelor, se afla o femeie, o femeie caldă, senzuală. Instinctiv, nările îi palpitară, ca ale unui lup adulmecîndu-şi prada.

Un claxon le sfărîmă tăcuta comuniune.

– Autobuzul de şcoală! strigară copiii, în cor.

– Doamne, şi eu încă nici nu v-am împachetat gustările, spuse Sarah, întorcîndu-se spre tejghea pentru a îndesa grăbită tartinele în şirul de pungi de hîrtie. Brennermen, prinzînd ocazia de-a se retrage, încercă să se strecoare afară din casă. Ajunsese cam la un pas de uşa din spate, cînd fu pe neaşteptate apucat de guler.

Brennermen era un om voinic, dar Luke îl trase îndărăt, la fel de uşor ca un pescar scoţînd un păstrăv pricăjit.

– Ascultă, îl preveni el, cu un glas scăzut şi ucigător. Dacă te-aud că spui ceva, orice, neplăcut despre domnişoara Gallagher sau copiii ei, am să-ţi arăt exact cum m-am ales cu reputaţia aia de belele întinsă pe trei state. Priceput?

– Sigur, dădu Brennermen din cap, cu emfază. Nici vorbă.

Luke îi mai administră individului o zgîlţîială de-i trosniră oasele, apoi deschise uşa din dos şi-l îmbrînci afară. Călătorie sprîncenată, îi ură în gînd, privindu-l cum o zbughea spre Chevrolet-ul său. Un om, care intimida femeile şi copiii, o merita cu vîrf şi îndesat, îşi spuse Luke, dar nu numai din acest motiv îl ameninţase pe Brennermen; oricum, era singurul motiv pe care şi-l înţelegea cu adevărat. Încă mai era zăpăcit şi intrigat de acel şoc al simţirii pe care-l împărtăşise cu Sarah.

Un pumn prietenos în braţ îl făcu să se întoarcă. Rafe stătea lîngă el, cu un zîmbet larg pe chipul său îndeobşte cinic.

– Aţi fost grozav, dom'le.

– Mai mult ca sigur, confirmă un alt glas, la înălţimea cotului; Luke coborî privirea, pentru a-l vedea lîngă el pe Micah, avînd pe chip o expresie vecină cu adulaţia. Niciodată nu l-am văzut pe domnu' Brennermen dînd aşa bir cu fugiţii. Mai mult ca sigur că l-aţi învăţat minte.

– Eu... ăă... începu Luke, nesigur ce să spună; nu era deprins să-l laude copiii şi, în general, nimeni. Oricine-ar fi făcut la fel.

Jenny apăru lîngă Rafe.

– Ba n-ar fi făcut-o nimeni, spuse ea, gravă. Chiar că ne-aţi scos din budă. Mulţumim.

Luke îi privi pe copii, desluşindu-le în ochi o recunoştinţă neobişnuită pentru el. Intuiţia îi spunea că nu erau mai deprinşi s-o acorde, decît era el s-o primească. Avea ceva în comun cu copiii aceştia. Poate că, la urma urmei, nu erau o hoardă chiar atît de rea. Pentru nişte puştani.

Autobuzul şcolar mai lansă un claxon. Copiii îşi înhăţară gustările împachetate în pripă şi se năpustiră spre uşă ca o turmă de bizoni. Totuşi, în ciuda grabei, cu toţii mai întîrziară, încă o secundă cel puţin, pentru a-i spune cît se bucurau că rămînea la ei. Pînă şi Lyn, cu toată dureroasa ei timiditate, boscorodi o formulă de bun-venit, iar Valerie, părînd să-l fi iertat pentru izbucnirea furioasă din seara trecută, îi dărui un surîs de-o mie de waţi.

Peste două minute, plecaseră. Luke rămase în bucătărie cu Sarah.

Femeia stătea la chiuvetă, cu spatele spre el, spălînd vasele după micul dejun al copiilor. Mîinile ei graţioase confereau pînă şi acestei prozaice activităţi o nouă demnitate. Luke profită de moment pentru a o măsura din cap pînă-n picioare, şi trase concluzia că îi plăcea ceea ce vedea.

Sarah îşi schimbase cămaşa şi pantalonii largi, cu un tricou de bumbac decolorat şi o pereche de blugi roşi, mulaţi pe trup. Nici unul dintre aceste veşminte nu lăsa prea mult loc liber imaginaţiei şi, după părerea de om cu experienţă a lui Luke, ea avea o siluetă doborîtoare. Şoldurile uşor rotunjite se unduiau ispititor în timp ce femeia îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, punînd vasele în uscător. Luke se îndoia că i-ar fi făcut plăcere s-o audă, dar dosul acela al ei se potrivea mai degrabă unei dansatoare exotice, decît mamei a cinci copii.

Laudele puştilor i se urcaseră la cap ca vinul cel nou. Veni în spatele ei, anticipîndu-i recunoştinţa. Zîmbi, plin de sine.

– Se pare că-mi formez un obicei din a te salva.

– Nu ţi-am cerut ajutorul, răspunse, calmă, Sarah, continuînd să spele şi să şteargă vasele.

Luke holbă ochii, turtit de răspunsul ei distant. Recunoştinţă? Se simţea de parcă i-ar fi aruncat în faţă apa de la spălatul vaselor.

– Hei, cucoană, am spus c-o să te ajut. Ai putea cel puţin să-mi zici: „Mulţumesc".

Sarah se întoarse.

– Bine. Îţi mulţumesc. Mulţumesc şi la revedere.

Preţ de-o secundă, electrizantă secundă, îi întîlni privirea. Apoi se îndepărtă de chiuvetă, întinzînd mîna spre ştergarul de vase, pus pe spe-

teaza unui scaun de bucătărie.

– Acum am să te duc înapoi la maşina ta. Cu puţin noroc, spre seară poţi ajunge la Houston.

– La Houston?

– Slujba de la sondă, ai uitat?

Stătea cu spatele spre el, ţeapănă ca un vătrai.

– Te-aşteaptă acolo o muncă minunată. Ştiu, ai spus că vrei să lucrezi pentru mine, ca să mi-l iei din cîrcă pe Brennermen. Apreciez oferta, dar n-o pot primi.

Răspunsul ei n-avea nici un sens. Sau poate, reflectă el sumbru, avea toate sensurile din lume. Îi dorise ajutorul – practic i-l cerşise – pînă cînd Brennermen îi pomenise de zvonurile acelea despre el, cum că ar aduce necazuri.

Ochii i se îngustară ca ai unei fiare, în timp ce-i studia încordarea umerilor, postura schimbătoare, nesigură. Sarah nu-i spunea întregul adevăr, dar cunoştinţele lui despre natura omenească, acumulate prin dureroase experienţe,îl ajutau să umple golurile. Nu l-o fi agreat ea pe Brennermen, dar avea încredere în el. Şi, datorită jumătăţilor de adevăr şi insinuărilor respectivului, nu mai dorea genul de ajutor pe care i-l putea acorda Luke. Ajutorul lui, sau orice altceva ar mai fi avut să-i ofere.

În regulă, poate că nu era un sfînt, dar îşi oferise serviciile cu bună-credinţă. Merita mai mult decît să fie înlăturat ca o haimana de nimic. Mînia

îi nimici bunele intenţii. Pentru prima oară, după ani de zile, încercase să ajute cinstit pe cineva, iar ea îi aruncase propunerea înapoi în faţă.

Fălcile i se strînseră într-o linie dură, primejdioasă. Nu înghiţea asemenea tratamente din partea altora şi putea fi al dracului de sigur că n-avea să le accepte nici de la ea. Traversă încăperea pînă la un pas în spatele ei, atît de aproape încît răsuflarea lui făcea să-i freamăte părul.

– Analizînd variantele, spuse, cu un glas scăzut şi nerușinat de seducător, cred c-ar trebui să mă iei în orice fel poţi pune mîna pe mine.

Voise s-o şocheze, s-o forţeze să ia cunoştinţă de el ca persoană, nu ca te miri ce vagabond neînsemnat. Obţinu această reacţie. Cu prisosinţă.

Sarah se întoarse, cu ochii strălucitori de furie.

– Măi, înfumuratule, arogant şi... oh...

Proptindu-şi mîinile pe pieptul lui, îl împinse. Luat pe nepregătite, Luke căzu înapoi peste marginea tejghelei de bucătărie, suprafaţa tare muşcînd din vînătaia încă dureroasă. Surprins de junghiul neaşteptat, trase aer printre dinţi şi înjură.

– Of, la naiba. Îmi pare rău, spuse Sarah, cu mînia risipindu-i-se la vederea suferinţei lui. Am uitat că eşti rănit. Lasă-mă s-arunc o privire...

– Nu, o întrerupse el, poruncitor şi retrăgîndu-se.

Îl durea, dar nu chiar atît de tare, şi apropierea ei îi făcea deja vraişte puterea de judecată. Dum-

nezeu ştie ce s-ar fi-întîmplat dacă-l atingea iarăşi cu mîinile alea ale ei, incredibil de senzuale.

– Îmi revin eu. Doar să mă laşi în pace.

Nu păru convinsă, dar îl ascultă, lăsîndu-şi braţele să cadă pe lîngă trup. O îngrijorare nervoasă îi înceţoşa ochii.

– Zău că-mi pare rău. N-am vrut să te lovesc. Se pare că tot timpul nu fac altceva decît să-ţi pricinuiesc neplăceri.

Neplăceri? Aproape n-avea habar. Ochii aceia declanşau în sufletul lui un fel de alchimie ciudată. Inima pe care şi-o crezuse imună la sentimente tandre bubuia mai să-i spargă pieptul. Emoţii care zăcuseră adormite, ani de-a rîndul neluate în seamă, se trezeau la viaţă, trosnind. Se simţea viu, viu cu-adevărat.

Iar asta îl speria ca toţi dracii.

Se rezemă de tejghea, oftînd.

– Cred c-am noroc că n-ai avut un baros.

– Ce?

– Nu contează.

O învălui cu privirea, întrebîndu-se cum putea o asemenea bucăţică de om să închidă-n ea atîta energie.

– Ce erai înainte de-a fi cumpărat ferma asta, la urma urmei? Boxer profesionist?

– Avocat.

– Tot aia, comentă el, adresîndu-i fantoma unui zîmbet.

Sarah răspunse, surîzînd la rîndul ei, un surîs

blînd, uşor inegal, care-o făcea să arate absolut adorabilă. Luke avu impresia că-i aplicase cineva o lovitură în plexul solar. Zîmbetele de acest fel erau mai periculoase chiar şi decît dinamita.

– Ascultă, spuse el, cu băgare de seamă. Chestiile-alea pe care le-a spus Brennermen despre mine... Nu-s adevărate. Cel puţin, nu în întregime...

– Ştiu, îl întrerupse ea; îşi dădu la o parte de pe faţă şuviţele rebele şi continuă, privindu-l cu expresia ei de-acum familiară, care respingea orice aiureli: Am văzut destui criminali înrăiţi ca să recunosc genul. Nu corespunzi profilului tipic. Crede-mă, cowboy, dac-aş fi avut cea mai mică îndoială asupra caracterului tău, nici nu mi-ai fi trecut pragul.

Mărturisirea ei însemna mult pentru Luke, mai mult decît i-ar fi convenit să recunoască.

– Ei, atunci, dacă eşti atît de sigură de mine, de ce vrei să plec?

– Nu...

Îşi înghiţi restul frazei şi lăsă privirea în pămînt, părînd să manifeste o bruscă fascinaţie faţă de vîrfurile argintii ale ghetelor.

– Nu vreau să pleci, continuă ea, măsurîndu-şi cuvintele, dar ştiu că pentru tine ar fi cel mai bun lucru. Nu-ţi plac copiii. Eu am cinci. Îţi place libertatea. Munca asta te va lega de ferma noastră timp de opt săptămîni. Ai s-o urăşti.

Luke spuse încetişor:

– De ce nu mă laşi să judec eu singur?

Sarah îi aruncă o privire rapidă, cu buzele formînd un dulce O de surpriză. Îl frapă impresia că nu putea fi nicidecum o femeie drăguţă, că avea bărbia prea voluntară şi gura prea generoasă. Totuşi, deţinea un soi rar de frumuseţe, născută din puterea şi bunul-simţ ce izvorau din adîncurile făpturii sale.

Încă o dată îl încercă acea neliniştitoare senzaţie de recunoaştere, ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Fusese adînc rănită, poate la fel de adînc ca el, şi totuşi îi rămăsese capacitatea de a avea încredere. Încredere care-i licărea în ochi precum strălucirea stelelor, luminîndu-l pînă-n străfundurile propriului său suflet istovit. De-ar fi întîlnit o femeie ca ea, cu ani în urmă...

Dar nu întîlnise. Petrecuse prea mulţi ani, ducînd o viaţă grea şi fără pocăinţă, pentru a-şi mai schimba acum felul de-a fi. Şi era al dracului de sigur că nu voia să devină eroul nimănui.

Se foi stînjenit şi-şi drese glasul.

– Brennermen te-a speriat, spuse el, ursuz. Şi ce-i dacă nu treci inspecţia? N-or să facă altceva decît să-ţi ardă o amendă.

Deşi n-o privea, strania afinitate dintre ei îl făcea să fie acut conştient de fiecare mişcare a femeii. O simţi, mai curînd decît o văzu, rămînînd absolut încremenită.

– Nu înţelegi. Sînt mamă adoptivă şi, pe deasupra, necăsătorită. Comisia aia pentru bună-

starea copiilor mă pîndeşte ca un uliu.

– Şi? întrebă el, ridicînd din umeri, încă neînţelegînd.

– Şi dacă nu ies bine la inspecţia asta, domnule Tyrell, am toate şansele să-mi pierd copiii.

4

– Tyrell?

Sarah deschise puţin mai larg uşa grajdului şi trecu pragul. Afară, totul pîlpîia în arşiţa şi lumina orbitoare a unei după-amieze însorite din Texas, dar aici, înăuntru, domnea penumbra şi sunetele erau înăbuşite. Femeia clipi din ochi, adaptîndu-se la întunericul relativ din interior. Raze slabe de soare se infiltrau prin crăpăturile pereţilor de scînduri, iluminînd nori leneşi de pleavă şi praf. Plutea prin aer o tăcere aproape pioasă. În copilărie, Sarah căutase umbra şi pacea acestui loc, pentru a scăpa de pretenţiile părinţilor şi a-şi rumega necazurile. Îşi dorea ca problemele ei ac-

tuale să fie măcar pe jumătate la fel de uşor de rezolvat.

– Tyrell? repetă ea şovăitoare, detestînd faptul că agresa tăcerea. Eşti aici?

– În podul cu fîn!

Glasul lui răsună prin încremenirea generală, tulburînd aerul, praful, propria ei inimă nesigură. Sarah ridică bărbia şi-i privi silueta înaltă şi sveltă ridicîndu-se dinapoia baloţilor de fîn, pentru a porni spre scară. Fascicule luminoase îi tăiau trupul în mişcare; păreau că-i accentuau puterea. Pe neaşteptate, în mintea femeii se formă imaginea unei feline a junglei, furişîndu-se prin umbre spre pradă. Era o idee ridicolă, fantezie pură, şi totuşi respiraţia i se acceleră.

Luke apucă treapta de sus a scării şi se aruncă în jos cu o uşurinţă aproape nefirească. Aterizâ în faţa ei, podeaua de lemn protestînd cu un scîrţîit faţă de neaşteptata lui greutate.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă, glasul său puternic şi totuşi blînd mîngîind liniştea.

Sarah îi dădu un răspuns complet nepotrivit.

– Am terminat să-ţi aranjez cămăruţa. E pe-acolo, arătă ea cu capul spre o uşiţă laterală, în dreapta. O să-ţi ofere o oarecare izolare. Nu va trebui să stai în casă cu copiii... sau cu mine.

– Mulţumesc, răspunse el simplu, nepărînd să observe felul cum vocea ei ezitase pe ultimele

cuvinte. Ochii lui umbriţi, indescifrabili în semiîntuneric, tresăriră cînd îi privi trupul. Pieptul lui Sarah se contractă, cuprins de o panică bruscă, nefamiliară. Îşi schimbase blugii cu o pereche de pantaloni tăiaţi scurt, concesie faţă de canicula după-amiezei. Dar privirea lui o umplea cu o căldură complet diferită. O simţea şi el?

Răspunsul i-l dădură faptele. Fără a părea impresionat, Luke se aplecă şi-şi şterse nepăsător palmele pe docul aspru al pantalonilor săi de lucru.

„Ei, la ce te-oi fi aşteptat?" întrebă o voce interioară. Ştia de mult că faţa şi restul trupului ei nu erau tocmai material de prima clasă. Cîntărea cu patru kilograme şi jumătate peste greutatea pe care i-o impuneau toate revistele de modă – cu aproape şapte kilograme mai mult decît Mallory, actuala nevastă a fostului ei soţ. Bărbaţii, inclusiv Paul, îi spuneau întotdeauna că o preţuiau mai mult pentru mintea ei, decît pentru fizic. Invariabil, le mulţumea politicoasă pentru compliment, rezistînd pornirii de-a le smulge limba din rădăcini. De ce s-ar fi aşteptat ca Luke să aibă o reacţie diferită?

Poate fiindcă era diferit.

Cuvintele lui o readuseră brutal la realitate:

– M-am uitat la acoperiş, spuse el, îndreptîndu-şi spinarea. E-ntr-o formă destul de bună,

ţinînd seama de vechime. Cred că ne putem descurca doar peticindu-l.

– Bine, răspunse Sarah, aruncînd o privire spre grinzi. Prefera să se uite acolo, decît să se zgîiască la Luke. Tricoul albastru-închis, cu care se schimbase acesta după ce aduseseră şi camioneta lui, îi zăpăcea complet simţurile. Materialul subţire se întindea strîns pe piept, conturînd clar muşchii tari ca piatra, peste care-şi trecuse ea degetele aseară. Mîinile-i ardeau de amintirea pielii lui, netedă şi bărbătesc fierbinte la atingere. Aseară, fusese prea preocupată de rana lui Luke, ca să observe. Acum nu părea în stare să mai observe nimic altceva!

– Bine, repetă ea, înghiţindu-şi uscăciunea nefirească din gît. Dacă mîine începem cu acoperişul, ar trebui să putem să...

– Începem? Munca la acoperiş e pentru bărbaţi.

Ochii lui Sarah se îndreptară înapoi spre faţa lui.

– Ce?

– Ai auzit ce-am spus, zise el, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Mă ocup eu de acoperiş. E prea periculos pentru o femeie...

– Şi eu ce să fac? Să şed binişor şi să coc fursecuri?

Lui Luke îi tresări gura, ca şi cum şi-ar fi stă-

pînit un rîset.

– Nu ştiu. Sînt bune de ceva fursecurile tale?

– Nu de-asta-i vorba, răspunse Sarah, refuzînd să schimbe subiectul. Doi oameni pot repara un acoperiş de două ori mai repede decît ar face-o unul singur. Avem un termen scadent şi intenţionez să fac totul şi orice-mi stă în putinţă pentru a nu-l depăşi.

– Cu excepţia acoperişului, declară Luke. Apoi, părînd să nu-i pese de răspunsul ei, merse cu paşi mari spre un colţ îndepărtat al grajdului, unde-şi concentră atenţia asupra staulelor goale.

Sarah începea să-şi iasă din pepeni. Mai întîlnise ea la viaţa ei bărbaţi înguşti la minte, dar Luke Tyrell îi bătea pe toţi. Asta era ferma ei, căminul ei şi n-avea de gînd să-i permită unui cowboy arogant şi misogin s-o-nveţe cum să şi-o orînduiască. Îl urmă pe Luke, hotărîtă să-i spună exact ce putea face cu opiniile lui segregaţioniste.

– Domnule Tyrell...

– Cîte capete de vite ai?

Întrebarea neaşteptată o luă prin surprindere.

– Ăă, două...

– Doar două, meditä Luke, frecîndu-şi bărbia.

Sarah îi urmări mişcările, fascinată inexplicabil de felul cum degetele-i mîngîiau pielea ţepoasă. Umbra aceea blond-închisă îi amintea mult prea clar de părul ce-i împodobea pieptul. Deschis la

culoare în partea de sus a trupului, se întuneca pe măsura coborîrii spre ombilic, şi mai mult încă, la apropierea de... Disperată, Sarah îşi abătu cu forţa privirea dinspre mîna lui. Lua-l-ar dracu', ar fi trebuit să fie supărată pe el!

– Hmm, făcu Luke, continuînd să-şi pipăie bărbia. Două sute de capete. Nu-i prea mult.

– Nu, nu două sute, numai două, îl corectă ea. MacNeil şi Lehrer sînt afară în...:

– Le-ai dat nume?

– Păi, sigur că da. Doar nu le puteam spune vita Unu şi vita Doi, nu?

– Şi cum ar fi Cotleţel şi Antricot?

Sarah rămase cu gura căscată.

– Nici să n-aduci vorba de-una ca asta. Copiii iubesc aceste animale. Sînt prietenele lor. Vom cumpăra alţi bouleni pentru vînzare.

Şi probabil avea să găsească nume pentru toată blestemata de cireadă! Luke nu văzuse-n viaţa lui un loc care să resimtă atît de acut nevoia unei mîini dîrze de administrator, ca ăsta. Fără recoltă şi animale, era o minune că ferma asta mai funcţiona încă. Dacă situaţia nu se schimba cît de curînd, putea paria, cu şanse sigure, că locul avea să-ncapă pînă la urmă pe mîna lui Brennermen. Ceea ce nu însemna, îşi zise Luke, că asta ar fi contat cu ceva pentru el. Fusese de acord s-o ajute şi intenţiona să-şi ţină promisi-

unea, dar în două luni avea să se afle pe drum, cu sau fără Brennermen prin preajmă. *Corners* urma să devină doar încă unul dintre zecile de locuri unde lucrase în ultimii zece ani. Iar Sarah avea să rămînă pur şi simplu alta dintre proprietăresele la care fusese angajat.

– În regulă, spuse el posac, punîndu-şi propria nemulţumire pe seama prostiei ei privind vitele. Dacă vrei să tratezi vacile ca pe nişte pisici, treaba ta. Dar ţine-ţi-le o vreme afară din grajdul ăsta. Jumătate din stinghiile boxelor au putrezit şi trebuie înlocuite. Te descurci cu ciocanul?

– Mă descurc cu orice te descurci şi tu, replică Sarah, cu o sclipire provocatoare în ochi. Inclusiv acoperişurile.

Luke scoase un „hm" indiferent, întrebîndu-se cum avea să procedeze cu ea. Cucoana nu se dădea bătută. Mai întîlnise pe lumea asta cîteva femele emancipate, dar Sarah Gallagher lua caimacul. Totuşi, nu se putea abţine să nu-i admire modul de-a lua întotdeauna în piept greutăţile.

Şi nu-şi putea stăpîni nici admiraţia pentru felul cum funduleţul ei dulce umplea pantalonii ăia tăiaţi.

Dintr-o dată, deveni conştient de tot ce-avea în jur. Grajdul era cald, liniştit şi plin de mireasma îmbătătoare a pielii argăsite, în amestec cu a fînului proaspăt. O încleştare familiară îi cuprinse

abdomenul. El şi Sarah erau singuri, la kilometri întregi de oricine le-ar fi putut vedea şi cenzura acţiunile. Puteau trage o tumbă rapidă prin podul cu fîn, fără a-i da cuiva ceva prin minte. Ştia cum să mulţumească o femeie, Sarah n-avea să regrete experienţa. Iar după ce văzuse focurile de iad zăgăzuite, ce-i ardeau în ochi, se-ndoia c-ar regreta-o şi el...

Pe dracu'! Se răsuci brusc. Înnebunise? Sarah Gallagher întruchipa o mulţime de lucruri, dar zbenguiala rapidă nu se număra printre acestea. Era soiul de femeie la care un bărbat se întoarce nu doar pentru o noapte sau o săptămînă, ci pentru o viaţă. Genul de femeie care nu-şi avea locul în viaţa lui solitară, pe picior de ducă.

Se ghemui, examinînd cu mare atenţie stîlpii de susţinere ai podului.

– Al dracu' ce noroc ai că n-au putrezit şi ăştia, spuse el. Da-n fond, cum te-ai încălţat cu coşmelia asta?

– Nu m-am încălţat cu *Corners Ranch.* Mătuşa mea mi-a lăsat ferma cînd a murit. Îmi petreceam aici verile, în copilărie, şi am iubit-o întotdeauna. Ştiu că are nevoie de cîteva mici reparaţii...

– Mici? pufni Luke. Cucoană, asta-i ca şi cum ai spune că ţara noastră are un „mic deficit".

Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, cel mai bine-ar fi să primeşti oferta lui Brennermen şi să te muţi înapoi la oraş.

– .Exact asta mi-a spus-o şi fostul meu soţ, răspunse încet Sarah.

Luke se ridică în picioare cît era de lung, încă încercînd să dea impresia că verifica stîlpii podului. Dar numai la asta nu-i stătea mintea. Îşi aminti că Brennermen pomenise ceva despre divorţul lui Sarah, iar gîndul îl izbi acum la fel ca şi atunci. După ce cucerise iubirea acestei femei devotate, ce bărbat ar fi fost atît de prost încît să renunţe la ea?

– Şi de-asta ai divorţat? Fiindcă soţul tău nu voia să trăiască la ţară?

Un lung răstimp, Sarah nu răspunse. Stătea nemişcată ca o statuie în mijlocul grajdului, aproape nepărînd să mai respire. O rază răzleaţă de soare căzu asupra ei, învăluindu-i trupul în blînda lumină aurie. Cinic, în mod normal, Luke se pomeni deodată spunîndu-şi că părea alcătuită din foc, o văpaie pură, arzînd uscăturile din sufletul oricărui bărbat. Dar imaginea focului era iluzorie. Cînd vorbi, cuvintele ei îi trimiseră un fior pe şira spinării.

– Soţul meu m-a părăsit pentru că s-a îndrăgostit de altă femeie.

Luke era prea năucit ca să mai scoată o vorbă.

– De fapt, n-a fost vina lui, continuă Sarah, cu

o imparţialitate tipic avocăţească. Ne-am îndepărtat cu încetul. El avea viaţa lui; eu, pe-a mea. Nu mai aveam nimic în comun.

– Şi-aşa a pornit la agăţat, fiindcă nu mai aveaţi nimic în comun, spuse Luke, pe-un ton încărcat de dezgust.

– Nu aşa s-a întîmplat, replică tăios Sarah, arătînd, în fine, o oarecare emoţie.

Luke scoase un pufnet scurt, dispreţuitor.

– Poate la oraş s-or fi-ntîmplînd altminteri, murmură el tărăgănat, rezemîndu-se cu spatele de stîlpul podului şi agăţîndu-şi degetele prin găicile curelei. Da' noi, nu prea cocoloşim adulterul. Dacă tata şi-ar fi făcut vreodată de cap cu-o altă femeie, mama s-ar fi luat după el cu puşca de vînătoare. Nu c-ar fi avut vreodată motive, preciză, cu gura arcuindu-i-se într-un surîs neobişnuit de tandru. Tata adoră şi-acum pămîntul pe care-l calcă ea sub picioare.

– Ai părinţi?

– Sigur că am părinţi! răspunse el, îndreptîndu-se de spate. Doi dintre cei mai buni. Locuiesc la Galveston.

– Iartă-mă, spuse Sarah, părînd a simţi că-l jignise. Doar că pari atît de singuratic...

Era un singuratic. Viaţa asta o iubea el. Dar îşi mai iubea şi părinţii, iar referirea la ei îi aminti că nu-i mai vizitase de mult. Mama lui nu învăţase niciodată cum să nu-şi mai facă griji pentru el, îşi spuse Luke, cu un amestec complex de vinovăţie

şi afecţiune. Poate, după ce termina cu slujba asta, avea să-şi ia puţin timp liber şi să petreacă vreo cîteva zile...

– Nu cumva, întîmplător, mama ta se numeşte „Annie", nu-i aşa?

Temperatura din grajd scăzu perceptibil.

– Ce te face să-ntrebi asta?

Vorbise rar, în cadenţa ucigătoare a unui pistol căruia i se armează cocoşul. Prea tîrziu, Sarah îşi dădu seama că săvîrşise o greşeală.

– Am... Te-am auzit vorbind în somn. Am intrat la tine-n cameră azi-dimineaţă ca să...

– Puţin îmi pasă de ce ai intrat.

Din doi paşi fu lîngă ea, ţintuind-o cu ochi reci, ucigaşi. Împrejurul lui se adunau umbre, făcîndu-l să pară mai masiv, mai ameninţător. Niciodată nu fusese atît de conştientă de un bărbat, de covîrşitoarea-i putere, de simpla lui masculinitate. De primejdia din el. Înghiţindu-şi neaşteptata spaimă, începu să bată în retragere. Luke o apucă de braţ, ţinînd-o strîns.

Atingerea lui o pîrjoli pe dinăuntru ca o lovitură de trăsnet.

– Niciodată să nu mai rosteşti acest nume. Niciodată, o preveni el.

– Dar...

– Niciodată! repetă, cu glasul ca un mîrîit de fiară. Şi stai naibii departe de camera mea cînd dorm. Nu-mi place să fiu spionat.

– Nu te spionam! răspunse Sarah, cu furia

crescîndu-i pe potriva mîniei lui.

Dracu' să-l ia! Nu încercase decît să-l ajute! Dar simpla generozitate omenească nu era un lucru pe care Luke Tyrell să-l înţeleagă. Nu un cretin înfumurat, necioplit şi egocentric ca el.

– Nu-ţi face griji, domnule Tyrell. De-acum încolo, intenţionez să te ocolesc pe departe, indiferent dacă dormi sau nu!

Se smulse din strînsoarea lui şi ieşi din grajd cu pas apăsat. Avea nevoie de aer curat şi de-o ocazie să-şi facă ordine prin simţămintele tumultuoase ce-i clocoteau pe dinăuntru. Orbită de furie, nu văzu decît prea tîrziu căldarea răsturnată. Vîrful piciorului îi călcă marginea, iar Sarah se prăbuşi înainte, cu un ţipăt; piciorul i se răsuci sub trup, în momentul cînd lua contact cu solul.

O încercă un moment de durere sfîşietoare. În clipa următoare, Luke era lîngă ea, întorcînd-o pe spate cu o gingăşie care-o surprinse chiar mai mult decît căzătura.

– Te-ai lovit?

Lovit? Era în agonie! Mîinile lui mari şi sigure îi cuprinseră trupul la piept, făcînd-o să se simtă încălzită, în siguranţă şi, mai rău decît orice, răsfăţată. Apăsată de trupul lui, n-avea cum să nu-i perceapă căldura şi să-i inspire mirosul bogat al pielii, de sare-şi-piele. Trecuse atît de mult, atît de oribil de mult timp, de cînd n-o mai ţinuse astfel un bărbat! Avu nevoie de fiecare dram din puterea ei de reţinere, ascuţită de-a lungul anilor de

meserie, pentru a nu-şi îngropa faţa în cămaşa lui şi-a-i absorbi mireasma crudă, minunată.

– Mi-e bi-bine, spuse ea, cu vocea zguduită.

– După cum vorbeşti, nu ţi-e deloc bi-bine, declară el scurt. Fără nici un avertisment, o luă în braţe, purtînd-o spre uşa laterală care dădea în cămăruţa adiacentă. Împinse cu umărul uşa recalcitrantă, balamalele protestînd cînd aceasta se deschise sub puterea lui superioară.

Sarah considerase întotdeauna odăiţa ca fiind un spaţiu destul de încăpător, dar o observă comprimîndu-se vizibil cînd intră Luke. Înalt şi plin de siguranţă, părea să copleşească orice lucru cu care intra în contact. Şi orice persoană. Cuibărită în braţele lui puternice, Sarah îşi simţea propria forţă risipindu-se. Închise strîns ochii, dorindu-şi să poată bloca mirosul şi senzaţia atingerii lui, la fel de uşor pe cît îşi oprise vederea. Îl ura pentru mîinile sale mincinoase, pentru tandreţea falsă, cu neputinţă să fie sinceră după recentul acces de furie. Îl ura pentru că-i făcea ţăndări bunul-simţ, la fel de uşor cum sparge o femeie surcelele.

O depuse pe patul îngust. Cu ochii încă închişi, Sarah apucă aşternutul, rugîndu-se să plece şi s-o lase în pace, cu trupul ei trădător cu tot. Nici gînd. După mai puţin de-o secundă, simţi patul dezechilibrîndu-se sub greutatea lui, cînd Luke se aşeză la un colţ al acestuia. Degete puternice îi încercuiră glezna.

Deschise brusc ochii.

– Ce faci?

– Nu te mişca, Sarah, ordonă el.

Sarah! Niciodată pîn-atunci nu i se mai adresase pe numele mic, iar involuntara intimitate o irita. Îşi auzise numele rostit de sute de ori, dar din gura lui Luke suna altfel. Blînd şi deosebit... şi oarecum adecvat.

Îi scoase pantoful de tenis, neluîndu-i în seamă protestele. Apoi, încruntîndu-se, îi roti uşurel articulaţia.

– Ce simţi?

Nu îndrăznea să-i spună. Prin vene îi gonea un foc viu, topind-o dinăuntru spre în afară. Degetele lui i se frecau de talpa dezgolită, cu o inegalabilă tandreţe. O voluptate dulce o fulgeră. Îşi înghiţi un geamăt, făgăduindu-şi să nu mai bage niciodată mîna-n foc pentru propriile-i picioare. Cel puţin deocamdată n-o putea face, cu condiţia să supravieţuiască examinării lui Luke.

– Mă simt... bine.

Fără a ridica privirea, Luke clătină din cap.

– Pentru o avocată, ai un vocabular destul de limitat. Şi asta?

Mîna lui avansă spre gambă, palpîndu-i expert muşchii. Sarah nu credea că ar putea exista ceva mai erotic decît senzaţia mîinilor lui cunoscătoare pe piciorul ei vulnerabil. Se înşelase. Apăsate pe pielea goală a piciorului, degetele lui calde, tari ca oţelul, o mîngîiau cu intimitatea unui sărut. Ghei-

zere fierbinţi şi apoi reci erupeau prin ea, iar inima-i bubuia ca tunetul. Îşi muşcă buza de jos, concentrîndu-se asupra micii dureri pentru a-şi recăpăta controlul. Dar, pe măsură ce mîinile lui Luke se apropiau de perniţa sensibilă dinapoia genunchiului, ştiu că nici chiar durerea n-o va împiedica să se facă total de rîs.

Adunîndu-şi ultimile forţe, Sarah îşi smulse piciorul din strînsoare şi se tîrî lateral, ca un crab, spre marginea opusă a patului.

– Termină, spuse, abia găsind în plămîni destul aer pentru a grăi vorbele. Nu mă mai atinge aşa.

Un moment, Luke păru şocat. Apoi, peste ochii lui albaştri-îngheţaţi se aşternu bruma unei indiferenţe mult prea familiare.

– Cucoană, scrîşni el, printre dinţi, crede-mă, există o droaie de alte lucruri cu care să-mi ocup timpul, decît să-ţi pipăi ţie pulpa.

Sigur că există, îşi spuse ea, conştientă de roşeaţa fierbinte a stinghereli ce-i îmbujora obrajii. Ştia foarte bine că trupul ei n-avea farmecele necesare pentru a aţîţa un bărbat. Trădarea lui Paul în favoarea drăgălaşei şi găunoasei Mallory o dovedise cu prisosinţă. Patima pe care-o aprinsese atingerea lui Luke era complet unilaterală. Una peste alta, tot se făcuse de rîs.

– Iartă-mă, spuse Sarah, ignorîndu-şi mîndria faţă de simţul ei avocăţesc al justiţiei. Am greşit. Nu încercai decît să fii amabil.

Ochii lui umbriţi se îngustară amenințător. Se uita la ea, prin ea, disecîndu-i secretele cu tăişul de oţel al privirii sale. Ochii lui Luke păreau s-o despoaie de haine şi de pielea aflată dedesubt. Se simţea goală, expusă şi, incredibil, foarte excitată. Instinctul o îndemna să se scoale din patul ăla, pentru a găsi o gaură adîncă, întunecoasă, unde să se ascundă. Dar aceasta era o soluţie laşă. Ridică bărbia, înfruntîndu-i ochii cu tot curajul pe care şi-l putea aduna.

Atunci, în chip absurd, gura lui Luke se arcui într-o infimă sugestie de zîmbet.

– Ei, poate că nu încercam să fiu chiar atît de amabil, spuse el.

Ultimul cuvînt fu înghiţit de sunetul telefonului. Recunoscătoare pentru această întrerupere, Sarah se ridică de pe pat şi merse pînă la derivaţia instalată în cameră de mătuşa ei, prin anii şaizeci. Există un Dumnezeu în cer, îşi spuse, în timp ce ridica receptorul vechiului aparat.

Un singur minut de conversaţie fu suficient ca să-şi revizuiască opinia. Puse receptorul în furcă, năucită de cuvintele pe care nu crezuse niciodată că le va mai auzi cîndva.

Era atît de doborîtă, încît nici nu-şi dădu seama că Luke se afla lîngă ea, pînă nu-i simţi mîna fermă, liniştitoare, pe umăr.

– Ce s-a-ntîmplat?

Ştia că trebuia să fie prudentă, că n-ar fi trebuit să aibă încredere într-un om pe picior de

ducă şi cu reputaţia de-a aduce necazuri. Dar nu-i păsa. Luke era acolo, şi era puternic. Pe moment, atîta era de-ajuns. Se întoarse, privindu-l, fără a se osteni să-şi şteargă ochii de lacrimi.

– M-a sunat Lyn de la şcoală. Au dus-o pe Jenny la cancelaria directorului.

Tăcu, înghiţindu-şi nodul de teamă din gît, înainte de-a adăuga:

– A fost acuzată de furt de către Cathy Brennermen.

5

– Eşti sigură că mi-ai spus absolut tot? întrebă Sarah.

– Tot, o încredinţă Jenny, cu voce tremurată.

Stătea rigidă ca o scîndură, pe scaunul de lemn din faţa biroului directorului, cu expresia mîndră şi sfidătoare. Numai glasul şovăitor îi trăda frica.

– N-am luat nimic.

Sarah auzi un pufnet din capătul îndepărtat al încăperii. Ridicînd privirea, văzu strîmbătura de pe faţa drăgălaşă şi bosumflată a lui Cathy Brennermen. Sarah avusese de-a face cu tot felul de minori, în timpul activităţii ei de apărător public, dar niciodată nu întîlnise un copil atît de total dez-

gustător. Pînă acum.

Un glas mai profund, cu totul diferit, răsună din cealaltă parte a camerei.

– Doamnă Kochakian, spuse Luke, cu tărăgăneala sa înşelător-leneşă, într-o şcoală atît de mare sînt toate şansele să existe mai mult de-un singur copil cu lipici pe degete. Poate că altcineva a luat ceasul.

Prin trupul lui Sarah se răspîndi căldura. Luke insistase s-o însoţească la şcoală, oferindu-se să-i aducă acasă pe ceilalţi copii cu maşina lui, în caz că ea trebuia să rămînă acolo cu Jenny. „Să rămînă" însemna un drum pînă la secţia locală de poliţie, dacă n-o puteau absolvi pe Jenny de acuzaţie, dar Luke nu acceptase ideea. Pur şi simplu îşi înscrisese camioneta pe şosea în urma maşinii ei, strigîndu-i să circule încet, căci nu-şi putea permite o amendă, pentru exces de viteză, din leafa pe care i-o plătea ea. Acest banc timpit îi smulsese lui Sarah singurul zîmbet de cînd primise alarmantul telefon de la Lyn.

Acum Luke stătea în picioare lîngă unica fereastră a cancelariei, cu un şold rezemat de pervaz şi cu vechiul său Stetson tras pe ochi împotriva razelor soarelui, aflat la apus. În jacheta sa de doc roasă şi cizmele scîlciate, arăta pentru Sarah ca un cavaler alb, cam patinat de vreme, şi-atît de-al dracului de chipeş, încît îi tăia respiraţia. Încă mai era incredibil de confuză privind sentimentele sale faţă de el, dar acum nu-şi putea

permite să le lase să-i distragă atenţia. Jenny avea nevoie de întreaga ei putere de concentrare şi de fiecare dram din abilitatea ei de avocat.

Următoarele cuvinte ale doamnei Kochakian o readuseră la subiect, aproape cu înverşunare:

– Fireşte, e posibil să fi luat altcineva ceasul lui Cathy, domnule Tyrell. Dar Jenny era în acel moment singura elevă prezentă lîngă dulapuri. Şi are antecedente de mici furtişaguri.

– Asta s-a-ntîmplat cu ani în urmă! strigă Sarah. De cînd locuieşte la mine, n-a mai pus mîna pe absolut nimic străin.

– Totuşi, trebuie să luăm măsuri de prevedere, replică directoarea. Atîta, cel puţin. Degetele ei întrepătrunse strîns şi buzele ţuguiate sugerau un alt răspuns: Cine a furat odată, va mai fura.

Parcă o gheară se încleştă împrejurul inimii lui Sarah. Mai văzuse şi-nainte copii condamnaţi pe nedrept şi ştia ce li se întîmpla odată ce căpătau cazier. De mult prea multe ori, acest lucru îi înscria pe o spirală descendentă, continuînd şi la maturitate. Desigur, dosarul oficial al unui delicvent minor se închidea odată cu atingerea vîrstei adulte, dar cicatricele neoficiale puteau dura o viaţă de om.

În mintea lui Sarah fulgeră din nou imaginea copilului zdrobit pe care-l întîlnise cu aproape doi ani în urmă – o fată de unsprezece ani, furioasă şi fără nici-o speranţă, hotărîtă să urască lumea înainte ca aceasta să aibă prilejul de-a o urî pe ea.

Cu răbdare şi dragoste, Sarah începuse să reclădească încrederea lui Jenny în sine însăşi, dar această încredere era încă fragilă, ca pînza de păianjen. O condamnare acum, mai ales pentru un delict pe care nu-l înfăptuise, putea sfîşia în bucăţi delicata ţesătură.

N-o putea lăsa să se întîmple. Nu putea!

– Vă rog, spuse ea, proptindu-şi palmele pe biroul directoarei şi aplecîndu-se înainte. Vă rog, jur că n-a făcut-o Jenny. Lăsaţi-ne să mergem acasă. Sînt sigură că acel ceas o s-apară.

Luke îşi drese glasul.

– Sarah, cred că s-ar putea ca doamna Kochakian să aibă nevoie de mai multe...

– Tu să nu te-amesteci! îl preveni Sarah, aruncînd fulgere din ochi. Nu-i copilul tău!

Luke deveni ţeapăn. Instinctiv, ştia că nu Sarah se burzuluise la el, ci leoaica apărîndu-şi puiul ameninţat. Dar conştiinţa acestui fapt nu-i făcea ghearele mai puţin dureroase.

– Perfect, răspunse el, încordat, desprinzîndu-se de pervaz. Te-aştept afară.

Părăsi biroul şi porni cu paşi mari pe culoar, lăsîndu-şi picioarele mari să aleagă singure drumul de-a lungul coridoarelor largi. Paşii lui iuţi şi grei răsunau ca nişte împuşcături în liniştea şcolii. Sunete potrivite cu starea lui de spirit. Reci. Aspre. Neiertătoare.

La dracu' cu ea! De două ori în acea după-amiază se oferise s-o ajute, prima oară cînd îi

îngrijise piciorul în grajd, şi acum, încercînd să calmeze spiritele în favoarea lui Jenny. Plănuise să dezamorseze tensiunea constant-crescîndă din cancelarie, flatînd-o un pic pe directoare, poate destul cît să cîştige puţin timp pentru a căuta ceasul dispărut al lui Cathy. Dar Sarah nu crezuse că i-ar lua partea lui Jenny, nu mai mult decît crezuse în sincera lui îngrijorare faţă de posibila rană la picior. N-avusese încredere în ajutorul lui, în ciuda faptului că-i stătuse alături, ei şi copiilor, împotriva lui Brennermen, dimineaţă. Pe toţi dracii, n-avea încredere-n el, punct.

– Ce-mi trebuie mie chestia asta? mormăi Luke, încetinind paşii. Îl aştepta o slujbă bună la Houston. Şi era sigur că, dacă ştia să caute în locurile potrivite, putea găsi aşteptîndu-l acolo şi o femeie nu tocmai grozavă. O femeie care să nu-i azvîrle înapoi în faţă ofertele de-a o ajuta, care să nu pună întrebări, care să nu-şi facă griji şi nici pe el să nu-l împingă să-şi facă griji.

O femeie care să nu-l întrebe nimic despre Annie.

Se opri la capătul coridorului. În ambele părţi se întindeau culoare, parcă oglindind hotărîrea pe care o avea de luat în viaţă. La stînga sau la dreapta, să rămînă sau să plece? Încotro s-o apuce?

Dintr-o dată, auzi nişte voci răsunînd de pe coridorul din dreapta. Voci de copii.

– Nu aşa se face, protestă un glas tînăr, ne-

liniştit.

– Ba da, replică un altul, puţin mai matur. M-am uitat de multe ori la alţii cum o fac.

– Da' nu merge. Poate dacă l-ai ţine ca pe-un scalpel...

Scalpel? Majoritatea copiilor ştiau, probabil, ce-i acela un scalpel, dar puţini s-ar fi priceput să-l ţină-n mînă, iar lui Luke nu i-ar fi putut trece prin minte decît unul singur care s-o ştie: Micah.

Încruntîndu-se, coti la dreapta şi porni pe culoar, cu pas furişat, de vînător. Doi băieţi stăteau în faţa unui dulap.

– Cred că i-am venit de hac, spuse Rafe, răsucind şperaclul în broască.

Micah îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi se aplecă mai aproape.

– Să nu zgîrii broasca. O să laşi urme.

– Ştiu, răspunse Rafe; mai suci şperaclul de cîteva ori, apoi făcu un pas înapoi. În regulă, asta e, spuse el, şi trase de mînerul dulapului. Uşa nu se clinti.

– Of, nu! gemu Micah. În veci nu mai deschidem drăcia asta.

– Taci din gură, îl repezi furios Rafe. Trebuie s-o deschidem, de dragul lui Spots. Că dacă nu, or să...

Se întrerupse brusc, în clipa în care umbra lui Luke căzu asupra lor. Două perechi de ochi se repeziră în sus, întîlnind privirea neclintită şi deloc amuzată a cowboy-ului.

– Şi ce ziceaţi voi că faceţi, băieţi?

Rafe şi Micah se foiră cu nervozitate.

– Nimic, răspunseră ei, la unison.

Luke îşi dădu pălăria pe ceafă.

– Nu pare să fie tocmai nimic. Dacă faceţi ceea ce cred eu că faceţi, vă pîndeşte o lume întreagă de...

– Puţin ne pasă! îl întrerupse Rafe. N-o s-o lăsăm pe Cathy s-o-nfunde pe Spots!

S-o înfunde? se întrebă Luke. Acesta era un punct de vedere la care nu se gîndise. O singură privire aruncată fiicei lui Brennermen îl lămurise că era la fel de încrezută şi egoistă ca tatăl ei. Aşchia nu sărise departe de trunchi. Dar să-şi acuze cu rea-voinţă o colegă de clasă...

– Ce vă face să credeţi că vrea s-o înfunde pe sora voastră?

– Fiindcă ne urăşte, răspunse Rafe. Taică-su încearcă să ne facă vînt de cînd ne-am mutat aici.

– Şi încă mai e furioasă pe chestia cu Curt, adăugă Micah.

Privirea lui Luke pendula între cei doi băieţi, încercînd să le urmărească replicile.

– Cine-i Curt?

– Fratele mai mare al lui Cathy, replică Rafe. Toamna trecută s-a dus la Annapolis, da-n ultimul an voia să facă şuste mari cu Lyn. Ea nici nu se uita la el.

– Fiindcă-i un jeg, precizează Micah.

– Îhî, confirmă Rafe. Căpitan al echipei de fotbal. Se credea mare sculă de gagiu.

– Pînă cînd Lyn i-a zis s-o caute prin altă parte.

– Mamă, ce s-a mai ofti... înfuriat, comentă Rafe. Iar Cathy a luat-o ca pe-o insultă de moarte pentru familia ei.

Micah dădu din cap.

– De-atunci, ne-o tot coace. Doar că niciodată nu i-a ţinut fenta. Pîn-acum. De-asta vrem să spargem dulapul lui Jenny.

Luke îi privi surprins.

– Dulapul lui Jenny? Crezusem că-i al lui Cathy.

Rafe clătină din cap.

– Directoarea a şi căutat în dulapul lui Cathy şi-a găsit lulu. Da' Cathy a bătut cîteva apropouri să se uite în dulapul lui Spots. Sîntem mai mult ca siguri c-a strecurat ceasu-năuntru, cînd Jenny nu era pe fază. Porcării de soiul ăsta face.

Amintindu-şi expresia şireată a lui Cathy, din cancelaria directoarei, Luke fu nevoit să accepte. Cumpăni potopul de cuvinte pe care tocmai le mitraliaseră cei doi băieţi. Erau prea speriaţi ca să-i spună altceva decît adevărul, speriaţi, îşi dădu el seama, pentru Jenny. Simţi ceva asemănător invidiei. Ce n-ar fi dat să fie din nou atît de inocent, să-i pese de cineva la fel de mult cît le

păsa, în mod vădit, acestor doi băieţi de sora lor! Să iubească iarăşi pe cineva...

Mintea îi zăvorî necruţătoare acest gînd.

– Uite ce-i, băieţi, spuse el sever, ultimul lucru de care are nevoie sora voastră e să ajungeţi lîngă ea în cancelaria directoarei. Mai bine plecaţi de-aici pînă nu vă prinde cineva.

– N-o să ne pîrîţi? întrebă Micah, cu gura căscată de surpriză.

Într-un fel, pe Luke îl duru faptul că Micah l-ar fi crezut în stare de-aşa ceva. Aproape inconştient, întinse braţul şi-i dădu băiatului un pumn jucăuş în bărbie, imitînd un gest al tatălui său faţă de el, din copilărie.

– Singura voastră crimă e că vă iubiţi sora. Nimeni n-o să vă azvîrle după gratii pentru asta.

– Şi Jenny? întrebă posomorît Rafe. Pe ea au s-o azvîrle după gratii?

Luke îl privi pe băiatul mai mare, şi distinse o experienţă de om în toată firea, dincolo de ochii aceia duri, cenuşii ca oţelul de armă.

– Nu, dacă pot face eu ceva, promise el, cu bruscheţe. Arătă din cap spre cancelarie şi salonul vizitatorilor, unde aşteptau Lyn şi Valerie. Acum plecaţi de-aici pînă nu mă răzgîndesc şi vă pîrăsc, totuşi.

După ce paşii băieţilor se stinseră în depărtare, Luke reveni spre dulap. Observă numele fabricantului, recunoscînd o marcă industrială larg răspîndită prin Sud, la ferme şi rafinăriile de pe-

trol. Puse mîna pe crăpătura balamalelor, trecîndu-şi cu grijă degetele de-a lungul marginii, pînă găsi o ciupitură mică, aproape invizibilă. Apoi îşi retrase braţul şi aplică în acel loc o lovitură îndesată, răsunătoare, cu podul palmei.

Uşa se deschise. Şi, iată, deasupra unei cărţi de biologie, ceasul „furat" al lui Cathy.

Măi, ce pisicuţă rea şi răzbunătoare, îşi spuse Luke, în timp ce vîra ceasul în buzunar. Trînti uşa dulapului şi porni pe hol, aproape fugind. Nu-i trebuiră nici două minute pentru a ajunge la cancelarie. Văzu, prin geamul peretelui despărţitor, că sosise şi Sam Brennermen şi discuta aprins cu Sarah. Chiar şi de la distanţă, Luke putu vedea umerii ei mîndri începînd să se încovoaie sub atacul crîncen al lui Brennermen. O furie feroce, cumplită, îi aprinse pîntecul. Apucă mînerul uşii şi îl împinse cu putere.

– Iar dumneata?! exclamă Brennermen, deloc încîntat să-l revadă.

Mă rog, sentimentul e reciproc, răspunse Luke în sinea sa. Cu zîmbetul aşternîndu-i-se încet pe faţă, băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase ceasul, legănîndu-l cu supremă plăcere prin dreptul chipului roşu ca sfecla al lui Brennermen.

– Asta căutaţi?

Brennermen începu să se bîlbîie.

– U-unde l-ai găsit?

– În hol, răspunse Luke. Apoi, aruncîndu-i lui Cathy o privire plină de subînţeles, adăugă: Pe

jos.

Cathy rămase cu gura căscată de surpriză. Dădu să vorbească, dar nu ieşi nici un sunet. Luke nu se miră, de vreme ce nu-l prea putea acuza că deschisese dulapul lui Jenny, fără a se autoincrimina. Ochii fetei se îngustară ca ai unei nevăstuici, oferindu-i imaginea puştoaicei meschine şi rele, ce pîndea pe sub înfăţişarea angelică. Nu-i fu greu deloc să creadă că ar fi înfundat-o pe Jenny numai şi numai din pizmă. Fetiţa era o veritabilă otravă.

Gîndurile lui Luke se frînseră brusc, simţind ceva moale şi cald atingîndu-i abdomenul. Coborî privirea, pentru a o vedea pe Jenny cuprinzîndu-l de talie, cu faţa îndesată în pîntecul lui. Surprins, încercă să se retragă. Fata nu făcu decît să-l strîngă mai puternic.

– Mulţumesc, spuse ea, cu glasul înăbuşit în talia lui.

„Of, la dracu'," îşi spuse Luke, simţindu-se complet depăşit de situaţie. Cu o strîngere de mînă, se putea descurca, dar nu cu o îmbrăţişare! Copiii nu-şi azvîrleau braţele împrejurul faimosului Luke Tyrell. Era un om dur. Un om rece. Şi, pe moment, un om foarte derutat.

Disperat, îşi aruncă privirea prin cameră, întîlnind ochii lui Sarah. În adîncurile lor licărea amuzamentul, informîndu-l că-i înţelegea chinul, dar n-avea intenţia să ridice un deget măcar, spre a-l ajuta. În minte i se formară cuvinte furioase, însă

nu şi le putea desprinde de pe buze. Cu uimire, îşi dădu seama de ce: rînjea prea tare ca să poată să vorbească.

Situaţia reveni repede la normal în căminul Gallagher, la ceea ce însemna normal pentru ei. Spre seară, Jenny îşi recăpătase aproape complet siguranţa de sine, iar după cină revenise la ciondănelile cu Rafe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Toţi se purtau ca de obicei, inclusiv, Luke, din păcate.

Zîmbetul pe care-l împărtăşiseră împreună în cancelaria directoarei se cuibărise într-un ungher ascuns al inimii lui Sarah. Rîsul băieţesc al lui Luke îi dezvăluise sufletul cald şi milos ascuns sub duritatea sa cinică, de suprafaţă. Preţ de-un moment de neuitat, Sarah simţise că ei doi erau singurii oameni din lume. Apoi zîmbetul lui Luke pierise, carapacea impenetrabilă revenind şi lăsînd-o de izbeliştе afară ca pe un om fără casă, într-o noapte geroasă de iarnă.

Îi vorbise de mai multe ori în cursul serii, încercînd să-i mulţumească pentru că găsise ceasul lui Cathy. Nu primise decît răspunsuri scurte, monosilabice, în ciuda tuturor eforturilor ei. La vremea cînd terminară masa, sentimentului de nereuşită îi luase locul o totală nemulţumire. Omul

ăsta era imposibil! Dar, imposibil sau nu, ajutase ca Jenny să fie absolvită şi, pe toţi sfinţii, Sarah avea să-i mulţumească pentru asta. Indiferent că-i făcea plăcere s-o audă sau nu!

Luke plecă spre camera lui, imediat după cină. Sarah avu nevoie de aproape o oră pentru a face curat în bucătărie şi a-şi supraveghea copiii, pînă la terminarea lecţiilor, dar, după ce sfîrşi, porni pe urmele lui Luke. Ieşi din bucătărie, pe veranda întunecată, cu gîndul să se îndrepte direct către grajd şi să-i mulţumească lui Luke cu aceleaşi cuvinte monosilabice pe care i le adresase el toată seara.

Fereastra cămăruţei era neagră ca smoala.

Poate se culcase. Sarah cuprinse cu degetele un stîlp al verandei. Ar fi trebuit să-i facă plăcere gîndul că n-avea să-l mai revadă în noaptea aceea. Cînd colo, se simţea parcă jefuită de un lucru valoros şi de neînlocuit. Sarah, ai grijă...

Oftînd, îşi sprijini fruntea de stîlp şi se lăsă pradă momentului. Trase adînc în piept aerul nopţii, plin de mirosurile umede şi dense ale primăverii. Sarah închise ochii, imaginîndu-şi-o pe mătuşa ei stînd alături şi servindu-i poveţe cu lingura cea mare. Acum i-ar fi prins bine cîte ceva din înţelepciunea bătrînei. Mătuşă Connie, ce să mă fac cu sentimentele mele pentru... Dar gîndul îi fu întrerupt.

– Frumoasă noapte, auzi lîngă ea glasul lui.

Capul lui Sarah zvîcni într-acolo. Întorcîndu-se,

îl văzu pe Luke aşezat la nici trei metri de ea, pe vechiul balansoar din verandă. Înghiţi în sec, înfruntîndu-şi panica stranie, ciudat de plăcută.

– Nu... ştiam că eşti aici.

– Îţi pare rău că sînt?

– Nu, răspunse ea repede, întrebîndu-se de ce se simţea dintr-o dată atît de stîngace. De fapt, veneam să te caut.

Balansoarul scîrţîi slab în întuneric.

– Aşa?

Lua-l-ar dracu'! Era obligat întotdeauna să arate atît de enervant de stăpînit, cînd simpla lui apropiere o făcea să se simtă ca şi cum ar fi stat pe buza unei prăpăstii adînci? Descurcă-te, doamnă consilier, se preveni ea pe sine însăşi. Îşi drese vocea.

– N-am apucat pîn-acum să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat s-o scot de sub acuzaţie pe Jenny.

– N-am făcut mare lucru.

– Prostii, continuă Sarah, înciudată că Luke îşi minimaliza propriul rol, atît de important, în salvarea fiicei ei. Dacă n-ai fi găsit ceasul lui Cathy, poliţia ar fi...

– Nu vreau să vorbesc despre asta, declară el mohorît. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu mai aduci vorba niciodată.

Ce se-ntîmpla cu el? Celor mai mulţi dintre oameni le făcea plăcere să primească laude pentru faptele lor, indiferent că li se cuveneau sau nu.

Luke merita laudele mai presus decît oricine şi totuşi le desconsidera. Nedumerită, privi prin umbrele ce-l înconjurau.

– De ce nu vrei să vorbesc despre asta?

– Fiindcă... începu el enervat, apoi se opri. Balansoarul protestă cu un scîrţiit, cînd Luke se ridică în picioare. Merse pînă la marginea verandei şi se rezemă greu de balustradă, apoi ridică ochii pentru a scruta adîncurile negre ale nopţii.

– N-am găsit ceasul. Am forţat dulapul lui Jenny, unde-l pusese Cathy, şi l-am sustras.

Oftă prelung, nemulţumit, înainte de-a adăuga:

– Cred că ai numi asta „falsificarea dovezilor". Brennermen a avut dreptate cînd ţi-a zis că aduc necazuri.

Sarah nu spuse nimic.

Pe toţi dracii, Luke, la ce te-ai aşteptat? Era avocată, cinstită ca toţi juriştii. N-ar fi tolerat necinstea, indiferent din partea cui, dar mai ales din partea unui om cu o reputaţie solidă de încălcări ale legii. Pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău, îi aruncă o privire, aşteptîndu-se să-i vadă dezgustul faţă de el, oglindit pe chip.

Cînd colo, Sarah zîmbea.

– La naiba, aş dori să-mi fi venit şi mie ideea de-a-l forţa.

Luke se holbă la ea, convins că de data asta chiar îşi pierduse minţile.

– Dar am încălcat legea.

– Cowboy-ule, aş fi fost în stare să jefuiesc

pînă şi fortul Knox, dacă asta o ajuta cu ceva pe Jenny.

Îşi desprinse degetele de stîlp şi se apropie de el. Aşezîndu-şi mîna micuţă, cu oase fine, peste mîna lui, mai mare şi mai aspră, continuă încetişor:

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat fiica.

Atingerea ei era uşoară şi prietenoasă, dar efectul acesteia asupra lui Luke era puternic. Pasiunea îl sfîşia pe dinăuntru. Fiecare nerv din trup i se trezi la viaţă, parcă sfîrîind, umplîndu-l cu o dorinţă atît de bruscă şi de intensă, încît aproape îl înecă. Buimăcit, îşi dădu seama că o dorea, o dorea mai mult decît dorise vreodată o femeie în viaţa lui. Amintirile îl biciuiau, atingerea degetelor ei blînde, incredibil de erotice, mîngîindu-i coastele, în noaptea trecută, contactul dintre palma lui şi piciorul ei cu muşchi tari şi piele mătăsoasă, azi după-amiază. Nu exista nimic drăguţ, gingaş sau decent măcar, în ceea ce voia să-i facă ei. Să facă cu ea, în ea...

Pofta îl jupuia de viu. Închise ochii, înfruntîndu-i durerea şi măreţia, gemînd încet de efortul luptei. De îndată, mîna lui Sarah se strînse pe a sa, torturîndu-l şi mai tare.

– Ţi-e bine? întrebă ea, cu o voce plină de îngrijorare nevinovată. Iar te doare coasta?

Categoric, nu coasta îi pricinuia necazuri şi, dacă nu fugea imediat de-acolo, se-ndoia că pînă şi întunericul ar mai fi putut ascunde adevăratele

cauze. Adunîndu-şi ultimele fărîme din raţiunea risipită, îşi trase brutal mîna de sub a ei şi porni cu paşi mari pe verandă, spre trepte.

– Am nevoie de somn, mormăi, cînd atinse pămîntul cu picioarele.

N-avea încredere-n sine însuşi să spună mai mult de-atît.

– Sigur, fu Sarah de acord. Ai avut o zi plină. Dar, înainte de-a pleca, spune-mi ce vrei mîine la micul dejun.

Luke se opri. Micul dejun? Ei, fir-ar să fie, dacă-i mai rămăsese un pic de creier, nu-l mai prindea micul dejun acolo. Avea s-o fi luat la sănătoasa înapoi, spre siguranţa vieţii lui de haimana, unde singurele lucruri pe care le dorea erau destui bani, ca să-şi umple rezervorul cu benzină şi burta cu mîncare. Dacă-i mai rămăsese cît de cît creier în cap...

– Luke? strigă Sarah de pe verandă, în apatele lui. Eşti sigur că te simţi bine?

Nu se întoarse. N-avea nevoie. Ştia cum arăta Sarah, oprită în capul treptelor, cu faţa scăldată în lumina palidă a pătrarului de lună. Ştia că avea fruntea încreţită de preocupare, de îngrijorare simplă, onestă, pe care de ani de zile n-o mai irosise nimeni pentru el. Şi ştia, cu o certitudine de granit, că era gata să ucidă pe oricine ar fi încercat să-i facă vreun rău acestei femei bune şi curajoase. Inclusiv pe el însuşi.

Ridică privirea, întrebîndu-l muteşte pe Dum-

nezeu de ce-l lăsase să păşească în capcana pentru urşi, dulce ca mierea, a acestei gospodării. Dar Atotputernicul era tăcut, iar stelele licărind păreau să-şi rîdă de neghiobia lui. Cu amărăciune, Luke îşi dădu seama că, în această situaţie, trebuia să se descurce de unul singur. Din nou.

Ei bine, cîtă vreme era imobilizat aici, putea cel puţin să tragă maximum de foloase.

– Ouă, spuse îndîrjit, ca şi cum ar fi provocat cerurile să-l contrazică. Trei la număr. Cu un teanc înalt de clătite alături.

6

– Doar o lună, murmură Sarah, studiind calendarul din bucătărie.

Doar o lună mai rămăsese pînă avea să-i viziteze ferma inspectorul imobiliar. Ceea ce mai însemna, desigur, şi că Luke locuia tot de-o lună la *Corners.*

Sarah îşi făcea de lucru cu ultimele vase de la micul dejun, încercînd să se concentreze şi asupra altor lucruri decît numai asupra angajatului ei. Dar, cu cît încerca mai mult s-o alunge, cu atît mai tare i se înghesuia în minte imaginea lui Luke. N-avea nici un sens. Era nesuferit. Era enervant. Era... Oftă, ştergîndu-şi fruntea cu antebraţul cald

şi plin de spumă, în timp ce recunoştea adevărul faţă de sine însăşi. Era minunat.

Ştia mai mult despre viaţa la o fermă decît tot ce arătau broşurile şi îndreptarele ei agricole, luate laolaltă. Folosea denumirile tehnice ale plantelor şi maşinilor, făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva studiase în trecut ingineria agricolă, dar cînd ea îl întreba despre asta, se închidea în sine mai tare decît o coajă de nucă. Totuşi, îi împărtăşea de bunăvoie cunoştinţele sale şi o ajuta să elaboreze un program de cultivare care să repună *Corners Ranch* în formă, în mai puţin de doi ani. Săptămîna trecută, închiriase echipamente şi însămînţase prima viitoare recoltă de bază, deşi refuzase cu străşnicie s-o lase şi pe ea la volanul tractorului. După cîte se părea, plantatul, ca şi repararea acoperişurilor, era o „treabă de bărbat". Sarah o informase pe asistenta socială din Dallas, Amanda Graves, despre angajarea lui Luke, dar nu primise de la aceasta nici o veste despre raportul ei.

Sarah şi Luke continuau să se certe cu regularitate. Ea era o femeie ce-şi făcuse o carieră, era independentă, iar el, un misogin înveterat. Ciocnirile erau inevitabile. Totuşi, trebuia să admită că uneori îi plăcea felul lui de-a refuza s-o lase să execute reparaţiile cele mai dificile, tratînd-o ca pe o doamnă fragilă din secolul trecut, mai

degrabă decît ca pe o coechipieră. Era ridicol, desigur. Porecla lui Sarah printre ceilalţi avocaţi fusese Iron Maiden[1]. Nicicînd nu fusese floarea de seră a cuiva. Categoric, fostul ei soţ n-o considerase niciodată astfel. Dar, ori de cîte ori se afla prin preajma lui Luke, devenea complet moale pe dinăuntru, ca o acadea din-acelea tari la suprafaţă şi cu miez zemos. În felul lui grosolan, căpos şi cu brutalităţi drăgăstoase, Luke o făcea să se simtă aparte. Nu, chiar mai mult decît aparte...

„Annie, te iubesc."

Amintirea cuvintelor din visul febril al lui Luke o readuse la realitate, şocînd-o. Vorbeşti prostii! Îşi scoase şorţul şi porni spre uşa bucătăriei. Luke era îndrăgostit de Annie, iar refuzul lui de-a-i rosti pînă şi numele o înştiinţa pe Sarah cît de profund o iubea. Şi, dacă avea vreo îndoială, nu trebuia decît să-şi amintească felul cum se răstise la ea cînd încercase să pomenească preţiosul nume Annie. Făcuse deja greşeala de-a iubi un bărbat, care-o iubea pe alta; încă mai suferea durerea şi umilinţa trădării din partea fostului ei soţ. Ar fi trebuit să fie cea mai mare nătîngă din lume, pentru a se-arunca din nou într-un asemenea iad.

Un fluierat îi atrase atenţia. Aruncă o privire pe fereastra deschisă a bucătăriei, şi-l văzu pe Luke

1. (lit.) „Fecioara de fier" (n.tr.)

aplecat peste treptele verandei, înlocuind scîndurile putrede. Schwarzenegger, singurul dintre cîinii ei corciţi, adunaţi de pe drumuri, care semăna aproximativ cu un dulău de pază, stătea aşezat în apropiere, descriind, din timp în timp, cîte un arc încîntat cu coada, în vreme ce-l privea concentrat pe Luke.

Împotriva propriei voinţe, Sarah se pomeni studiindu-l pe cowboy-ul înalt şi suplu, cu o fascinaţie rivalizînd cu cea a lui Schwarzy. Luke balansa ciocanul greu cu o mare uşurinţă, fiecare muşchi al braţelor sale bronzate dezvăluindu-se tare ca stînca. Purta o bluză albă, fără mîneci, ce i se întindea peste piept ca o a doua piele, relevînd mult mai mult decît ascundea. Sarah închise ochii, luptîndu-se cu un brusc acces de ameţeală. Cum îl putea lăsa s-o seducă astfel? Alergă spre baia de la etaj, să-şi clătească faţa cu apă rece. Trebuia să se calmeze şi să se răcorească, înainte de-a se înfăţişa lîngă el.

Uşor de zis, greu de făcut. În timp ce deschidea apa rece, descoperi că gura de scurgere era înfundată. „Grozav", îşi spuse, răsucind robinetul în poziţia închis, „altă zi perfectă tocmai începe". Se gîndi să-l strige pe Luke, dar ideea de-a-l privi în faţă, în acest moment anume, conferi genunchilor ei o consistenţă ca a gelatinei. În plus, pe perioada ultimei luni, îl ajutase la zeci de reparaţii, prilej de-a învăţa foarte multe. Cu siguranţă, era capabilă să desfunde o chiuvetă.

Încrederea-n sine îi pieri repede. Ţevile vechi erau pline de rugină şi nici un efort sau ciocănit nu le clintea. Strîngînd din dinţi, îşi adună puterile şi aplică ţevii o ultimă încercare, încordîndu-şi umărul. Nu se urni nici c-un milimetru. Dezamăgită, azvîrli pe jos cheia fixă, slobozind cea mai spurcată înjurătură care-i putea trece prin minte.

– Iei lecţii de la Jenny?

Sarah îngheţă, în timp ce două picioare lungi, înveşmîntate în doc, păşiră la vedere.

– Credeam că repari treptele, spuse ea, cu o voce slabă.

– Asta făceam, pînă te-am auzit bubuind aici.

Luke se lăsă pe vine lîngă ea, privind cu ochii mijiţi în întunericul de sub chiuvetă.

– Care-i problema?

„Problema e că piciorul tău îmi apasă mie coapsa," răspunse în sinea ei Sarah, înfruntînd dulcea arsură ce i se revărsa prin trup, la atingerea lui Luke. Silindu-se să se mişte încet, ieşi de sub chiuvetă şi se aşeză lîngă el, cu acest prilej trăgîndu-şi picioarele acasă.

– S-a-nfundat, explică, mulţumită de cît de calmă-i suna vocea. Încerc să scot îndoitura aia de-acolo, ca să văd ce-o astupă.

– „Îndoitura" aia se numeşte „capcană". Şi dacă n-o tratezi cu reală delicateţe, poţi să-ţi tragi toată chiuveta peste urechi.

– Aha, spuse ea, gîndindu-se la ce dezastru ar fi fost, dacă involuntar smulgea chiuveta din pe-

rete. Şi-aşa aveau de terminat destule reparaţii pînă la inspecţie.

Luke întinse mîna.

– Dă-mi cheia. Îi arunc eu o privire.

Secole de toleranţă masculină, faţă de stîngăcia feminină, se simţiseră în tonul lui. Dintr-o dată, Sarah simţi diavolul burzuluindu-i-se înlăuntru.

– A, zău? replică ea, cu răsuflarea tăiată, filfîind nebuneşte din gene, în timp ce-i întindea cheia fixă. Mult îmi place să admir bărbaţii mari şi forte cum se luptă cu ticăloasele de instalaţii.

Luke zîmbi la auzul sarcasmului ei jignitor. Sarah calculase că zîmbea cu o frecvenţă aproximativ egală cu cea a eclipselor de soare. Efectul era întru totul la fel de spectaculos.

În vreme ce Luke trebăluia la ţevi, Sarah trecu în camera ei, încercînd să-şi abată gîndurile spre altele. Dar privirea-i revenea încontinuu spre partea inferioară a trupului lui, studiind-o cu o poftă neruşinată, care-o jena şi, totodată, o înfiora. Individul ăsta ar fi trebuit să fie arestat pentru ce era în stare să facă dintr-o simplă pereche de pantaloni. Stăteau pe el mai strînşi de cînd sosise la *Corners* şi faptul ăsta o umplea de plăcere; talentele ei culinare adăugaseră cîteva kilograme necesare pe osatura lui prea sveltă. Cu o neobişnuită cochetărie, se întrebă dacă bucătăria lui Annie îi plăcuse la fel de mult ca a ei. Dumnezeule mare, ajung la fel de rea cum e Cathy Brenner-

men.

– I-am venit de hac! ţipă Luke, ieşind precipitat de sub chiuvetă. În mînă ţinea triumfător un mic cocoloş de depuneri cenuşii.

Sarah se opri în uşă, cu o mutră scîrbită.

– Ce-i asta? întrebă ea, şovăitor.

Luke scoase din buzunarul de la spate o basma şi şterse grosul clisei de pe micul obiect.

– Seamănă cu... un dinozaur?

– Benny! exclamă Sarah, uitînd imediat de repulsie şi întinzînd mîna spre jucăria de plastic. Benny, brontozaurul. De-o săptămînă-l caută Valerie.

Luke privi de la jucărie la Sarah şi din nou la jucărie. Sarah se oţeli pentru iminenta insultă. „Acuş vine," îşi spuse. „Acuş vine observaţia cinică prin care-şi bate joc de mine c-o las pe Valerie să scape jucării unde nu trebuie."

Dar observaţia nu sosi. În schimb, expresia lui Luke deveni serioasă, în timp ce ştergea jucăria cu o surprinzătoare grijă.

– Ar fi cazul s-o dai prin spălătorul de vase, spuse el, lăsînd-o să cadă în palma ei întinsă. N-am chef ca Valerie să ia ceva microbi din mizeria asta.

Şi zîmbi din nou.

O, Doamne sfinte. Simţi un mic cutremur zguduindu-i tot trupul. Părea uşor să ţină distanţa faţă de un însingurat acrit de viaţă, de cineva care nu se gîndea decît la el însuşi şi puţin îi păsa de

ceilalţi. Dar cum i-ar fi putut rezista unui om care se împăca cu greşelile copiilor, care surîdea, în loc să se încrunte, şi care-şi croia drum în inimile lor, ale tuturor? Îi veni să-ntindă mîna şi să-i cuprindă obrazul ţepos, să-şi plimbe sensibilul deget mare peste buzele lui şi să-i îmblînzească puterea cu gingăşia ei. Simţea un jind nebun după lucruri cărora nu le putea zice pe nume – lucruri cărora nu îndrăznea să le spună pe nume – dar pe care le dorea atît de mult, încît o făceau s-o doară totul pe dinăuntru.

Lucruri pe care n-avea să le primească niciodată de la un bărbat care iubea pe altcineva.

Realitatea i se încleştă peste inimă ca o menghină de oţel rece. Cînd avea de gînd să se-nveţe minte?

– Merg să duc chestia asta la spălat, spuse ea, cu o voce surdă.

Luke îi privi silueta ce se îndepărta rapid, iar zîmbetul i se dizolvă într-o expresie aspră, amarnică. La naiba, cucoană, crezi c-ai putea arăta mai puţin evident că vrei să pleci dracului de lîngă mine?

Se ridică în picioare, împingîndu-şi prin păr degetele puternice, cu nervozitatea care se-aduna în el de-aproape o lună. Putea înţelege prudenţa iniţială a lui Sarah, reputaţia lui nu inspira încredere. Dar, după patru săptămîni continue de muncă împreună, ar fi putut măcar încerca să se dezgheţe puţin.

Trudise ca un cîine, din zori şi pînă-n noapte, fără a se plînge nici cu-o vorbă. Ocolise, cale de şapte poşte, localurile de noapte din zonă, evitînd toate posibilităţile de-a intra în belelele pentru care-l declarase vestit Brennermen. Se purtase civilizat chiar şi cu copiii ei, deşi trebuia să admită că începea să-i placă pe micii împieliţaţi, mai ales de cînd cei mai fragezi la vîrstă începuseră să se ţină după el ca nişte căţelandri.

Şi totuşi, în pofida tuturor eforturilor lui, Sarah continua să-l evite ca pe-un ciumat.

Privi în jur prin baie, la prosoapele de faţă curate, albe, cu trandafiri imprimaţi de-a lungul tivului din capăt, la perdelele de dantelă, care păreau gata să se dezintegreze dacă sufla, măcar, peste ele. Erau cele mai ridicol de inutile obiecte pe care le văzuse vreodată, dar totuşi acest caracter al lor îi ademeni buzele solemne într-un zîmbet. Îl consola, într-un mod inexplicabil, să ştie că patroana sa prudentă şi serioasă avea şi o latură frivolă.

Chipul i se lumină de un zîmbet generos, la vederea şirului de sticluţe şi borcane de pe poliţă, aflată imediat sub oglinda din baie. Simţindu-se ca un copil, într-o prăvălie de dulciuri, întinse mîna spre flaconul cel mai strălucitor, deşurubă capacul şi mirosi. Drăcovenia mirosea ca salata de fructe.

– Femeile! murmură, pe-un ton ezitînd între respect şi exasperare. Citi eticheta, întrebîndu-se

ce mama dracului însemna „emulsificator" şi unde-şi avea locul pe trup. În minte începură să i se formeze imagini interesante. Zîmbetul îi reflectă dorinţa, închipuindu-şi alte activităţi interesante pe care i-ar fi plăcut să le împărtăşească amîndoi.

– Ce faci?

Luke ridică privirea şi o văzu pe Sarah uitîndu-se la el cu ochi mari din uşa băii. Decise, cu înţelepciune, să păstreze pentru el gîndurile despre „emulsificare" şi spuse, bine dispus:

– Încerc să-mi dau seama dacă mănînci sau pui pe tine chestia asta.

Sarah nu păru să-i aprecieze umorul. De fapt, era albă la faţă ca prosoapele ei din baie.

– Te rog, spuse ea, calmă. Pune-o la loc.

Luke îi distinse inconfundabilul freamăt de suferinţă din voce. Cumva, tachinăria lui nevinovată atinsese un punct sensibil. Închise borcanul şi-l aşeză înapoi pe poliţă.

– Sarah, spuse, pe tonul cu care obişnuia să liniştească viţeii şi mînjii. Ce-i cu tine?

Un moment, femeia continuă să-l privească, cu stînjeneala arzîndu-i în ochi. Apoi oftă şi-şi încrucişă braţele pe piept, realizînd gestul acela defensiv pe care nu-l mai folosise faţă de el din ziua în care o salvase pe Jenny.

– Cred... cred c-o să ţi se pară o prostie. Lui Paul, cu siguranţă, aşa i se părea. Mă întreba de ce-am nevoie de atîtea cosmeticale cînd...

Înghiţi în sec, apoi ridică din umeri încercînd

să pară indiferentă, dar fără succes.

– Ei, nu-s tocmai o făptură model, nu-i aşa?

Luke avea un dar deosebit de-a ghici adevărul printre rînduri. Acest talent îi salvase pielea nu o dată, în ultimii zece ani. Ascultînd-o pe Sarah, văzu imaginea deprimantă a unei femei delicate, măritată cu un bărbat insensibil, un ticălos de soiul celor care profită de orice ocazie pentru a-i distruge încrederea-n sine, de a o face să se îndoiască de necesitatea chiar a unui flacon cu cremă de faţă. Îşi dorea să aibă la dispoziţie cinci minute cu fostul soţ al lui Sarah. L-ar fi învăţat unul sau două lucruri despre ce înseamnă distrugerea.

Era uşor, atît de uşor, să nimiceşti lucrurile fragile din această lume. O durere profundă se răsucea prin el, amintindu-i de un anumit suflet vulnerabil, care niciodată n-avea să mai fie salvat. Dar Sarah putea fi. Încet, îi întinse mîna.

– Sarah, vino aici.

Ea ridică sfidătoare bărbia, fiind încă foarte prevăzătoare.

– De ce?

Luke n-avea starea sufletească să se joace de-a douăzeci-de-ntrebări. Privirea lui se fixă într-a ei cu o forţă tangibilă.

– Vino-aici, porunci.

De astă dată, Sarah se supuse.

O luă de umeri. Îi simţea tensiunea interioară şi ştia că pe dinăuntru era mai încordată decît un

arc de ceas. Se rugă ca pricina să fie tachinăria anterioară, nu o reacţie faţă de atingerea lui. Blînd, o întoarse cu faţa spre oglindă.

– Nu mă prea pricep la discursuri, spuse, alegîndu-şi cuvintele cu o grijă ieşită din comun, dar pot recunoaşte o femeie drăguţă cînd o văd.

– Frumos din partea ta să mi-o spui, dar...

– Nu vorbesc frumos, se răsti el, iritat de încăpăţînarea ei de-a nu vedea ceea ce era evident pentru oricine avea ochi în cap. Ai păr moale, ochi frumoşi şi un trup sex... adică, eşti chiar drăguţă.

– Serios? întrebă ea, intrigată vizibil de optica lui. De obicei, bărbaţii-mi spun că am o personalitate minunată şi se opresc la atît.

Colţul gurii severe a lui Luke tresări.

– Habar n-am de ce. Ai o personalitate infectă.

Sarah îl fulgeră cu un zîmbet suficient de strălucitor pentru a întrece soarele de iulie. Căldura acestui zîmbet se instală înlăuntrul lui Luke, dezgheţînd locuri unde niciodată nu mai sperase să simtă din nou căldură. Din păcate, nu era singura căldură care-i clocotea prin trup. Prea tîrziu îşi dădu seama cît de aproape stăteau, doar cîţiva bieţi centimetri îl mai despărţeau de ispititoarea ei parte dinapoi. Era imposibil să nu se observe ce pereche potrivită formau.

– Iartă-mă că te-am repezit, spuse Sarah, tonul ei dezinvolt făcîndu-l să înţeleagă că n-avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea în capul lui.

A fost o grosolănie din partea mea, mai ales după ce m-ai ajutat cu chiuveta. Ai fost drăguţ.

Drăguţ. Începea să urască acest cuvînt. „Drăguţ". era un atribut pentru unchii copilăroşi şi căţeii răsfăţaţi, nu pentru teribilul Luke Tyrell. Mă rog, nu era unchiul ei şi, al dracu' de sigur, nici căţelul cuiva nu era. Era bărbat, avînd foamea bărbatului pentru femeia aflată lîngă el. În trup i se trezeau pofte ancestrale. Adulmecă aerul, inhalînd aromele blînd-îmbătătoare ale părului şi pielii ei şi mirosul mai bogat, mai tenebros, care-i aparţinea numai şi numai lui Sarah. Îl răpunea mai repede decît oricare femeie din cîte cunoscuse. Luke închise ochii, sperînd să-şi stingă intensitatea excitaţiei. Nu făcu decît s-o sporească.

– Ştii că miroşi ca pădurea după ploaie? şopti el, incapabil să mai ţină vorbele ferecate înlăuntrul său. Proaspătă şi curată, dar încîlcită şi cam sălbatică.

– Şi asta-i bine? întrebă în şoaptă, la rîndul ei, Sarah.

Cu ochii încă închişi, îi percepu în voce un uşor tremur. Şi el o răpunea pe ea. Deschise ochii şi văzu boarea dorinţei înceţoşîndu-i fermecătorii ochi verzi. Repede căzuse prinsă în aceeaşi vrajă dulce ca mierea, care-l cuprinsese şi pe el. Conştiinţa îi spunea că nici un gentleman n-ar profita de o femeie vulnerabilă. Îi reaminti conştiinţei sale că el nu era un gentleman.

– E foarte bine, o asigură Luke, şi ridică mîinile

să-i mîngîie mătaseá întunecată a părului, îndrăgind nespus uşoara încordare din respiraţia lui Sarah. Era atît de dulce, atît de nesofisticat excitantă. Amintirea felului cum fostul ei soţ îi călcase-n picioare gingăşia îl înfuria, cum de mult nu i se mai întîmplase.

O simţi, sub mîna lui, devenind rigidă.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă Sarah. Pari supărat.

– Sînt, dar nu pe tine. Mă gîndeam doar la tipul ăla prost ca un catîr, cu care te-ai măritat; trebuie c-a fost nebun să te lase să pleci.

Femeia zîmbi din nou, forţat însă, cu un efort care diminuă strălucirea zîmbetului.

– E drăguţ din partea ta să spui, dar...

Icni şocată, cînd Luke o înşfăcă de umeri.

– Ascultă-mă, cucoană, şi-ascultă-mă bine, spuse el. Nu-s drăguţ. N-am fost „drăguţ" niciodată, cînd era vorba de femei frumoase, şi-s al dracu' de sigur că n-am să-ncep acum...

– Frumoasę? întrebă ea, cu un glas tremurat. Mă găseşti frumoasă?

Luke scoase un sunet de exasperare.

– Ce naiba te-au învăţat la oraş? Da, te găsesc frumoasă, şi nu numai pentru felul cum arăţi. Ai în tine o bunătate, o decenţă care te fac să cauţi oameni aflaţi la nevoie, în loc de-a le întoarce spatele. Oameni şi alte fiinţe. Cum sînt copiii tăi. Cum sînt cîinii.

Ridică o mînă spre obrazul ei şi-i mîngîie cu

profund respect pielea îmbujorată.

– N-ai nevoie de sticluţele şi borcănaşele-alea, Sarah. Frumuseţea străluceşte dinlăuntrul făpturii tale...

Privi cum prudenţa şi încrederea se înfruntau una pe cealaltă, în adîncurile remarcabililor ei ochi. Trecuse mult, mult timp, de cînd mai avusese cineva încredere în el. Deodată, simţi că avea nevoie de încrederea lui Sarah, la fel ca de următoarea respiraţie.

„Ai încredere-n mine", îi impuse el, fără cuvinte. „Am nevoie să crezi în mine." Şi sună cineva la uşă.

– Draci! exclamă Sarah. Am uitat că trebuia să vină doamna Perkins. O să mă ţină de vorbă nu ştiu cîte ore.

– Las-o să sune, propuse Luke.

– Nu pot. A fost cea mai bună prietenă a mătuşii Connie, practic face parte din familie.

Se retrase de lîngă Luke, înainte ca el s-o poată opri. Soneria se auzi din nou, iar Sarah se grăbi să deschidă. În timp ce pleca, însă, se opri şi privi în urmă la Luke, cu o expresie chinuită.

– Pur şi simplu... nu pot.

Glasul ei stins sugerase că răspunsese unei cu totul alte întrebări. Apoi ieşi.

Luke rămase cu privirea spre uşa pustie, repartizîndu-i-o pe doamna Perkins diavolului. Fusese atît de aproape de-a sfărîma zidurile din jurul lui Sarah, de-a-i cîştiga încrederea! Clătină din

cap, cu profundă consternare. În acest timp, îşi zări imaginea reflectată în oglindă, deasupra chiuvetei din baie.

De-acolo îl privea un tîlhar. Luke se holbă la netrebnicul personaj, la părul său lăţos, decolorat inegal de soare, la ochii disperaţi şi la un chip pe lîngă chiar şi un tronson de drum neasfaltat putea arăta bine. Îşi frecă bărbia întunecată, simţind ţepii inegali ai bărbii. Pe toţi dracii, nu era de mirare c-o luase la fugă.

O oboseală, venită parcă din măduva oaselor, îl învălui ca un linţoliu. Se aplecă şi, ridicînd cheia abandonată, reluă munca la chiuvetă. Sigur că n-avea încredere în el. Cucoana avea cîtă frumuseţe, atît creier. Era mult prea isteaţă ca să-şi piardă timpul cu o fişie de piele neargăsită şi bătută de vînturi şi ploi, ca el. La naiba, oricum n-ar fi putut ieşi nimic de-aici. O lună de civilizaţie nu putea şterge zece ani de viaţă, dusă ca un renegat.

Fusese un prost să-şi dorească o asemenea posibilitate.

În timp ce-l privea pe Luke străbătînd curtea întunecată, seara, spre camera lui Sarah îşi aduse aminte de zicala „Nu cunoaşte iadul furie ca a unui bărbat refuzat." De la incidentul cu ţevile, el

se purta ca un urs grizzly rănit. Şi nici ea nu se comporta mai bine.

Sarah se întoarse de la fereastră, încercînd să se concentreze asupra ştergerii ultimelor vase de la cină, dar imaginea lui Luke continua s-o bîntuie. Îşi amintea cu lux de amănunte forţa blîndă a mîinilor lui pe umerii ei, timbrul aspru, seducător, al glasului, inconfundabila scînteie de dorinţă din ochi. Dorinţă pentru ea. „N-ai nevoie de toate sticluţele şi borcănaşele-alea, Sarah. Frumuseţea străluceşte dinlăuntrul făpturii tale..."

Răsuci ştergarul de vase într-o spirală chinuită.

– E atracţie fizică, fizică doar, murmură, repetînd cuvintele care începuseră s-o obsedeze. Nu putea fi altfel. Examinase faptele cu detaşare tipic juridică, ajungînd la concluzia că Luke era atras de ea numai şi numai fiindcă era un animal de sex masculin, viril, iar ea, singura femeie aflată la îndemînă. Nu tocmai măgulitor, dar corespundea tuturor datelor. Dorinţa lui Luke faţă de ea avea de-a face mai mult cu hormonii decît cu inima. După plecarea de la *Corners,* avea s-o uite în nici o săptămînă. Iar ea avea să-l dea uitării la fel de repede.

Şi vor face plopii pere...

Aruncă ştergarul în lăturI şi-şi scoase şorţul, furioasă pe destin, pe inspectorul imobiliar şi pe oricine altcineva care conspiraseră să i-l aducă pe Luke Tyrell în viaţa ei perfect fericită. Se descurcase de minune pînă la apariţia lui. Mă rog,

poate nu chiar atît de minunat. N-ar fi putut face reparaţiile fără ajutor. Şi, deşi îşi iubea nespus copiii, existau momente cînd singurătatea o măcina atît de tare pe dinăuntru, încît avea impresia că se sufocă. Nu se mai simţise singură nici un moment, de la sosirea lui. Cel puţin, pînă acum două zile.

Cu întîrziere, Sarah îşi dădu seama cît de mult ajunsese să depindă de Luke. Ştia mai multe despre agricultură decît spuneau toate cărţile ei de specialitate, iar ea se baza tot mai des pe sfaturile lui. Lucrau bine împreună, puterile şi slăbiciunile lor individuale completîndu-se ca o maşină acordată fin. Sarah avea iniţiativele, Luke avea forţa şi cunoştinţele pentru a le transpune în realitate.

Dar, mai mult decît orice altceva, îi lipseau acum momentele liniştite pe care le petrecuseră amîndoi. Adesea, după cîte o lungă zi de muncă istovitoare, şedeau unul lîngă altul pe verandă, ascultînd pur şi simplu sunetele nopţii. Sarah nu cunoscuse niciodată o pace atît de adîncă în prezenţa unui bărbat, şi preţuia fiecare asemenea moment.

Zilele acelea se pierduseră definitiv, îşi dădu ea seama, îndurerată. Şi totul, numai din cauza unui dinozaur de plastic, a unui borcan cu cremă de faţă şi a unei femei misterioase pe nume Annie...

Micah năvăli în bucătărie, rupîndu-i şirul gîndurilor.

– Valerie iar se sclifoseşte.

– Se plînge, Micah, îl corectă severă Sarah.

Valerie stătuse toată ziua în pat, cu dureri de gît, plîngîndu-se cumplit. Micah era singurul, în afară de Sarah, care încă-i mai acorda atenţie, şi asta numai fiindcă, pe jumătate, spera ca boala ei să se transforme într-un fenomen medical mai interesant.

– Mai bine merg sus să văd de ea, spuse Sarah, agăţîndu-şi şorţul în cui şi pornind spre uşă.

– A, nu-i nevoie. L-am şi chemat pe Luke.

Sarah se opri cu un picior în aer.

– Pe Luke?

– Mhm. Valerie l-a vrut, şi-atunci m-am dus în grajd şi l-am adus. E sus cu ea.

Doamne fereşte, îşi spuse Sarah. Ursul grizzly şi smiorcăita. Urcă în goană scara din spate, gata să pună capăt unei scene ce se anunţa tare urîtă. Aproape ajunsese la uşa lui Valerie, cînd o frapă ideea că Luke părăsise de bunăvoie grajdul şi venise tocmai pînă-n casă pentru a vizita un copil bolnav. A doua oară, în tot atîtea minute, se opri locului.

Apoi auzi rîsul lui Valerie.

– Mai fă o dată, spuse fiica ei, printre chicoteli.

Urmă un pufnet profund de exasperare.

– Am mai făcut-o de două ori, măi bucăţică.

Măi bucăţică? Sarah nu ştia ce anume o buimăcise mai mult – numele de alint pe care-l fo-

losea Luke, sau neobişnuita căldură din tonul lui. Se furişă mai aproape şi privi prin uşa întredeschisă.

Valerie stătea proptită-n perne, cu iubitul ei Domn Urs strîns la piept. Luke şedea la picioarele patului. Înrăitul cowboy părea să se simtă surprinzător de destins, aşezat pe marginea plăpumii groase de lînă, îmbrăcată în roz, a lui Valerie. Sarah nu uitase amintirea primei seri, cînd el ţipase la fetiţă, speriind-o de moarte. Acum zîmbeau şi rîdeau împreună ca doi buni prieteni. Se putea schimba un om atît de mult într-o lună?

Lumina lămpii de pe noptieră aureola profilul lui Luke, îndulcindu-i trăsăturile dure într-un contur parcă blînd. Sarah nu-l văzuse niciodată să arate mai relaxat ca acum. Sau mai chipeş. O sete stranie, fără nădejde, începu s-o ardă. Voia... avea nevoie...

– Te rog, înc-o dată dată, îl rugă Valerie, cu o intonaţie tragică.

Gura austeră a lui Luke se arcui într-un surîs blînd.

– Bine. Dar de data asta, e ultima oară.

Îşi drese glasul şi începu să cînte melodia din genericul filmului „The Flinstones", cu un timbru baritonal, categoric fals.

Sarah se îndepărtă pe furiş de uşă, muşcîndu-şi buzele ca să nu izbucnească zgomotos în plîns. Dorinţa o biciuia ca un vînt violent. Vîrtejuri de foc o sfredeleau, arzînd zidurile înalte, de ne-

trecut, pe care şi le înălţase în juru-i, pentru a ţine lumea la distanţă sigură. Iar cînd incendiul sfîrşi de consumat totul, se rezemă moale de perete, sleită şi epuizată. Şi liberă.

Fără teamă, privi în faţă adevărul pe care-l negase zile-n şir, poate chiar săptămîni. Nu avea o simplă atracţie superficială faţă de Luke. Era îndrăgostită de el. Fiecare celulă din trupul ei ardea de dragoste pentru el. Oboseala i se risipea precum ceaţa zorilor sub strălucirea soarelui. Privi în jur, uimită că lumea nu se despicase-n două sub impactul miracolului ce avusese loc înlăuntrul ei. Cu un moment în urmă, fusese moartă faţă de orice simţămintе. Iubirea faţă de Luke o readusese la viaţă.

Auzi în spatele ei un zgomot. Întorcîndu-se, văzu că Luke ieşise din camera lui Valerie. Îl privi cum închidea încet uşa, pornind apoi pe coridor spre ea. Distras de propriile-i gînduri, trecu fără s-o observe.

– Luke, şopti.

Voise să-i strige numele, dar nu izbutise mai mult de-o şoaptă.

Luke se răsuci. Preţ de-o clipă, Sarah îi văzu strălucind în ochi urma căldurii pe care-o simţise pentru Valerie. Apoi, familiara atitudine defensivă, de gheaţă, îi înăspri expresia.

– Da? Ce doreşti?

Sarah aproape tresări cînd cuvintele dure îi izbiră urechile sensibile. Dar nu bătu în retragere.

Deschise gura, vrînd să-i mulţumească pentru a-i fi reamintit că exista dragostea şi că încă mai era capabilă s-o simtă. Cuvintele, însă, nu voiau să-i iasă din piept. Atunci, îşi dădu seama că nu se aflau cuvinte care să exprime covîrşitoarele emoţii din sufletul ei. Bucuria nu se putea măsura în crîmpeie sonore. Iubirea nu putea fi înghesuită în rostirea a şase-şapte litere banale. Din nou deschise gura şi nici acum nu se auzi nici un cuvînt. Nu simţea decît neputinţă şi nepotrivire, şi neghiobie.

Luke nu spuse nimic. Îi privi ochii, studiind emoţiile complexe ce se oglindeau în privirea ei. Apoi, fără nici cea mai mică ezitare, îi cuprinse faţa în căuşul palmelor lui mari şi bătătorite şi-şi coborî buzele spre ale ei.

7

Omul ştia să sărute. Gura lui o acoperi pe-a ei cu o doborîtoare gingăşie, atingînd-o într-o mîngîiere umedă, caldă şi complet împlinită. Limba lui iscusită îi luneca jucăuş peste buze, înnebunind-o cu făgăduieli. Mici unde de şoc voluptoase se unduiau prin braţele şi mijlocul lui Sarah, excitînd-o mai mult decît ar fi crezut că e cu putinţă printr-un singur sărut. Luke, însă, făcea ca înlăuntrul ei să se întîmple miracole. Cînd îi captură cu dinţii buza de jos şi o trase de carnea sensibilă, femeia se cutremură.

– Sarah, murmură el, cu buzele aproape lipite de-ale ei.

Îi rostise numele încet, ca pe-o rugăciune, dar

în senzaţiile pe care i le trezea nu se găsea nimic religios. Trepidaţiile din interiorul ei se prefăcură în cutremure, zguduind-o pînă-n cel mai adînc miez vulnerabil al său. Căldura îi străbătea prin picioare, acumulîndu-se în abdomen, înfiorînd-o şi înfricoşînd-o, în acelaşi timp. Bunul-simţ o povăţuia să se desprindă, dar trupul acţiona în virtutea propriei lui voinţe. Neluînd în seamă avertismentul, îşi înclină capul pe spate, pentru a-i deveni mai accesibilă.

Luke îi primi invitaţia nerostită. Strecurîndu-şi mîinile pînă la umerii ei, o pîrjoli cu o dîră de sărutări fierbinţi peste obraz şi în josul gîtului. Îl auzi şoptind ceva despre urechea ei, apoi îl simţi muşcîndu-i uşurel lobul sensibil. Flăcări erupseră prin toată fiinţa ei. Îl iubea şi tînjea să-i simtă buzele pe alte părţi vulnerabile ale trupului, dar îşi amintea vag că exista un anume motiv de-a n-o face. Un motiv important. Deschise gura pentru a-i cere să se oprească şi imediat se pomeni în atenţia unui sărut mai profund, mai umed şi mult mai serios. Limba lui pătrunse printre buzele ei despărţite, explorîndu-i moliciunea gurii cu o experienţă amoroasă care-i transformă genunchii în piftie. Şi totuşi, sărutul lui încă era tandru, oferindu-i plăcere şi gustînd-o el însuşi. Îşi puse palmele desfăcute pe pieptul lui, cu gîndul să-l împingă. Cînd colo, degetele trădătoare începură să-l mîngîie pe gît şi umeri.

– Sarah, repetă Luke.

Glasul îi sunase răguşit şi dornic. Braţele i se strînseră împrejurul ei, strivind-o de pieptul său.

Dogoare şi viaţă se revărsau printr-însa, arzîndu-i toate simţurile într-o vîltoare de foc. Vocea cenzurii interioare pieri, înăbuşită de atotputernica-i nevoie. Voia asta, această senzaţie a braţelor puternice ale lui Luke în jurul ei, acest dulce, ucigător pîrjol. Nerăbdătoare, se cuibări mai aproape, pustiindu-i gura cu foamea unui trup care flămînzise prea mult de lipsa dragostei fizice. Îl gustă adînc, desfătîndu-se în pura senzualitate de a-l explora, iubindu-i puterea, căldura, realitatea. Iubindu-l.

Apoi, pe neaşteptate, Luke se opri. Înălţă capul, cu ochii încă sticloşi de dorinţă şi, cu blîndeţe, desprinse braţele şi trupurile amîndurora. Se îndepărtă cu un pas de ea, ignorînd uşorul scîncet de protest al buzelor ei nesatisfăcute. Sarah clipi din ochi, uimită, nedumerită şi dezorientată de brusca pierdere a căldurii lui. Apoi auzi sunetul paşilor mărunţi urcînd pe trepte în spatele ei. Un moment mai tîrziu, Micah apăru pe palier, cu o expresie încordată şi neliniştită.

– Sarah, tre' să vii repede, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Rafe şi Jenny iar se bat. Cred c-au să-şi facă de petrecanie!

Simţind ea însăşi că i se tăia respiraţia, Sarah avu tentaţia dureroasă de-a-i cere lui Micah să-i lase-n pace. Aruncă o privire spre Luke, întrebîndu-se dacă regreta întreruperea măcar pe jumă-

tate cît ea. Ca de obicei, chipul său nepătruns nu indica nimic.

– Cred... Cred c-ar fi mai bine să mă duc să opresc scandalul, spuse Sarah, cu o stinghereală cum nu mai simţise în viaţa ei.

Avea un milion de lucruri pe care dorea să i le spună lui Luke şi nici unul dintre ele nu putea fi rostit în prezenţa lui Micah.

– Îţi mulţumesc, Luke... c-ai venit s-o vizitezi pe Valerie.

Expresia lui nu se schimbă nici cu-o cîtime, dar un umor profund, fierbinte, i se rostogoli prin glas:

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.

Mai tîrziu, după administrarea pedepselor şi culcarea copiilor, Sarah se aşează în camera ei, pe întuneric, retrăind grandoarea sărutării lui Luke. Îşi ridică genunchii la bărbie şi-i cuprinse cu braţele, hlizindu-se ca o şcolăriţă în chinurile primei pasiuni. Se simţea ameţită şi i se-nvîrtea capul. Roşea din minut în minut – îi era greu să se abţină, cînd îşi amintea intimitatea neruşinată a mîngîierii lui Luke şi propriul ei răspuns, tot atît de neînfrînat. Dacă Micah nu-şi făcea în acel moment apariţia, i s-ar fi dăruit lui Luke chiar acolo, pe loc. Şi nici o secundă n-ar fi regretat-o.

Niciodată nu-şi închipuise că ar putea simţi acel foc, acea desfătare cu un bărbat. Dragostea făcea lucrurile să se rotească şi mai repede. Singuraticul bărbat care dăduse buzna-n viaţa ei ca

un mărăcine smuls de vînt, îşi înfipsese rădăcinile drept în inimă. Voia să-l bucure în toate felurile în care o femeie poate bucura un bărbat. Voia să-i asculte visele şi să i le spună pe-ale ei, şi să-şi făurească viitorul din visele contopite ale amîndurora. Dar, mai presus de orice, voia cumplit să-l sărute iar, şi nu numai pe buze.

Roşi din nou, în faţa direcţiei flagrant de pătimaşe pe care o dobîndeau gîndurile ei. Întotdeauna fusese atît de raţională, atît de cumpănită în materie de sex, pînă cînd simţise gura lui Luke acoperind-o pe-a ei. Raţiunea zburase pe fereastră. Îşi trecu degetele peste buzele încă moi, amintindu-şi căldura, asprimea, gustul lui. Respiraţia i se acceleră, o dureroasă dulceaţă începînd să pulseze în adîncul ei. Niciodată nu simţise această primitivă foame pentru un bărbat. Categoric, niciodată nu simţise acelaşi lucru pentru oricare dintre curtezanii ei recenţi. Păi, nici chiar pe vremea cînd era măritată cu Paul...

Zîmbetul i se stinse. Nu-ţi aminti! îşi spuse Sarah, dar amintirile chinuitoare îi invadau oricum mintea. Reci ca viforul, îi absorbeau din inimă toată căldura şi bucuria.

Se căsătorise cu Paul imediat după ce absolviseră facultatea de drept, cînd amîndoi erau nişte tineri avocaţi idealişti, nerăbdători să mîntuiască lumea. Iniţial, voiseră să adopte copii abandonaţi, pentru a le oferi o şansă în viaţă, dar interesul lui Paul faţă de această idee scăzuse pe

măsură ce-i creşteau aspiraţiile politice. Conducea, pentru primărie, o platformă de ajutorare a celor fără privilegii, dar plănuia s-o realizeze creînd noi programe, toate însă desprinse de realitate. Sarah începuse să devină îngrijorată, alarmată că se distanţa de realele necesităţi şi probleme ale societăţii. Voise să-i vorbească despre asta, însă el era prea ocupat cu campania, petrecînd aproape fiecare minut din zi cu membrii comitetului său şi mai ales cu asistenta personală, Mallory.

Sarah aflase de legătura lor cu o lună înainte de alegeri. Rănită şi trădată, îi ceruse lămuriri, dar Paul o asigurase că Mallory nu însemna nimic pentru el şi o implorase să nu-l părăsească. Sarah nu avea fire de fugară. Acceptase să rămînă cu el şi să acorde căsniciei încă o şansă. O lună mai tîrziu, Paul a fost ales în consiliul municipal.

Întunericul din cameră o cuprindea de jur împrejur, pe cînd îşi amintea de ultimele luni ale căsniciei lor. Paul îşi dăduse cuvîntul iar şi iar că aventura cu Mallory se terminase şi că dorea să salveze mariajul, la fel de mult ca Sarah. Totuşi, în tot acest timp continua s-o întîlnească într-ascuns pe Mallory.

Lacrimi fierbinţi înţepau ochii lui Sarah. Într-o seară, Paul îi ceruse să vină mai devreme acasă de la serviciu, pentru a discuta ceva important. Băuse un pahar sau două peste limită şi, brutal, a

anunţat-o că el se mută de-acolo. I-a spus că ţinuse permanent la ea într-un mod deosebit, dar că pe Mallory o iubea. Pe perfecta, pe corecta colaboratoare Mallory.

Sarah ştia că Paul nu-şi pusese-n cap s-o distrugă, dar asta nu schimba faptul că-i sfîşiase sufletul. Iar dacă suferise atît de mult după Paul, cum avea să poată îndura întoarcerea lui Luke la Annie?

Simţise dorul din vocea lui Luke cînd strigase numele lui Annie. Încă o mai iubea, atît de mult, încît nici nu putea îndura măcar să-i audă numele rostit de altcineva. Durerea şi invidia se confruntau în inima lui Sarah. Era posibil ca Luke să-i accepte dragostea şi chiar să pară că i-ar răspunde la fel, dar pînă la urmă avea să plece, revenind la femeia pe care o iubea cu adevărat... aşa cum şi Paul o părăsise pentru Mallory. Nu era decît un singur lucru de făcut. Necruţătoare, Sarah îşi şterse lacrimile, hotărîtă să nu se compromită şi a doua oară. Se îndrăgostise de Luke Tyrell. Pur şi simplu, trebuia să se dezîndrăgostească de el, cu forţa.

Totuşi, chiar în timp ce-i trecea prin minte acest gînd, îşi dădu seama cît era de absurd. Îl iubea pe Luke într-un fel cum nu-l iubise niciodată pe Paul, nici chiar în primele zile cînd îi făcea curte. Iubirea pentru Luke o schimbase. Făcea parte din ea, la fel ca respiraţia şi sîngele ei. La fel de bine îi putea cere inimii să-şi oprească bătăile,

decît să-şi impună sieşi să nu-l mai iubească pe Luke. Se tîrî în aşternut, întrebîndu-se cînd devenise noaptea atît de rece şi însingurată.

– Nu-i un tîrg cinstit, spuse ea, în tăcerea odăii.

„Tîrgu-i ăla unde-ţi mîni juncanii să cîştige panglicuţe albastre.

O dată-n viaţă, cuvintele mătuşii ei nu-i aduseră nici un zîmbet sau un pic de alinare.

– Se arde şunca!

Ţipătul lui Jenny o smulse pe Sarah din gînduri. Trase tigaia fumegîndă de pe aragaz, ocărîndu-se muteşte pentru propria-i nebunie. La dracu', nu-şi putea lua gîndul de la Luke măcar atîta timp cît să le dea copiilor de mîncare şi să-i trimită la şcoală?

Scurse de ulei şunca şi le-o servi copiilor cu ouă şi un coş de biscuiţi fierbinţi. Goliră atît farfuriile, cît şi coşul, cu viteza luminii. Sarah umplu coşul la loc, clătinînd din cap şi întrebîndu-se dacă măcar simţeau gustul mîncării pe care-o înfulecau. Zîmbind la adresa apetitului lor, mai mult decît sănătos, în timp ce mai luau biscuiţi, strînse farfuriile goale şi le duse la chiuvetă.

Deodată, lîngă ea apăru Lyn.

– Ţi-e bine? o întrebă fata cea mai mare, cu vocea ei joasă şi melodioasă.

– N-am prea dormit azi-noapte, eschivă Sarah răspunsul.

De fapt, nu dormise de loc. Petrecuse aproape toată noaptea întrebîndu-se, agitată, cum îl va privi a doua zi pe Luke în faţă. Cînd, în sfîrşit, îşi adunase destul curaj pentru a coborî la parter, găsise un bilet prins pe uşa din spate, în care-i scria că s-a dus să controleze gardul păşunii şi avea să întîrzie la micul dejun. Aşteptarea asta o scotea din minţi.

Sarah simţi pe braţ atingerea uşoară ca un fluture a mîinii lui Lyn.

– Pot să stau acasă dacă vrei...

Privi ochii, ca două albăstrele, ai fiicei ei. Spre deosebire de ceilalţi copii, Lyn nu-i vorbise niciodată prea mult lui Sarah despre trecutul ei, iar dosarul cazului ei fusese cam schematic. Totuşi, Sarah întîlnise destule cazuri de maltratare pentru a deduce că Lyn trecuse prin ceva destul de traumatic – ceva care-o făcea să fie mai prudentă şi mai înţeleaptă decît presupuneau anii ei. Lyn avea maturitatea de-a înţelege sentimentele complexe ale lui Sarah pentru Luke, şi i-ar fi fost mai uşor să-l întîlnească, dacă rămînea şi fata cu ea.

Un moment, Sarah fu ispitită să primească, dar copiii ei trecuseră şi-aşa prin destule. Mai curînd înfrunta o armată de bărbaţi, ca Luke, înainte de-a-şi folosi vreunul dintre copii ca pe un scut emoţional. Apucă mîna lui Lyn şi o strînse, încurajator.

– În locul tău, mi-aş face griji pentru lucruri mai importante, ca, de pildă, cum ai să-i stăpîneşti pe Rafe şi Jenny să nu încingă o bătaie în autobuzul de şcoală.

– Eu nu-ncing niciodată bătăi! strigară, într-un glas, Rafe şi Jenny. Uitîndu-se urît unul la altul, deschiseră gura să continue, dar claxonul autobuzului le retează cearta.

Mai tîrziu, cu un minut, copiii îşi înşfăcară gustările şi ieşiră val-vîrtej din bucătărie, trîntind în urma lor uşa cu plasă. Sarah se rezemă de tejghea şi închise ochii, savurînd binecuvîntatul moment de completă linişte, dar, înainte de-a apuca să se obişnuiască cu aceasta, auzi uşa din dos scîrţîind. Iar şi-o fi uitat acasă Rafe caietul cu lecţiile, îşi spuse ea, deschizînd ochii fără tragere de inimă.

Nu era Rafe. Lîngă uşă, stătea Luke, robust, bătut de vînt şi atît de frumos, încît i se tăie respiraţia. N-o privea, concentrîndu-se în schimb să-şi scoată de pe mîini o pereche de mănuşi grele de lucru. Le trase brutal şi le puse pe masă, lîngă pălăria Stetson. Fiecare mişcare, făcută fără grabă, îşi trimitea ecoul prin Sarah, excitînd-o într-o clipă, pînă cînd tot trupul începu să-i vibreze de dorul atingerii lui. Dumnezeule, încă nici măcar nu s-a uitat la mine...

Sarah îşi drese vocea, hotărîtă să-şi păstreze calmul.

– Bună dimineaţa, Luke. Voiam să vorbim de-

spre...

Nu apucă să continue. Cu aceeaşi dezinvoltură înceată, cu care-şi scosese mănuşile, Luke se apropie de ea şi o cuprinse în braţe, dăruindu-i o sărutare senzuală, arzătoare. Extazul o înghiţi cu totul, prefăcîndu-i sîngele în lavă şi oasele, în apă. Cînd îi dădu drumul, Sarah trebui să se agaţe de tejghea ca să nu cadă.

– 'Neaţa, spuse el senin, aruncîndu-şi piciorul peste un scaun şi aşezîndu-se la masă. Ce-avem la micul dejun?

Sarah înghiţi în sec, încercînd vitejeşte să-şi înfrîneze simţurile pornite la galop. Cuvîntările în public fuseseră cîndva specialitatea ei, dar pe moment abia-şi putea aminti cum să lege două cuvinte.

– Luke. Aseară. Să... rutul.

Trase adînc aer în piept apoi continuă:

– Nu se poate să se mai întîmple.

Luke ridică din umeri şi luă un biscuit.

– Tocmai s-a mai întîmplat, comentă el. Ai nişte gem?

Sarah închise ochii, înfruntîndu-şi un acces de dragoste pentru el, aproape insuportabil de dureros. Arăta atît de mulţumit, atît de total fericit! Îşi dorea să-i fi putut da gem şi sărutări şi orice altceva mai avea nevoie, pentru a-i readuce zîmbetul acela rar şi dulce pe chipul înăsprit. Ar fi fost atît de uşor să se lase în voia iubirii pentru el... uşor şi atît de distrugător. „Adu-ţi aminte de An-

nie," o preveni vocea ei lăuntrică. Şi de Mallory.

Deschise ochii, extrăgînd o amarnică forţă din nucleul rece al amintirilor.

– O legătură între noi nu poate merge bine nicicum, Luke. Sîntem prea diferiţi.

Mîna lui Luke încremeni deasupra biscuiţilor.

– Diferiţi?

– N-avem nimic în comun, continuă ea, repezindu-se să pronunţe cuvintele discursului îndelung repetat, înainte de a-şi pierde hotărîrea. Tu eşti de la ţară. Eu, de la oraş. Avem trecuturi diferite, ţeluri diferite. Dorim lucruri diferite de la viaţă.

Fără cuvinte, adăugă: Eu te doresc pe tine, dar tu o doreşti pe Annie.

Ochii lui Luke se îngustară.

– Acum un minut, nu păreai să dai o para chioară pe diferenţele dintre noi.

Sarah îi percepu tăişul colţuros din glas şi ştiu că-l durea. Mai mult decît orice, ar fi vrut să-ntindă mîna şi să mîngîie şanţurile adînci de supărare ale feţei lui, să-i şteargă c-un sărut încordarea din jurul gurii. Dar ştia că asta n-ar fi putut duce decît la alte frîngeri de inimă, la şi mai multă deznădejde. Nu putea îndura să mai treacă prin aceleaşi chinuri, nu cu Luke. Mai bine să se producă ruptura acum, înainte de-a se fi implicat prea profund. „Exact", o dojeni propria-i conştiinţă, „ca înainte să te fi îndrăgostit de el".

Se întoarse spre chiuvetă, ştiind că nu-l putea

privi în faţă pentru a spune ceea ce trebuia spus.

– Nu vreau să mă mai săruţi. Nu... Nu mă pot exprima mai clar de-atît.

– Nu, precis nu te poţi exprima mai clar. Tu eşti şefa, iar eu ajutorul tocmit.

Cuvintele lui amare sparseră tăcerea, ca pumnul o oglindă.

– Mai bine să-nvăţ să-mi ştiu locul.

Sarah se răsuci pe călcîie.

– Nu asta am vrut să spun.

– Pe dracu' n-ai vrut.

Îşi împinse scaunul înapoi, mişcarea violentă provocînd un scrîşnet pe duşumeaua bucătăriei. Luke sări în picioare, apucîndu-şi pălăria şi mănuşile de lucru, şi porni decis spre uşă.

– Stai! strigă ea. Lasă-mă să-ţi explic...

Înainte de-a putea să termine fraza, uşa se trînti în urma lui.

Sarah îşi muşcă buzele, lăsîndu-se pradă lacrimilor, pentru a căror oprire ştia că n-avea rost nici o rugăciune. Am făcut ce trebuia, îşi spuse. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face.

Atunci, de ce se simţea ca şi cum şi-ar fi bătut în cuie capacul propriului ei sicriu?

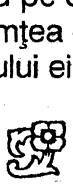

Buf!

Luke întrerupse loviturile de ciocan şi-şi scoa-

se basmaua roşie din buzunarul de la spate, ştergîndu-se pe frunte de sudoare. Bătutul parilor de gard în pămînt era o muncă grea şi nesuferită, dar îi convenea efortul istovitor. Îi muta gîndul de la Sarah. Vorba vine.

– Diferiţi, mormăi el, vîrîndu-şi năframa la loc în buzunar. Ţeluri şi trecuturi. Pe dracu'.

De jur-împrejurul său, orbitorul soare texan îşi revărsa strălucirea asupra pămîntului, dar Luke rămînea orb în faţa măreţiei lui. Zi sau noapte, puţin conta. Purta înlăuntrul său bezna şi o goliciune îngheţată, pe care soarele nu le putea atinge. Doar o sărutare l-ar fi putut încălzi. Sărutarea lui Sarah.

Aseară, cînd o ţinuse-n braţe, se simţise ca şi cum ar fi primit un dar fără de preţ. Cunoscuse la viaţa lui o porţie firească de sărutări femeieşti, dar nici una nu-l afectase vreodată aşa ca sărutarea lui Sarah. Mîngîierile ei ajunseseră pînă înlăuntrul său, alinîndu-i adîncile răni, ca un dulce balsam tămăduitor. Îşi simţise toate ciobiurile vieţii adunîndu-se la loc, pentru a se contopi apoi sub căldura patimii ei neprihănite. Fusese atît de inocentă, atît de generoasă... şi atît de-a dracului de explozivă, încît aproape-i zburase creştetul capului din loc. Luke adormise cu zîmbetul pe buze şi cu credinţa că, poate, încă mai existau pe lume lucruri ca speranţa, visele şi şansele noi.

Şi se dovedise cel mai mare nătărău care trăia dincoace de El Paso.

– Diferiţi.

Tonul său făcu să sune cuvîntul ca un blestem. Potrivi parul pentru gard şi repezi asupra lui barosul, cu o bufnitură satisfăcătoare. S-o fi crezînd domnişoara ex-avocată de la oraş o chestie nemaipomenită, da' tare i-ar mai fi plăcut s-o vadă încercînd să-nfigă singurică bulumacul ăsta de la pîrleaz. Avea nevoie de el ca să-i facă treburile împuţite. Şi, ori că recunoştea ori că nu, mai avea nevoie şi de alte chestii de la el.

Un luciu metalic îi atrase atenţia. Aplecîndu-se, culese un briceag, cu lamă îngustă, care stătuse înfipt pe jumătate în pămînt. Era un obiect scump, de genul celor destinate mai mult să fie arătate decît folosite. Avea tăişul foarte tocit. Luke răsuci în mîini cuţitul distrus, o bănuială neagră prinzîndu-i contur în minte. Observase că stîlpul trebuia înlocuit cînd venise să repare sîrma ghimpată a gardului. Acum se întrebă dacă sîrmele ruginite nu primiseră o mică mînă de ajutor de la stăpînul briceagului, cînd s-au rupt.

Se gîndi să-i spună lui Sarah, dar aproape imediat hotărî să n-o facă. Cuţitul putea să fi fost scăpat acolo de luni de zile. Nu prea reprezenta o dovadă de vandalism. În plus, dacă-i spunea, puteau foarte bine s-o apuce iar spaimele şi plînsetele, şi oricum ar fi trebuit să se descurce singur cu toată povestea. Ceea ce nu însemna că ideea de-a consola o Sarah zdrobită n-ar fi prezentat o anume atracţie...

La naiba! Ar fi trebuit să fie furios pe ea. Îi mai dădu parului o lovitură, după care îşi culese pălăria de jos şi porni înapoi peste păşune. În drum, trecu pe lîngă „turma" lui Sarah, dar nici unul dintre juncani nu se deranjă să ridice capul, finul părînd să-i intereseze mai mult decît el. Luke zîmbi amar, simţind o oarecare invidie. Dă-i vitei o troacă de apă şi un prînz îndestulat şi e perfect mulţumită. De-ar fi putut şi viaţa lui să fie atît de simplă.

Trecînd pe lîngă bouleni, îi aplică celui mai apropiat dintre ei o palmă pe crupă.

– Urmează-mi sfatul, băiete. În veci să nu te-ncurci cu-o femeie.

MacNeil – sau o fi fost Lehrer? – săltă capul şi-l măsură pe Luke cu o impenetrabilă privire bovină. Luke se opri şi-şi dădu pălăria pe ceafă, întrebîndu-se dacă se uita la cel mai înţelept sau la cel mai nătîng dobitoc din lume. Nnţ, nu cel mai nătîng. Locul ăsta şi-l rezerva sieşi.

Lăsase o femeie să i se vîre pe sub piele, lucru pe care jurase să nu-l mai facă vreodată. Se lăsase pe sine s-o dorească. Şi, cel mai rău din toate, încă o mai dorea. Dorinţa de ea îi răsucea măruntaiele-n trup. O dorea chiar şi după discursul ăla incriminator din bucătărie. Chiar şi după ce aflase că-l considera mai prejos de ea, un caz de caritate printre ceilalţi vagabonzi ai ei.

Ei bine, vagabond nu era, şi blestemat să fie dacă o lăsa să-l trateze astfel. Era un om, cu

dorinţe omeneşti, şi ceea ce dorea în acel moment era s-o aibă pe Sarah în patul lui. Şi, judecînd după sărutarea înfocată pe care i-o dăruise, exact asta voia şi ea. O răpusese, diferenţe, nediferenţe.

Luke îşi trase pălăria la loc pe frunte, zîmbind posomorît la gîndul contradicţiilor vieţii. Pe tot cuprinsul statului Texas, se găseau femei aşteptînd să-l primească bucuroase în braţele lor, dar celei pe care o dorea el, nu-i convenea. Dar, fir-ar să fie, poate că e mai bine aşa. Sarah era genul de femeie care putea dori mai mult de la el, decît o relaţie pur fizică, iar acesta era singurul fel de relaţie pe care era pregătit să-l ofere. Dragostea era un basm în care încetase de mult să mai creadă. Iar visele puteau ucide un om mai repede decît whisky-ul ieftin şi femeile stricate.

8

– Autobuzul de şcoală!

Deodată, bucătăria lui Sarah se umplu de cinci mici dervişi învîrtitori, care înşfăcau cărţi, caiete şi gustări, îndreptîndu-se spre ieşire. Cinci strigăte „La revedere, Sarah!", separate, fură urmate de patru trînteli ale uşii cu plasă. Sarah, ocupată cu încercarea de a mai înghesui încă un lucru în frigiderul supraîncărcat, aşteptă trînteala finală. N-o auzi.

Rămase nemişcată, cu pielea înfierbîntîndu-i-se în ciuda răcelii din frigider. Înăţă capul, ştiind pe cine avea să-l vadă stînd în uşă.

– 'Neaţa, salută el ursuz.

Îşi aruncă pe masă mănuşile de lucru şi porni

spre cafetieră, abia catadicsind să arunce o privire în direcţia ei. Acest lucru n-o surprinse. De la confruntarea lor din urmă cu patru zile, Luke îi adresase cel mult o duzină de cuvinte, şi toate acre. Ar fi trebuit să se fi deprins de-acum cu laconismul său, dar nu reuşise. Nici pe departe.

– Bună dimineaţa, spuse Sarah, ascunzîndu-şi suferinţa sub un zîmbet forţat. Sper c-ai dormit bine.

Luke ridică din umeri, părînd mult mai interesat de cafea decît de ea.

– Vine furtună. Am să verific şanţurile de scurgere, apoi termin cît pot din acoperiş, pînă nu-ncepe ploaia.

Sarah privi afară pe fereastră, la petele plumburii ce se formau la orizont. Mai aveau patru ore, cinci cel mult pînă va ploua.

– Asta-nseamnă multă treabă pentru doar cîteva ore. Eventual, aş putea lucra eu la acoperiş, în timp ce...

– Nu.

Cuvîntul căzu tare ca piatra, strivindu-i bunele intenţii.

– Acoperişul e o treabă de bărbat. Dacă ţii morţiş să faci ceva, poţi să peticeşti sîrma găinilor la cuibar.

„Dacă ţii morţiş să faci ceva." Sarah îşi muşcă buza, înăbuşindu-şi dubla durere a furiei şi a dezamăgirii. Luke obişnuise să-i preţuiască ajutorul. Lucraseră ca o echipă, atenţia ei faţă de detalii

completînd perfect dibăcia şi puterea lui. Acum abia dacă-i mai tolera participarea. Nu era cinstit. Atît de multe dintre cele întîmplate între ei nu erau cinstite.

– Luke?

Îi aruncă o privire, cu ochii întunecoşi şi de nepătruns.

– Ce?

Sarah trase adînc aer în piept. Înţelepciunea o îndemna să-şi ţină gura. Disperarea îi stîrnea îndrăzneala.

– Ştiu că-n ultima vreme n-am fost în cei mai buni termeni, dar... mă rog, înainte eram prieteni. Îmi lipseşte asta. Îmi lipsesc conversaţiile cu tine, glumele cu tine, chiar şi certurile cu tine. Mi-e dor de întrebările despre fermă pe care ţi le puneam şi mi-e dor de felul cum îmi spuneai tu ce proastă am fost că am luat ferma *Corners.* N-am putea încerca măcar să fim din nou prieteni?

În primul moment, Luke nu răspunse. Îşi umplu din nou ceaşca cu cafea şi luă o sorbitură prelungă, înceată, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o. Trăsăturile lui dăltuite rămîneau inexpresive, la fel de aspre şi impenetrabile ca un zid de granit. Sarah înghiţi în sec, întrebîndu-se dacă iarăşi avea să n-o bage-n seamă, şi cum va îndura ea asta. Dintr-o dată, strălucitoarea bucătărie păru să semene cu un mormînt.

Apoi Luke vorbi, cuvintele sale tăind tăcerea ca lama unui cuţit vechi şi ruginit.

– Şi cum rămîne cu diferenţele noastre? Eu nu-s decît mîna de lucru angajată, ai uitat?

– Niciodată n-am spus asta. Niciodată nu m-am gîndit la asta.

Luke ridică ochii, sfredelind-o cu privirea lui aprigă, neiertătoare.

– Atunci la ce te-ai gîndit?

Sarah deschise gura, apoi o închise la loc, fără o vorbă. Ce-ar fi putut spune? Dacă-i explica temerile ei în legătură cu Annie, trebuia să-i spună totul despre dureroasa ei istorie cu Paul şi Mallory. Fără a fi o laşă, Sarah ştia că nu era destul de curajoasă pentru a-şi privi în faţă toţi demonii.

– Va trebui să ai încredere în mine.

Rîsul răguşit al lui Luke îi zgîrie auzul.

– Pe dracu'. Singurul lucru pe care-l am de făcut e să termin reparaţiile coşmeliei ăsteia jalnice, ca s-o pot lua spre Houston.

Îşi goli ceaşca, după care o trînti pe tejghea destul de tare pentru a o face pe Sarah să clănţăne din dinţi.

Porni cu pas întins spre uşă, luîndu-şi din mers mănuşile de pe masă. Sarah gemu, blestemîndu-se pentru că a înrăutăţit o situaţie şi-aşa proastă.

– Luke, aşteaptă...

Cuvintele îi fură retezate de uşa trîntită.

La dracu', îşi spuse, privindu-l pe fereastră. Şi continuă, cu voce tare:

– Poate să se ducă să cureţe şanţurile. Poa'

să se ducă şi dracului, din partea mea.

Mai tîrziu, continuă conversaţia pe aceeaşi linie, cu Cogburn, cocoşul:

– E arogant, coleric şi grosolan, îi spuse Sarah confidentului ei cu pene, stînd în faţa coteţului şi măsurînd o lungime de sîrmă. Şi are-n el o sămînţă de scandal cît un pepene. Nici o femeie, în toate minţile, n-ar dori să aibă ceva de-mpărţit cu el.

Cogburn o ochi de la postul său, din vîrful unui par al gardului, înclinînd capul fără a clipi, cu reproş tipic păsăresc.

– Acum să nu-ncepi, îl preveni Sarah. Voi, bărbaţii, întotdeauna legaţi cîrdăşie. Adevărul e că o să-mi fie mai bine fără el...

Un tunet îndepărtat o întrerupse. Ridică privirea şi văzu un lanţ de nori cumulus furioşi îngrămădindu-se la orizont. Nasol, îşi spuse ea. Sper ca Luke să se-napoieze cît de curînd. Apoi îşi aminti că stabilise să nu-i mai pese ce se-ntîmpla cu el.

Problema era că-i păsa din toată inima.

Pînă la inspecţie mai rămăseseră doar trei săptămîni. Trebuia să-şi păstreze mintea concentrată asupra încheierii reparaţiilor necesare şi totuşi, mult prea des, se pomenea consumată de gîndurile legate de Luke. O parte din ea voia să-l strîngă de gît pentru arţagul lui. Altă parte ardea de vinovăţie pentru a fi ajutat la pricinuirea suferinţei pe care i-o masca aerul morocănos. Ne-

voia de-a-l sugruma era aproape la fel de mare ca aceea de-a-l mîngîia, iar combinaţia ambelor o sfîşia în două. Nu putea mînca de grija lui şi nu putea dormi de frică să nu-l viseze. Mai presus de orice, se întreba cum va fi în stare să îndure singurătatea, după plecarea lui...

O puternică rafală de vînt suflă prin curte, doborîndu-l pe pomposul Cogburn de la postul său de comandă, din vîrful parului. Sarah zîmbi la vederea cocoşului care bătea din aripi, încercînd să-şi păstreze atît poziţia, cît şi demnitatea. Era pe cale să-i dea o mînă de ajutor, cînd un alt fîlfîit îi atrase atenţia.

Ridică ochii în direcţia sunetului – acoperişul grajdului ei. Luke începuse să dreagă porţiunea avariată şi acoperise cu o prelată lucrarea pe jumătate făcută. Dar vîntul ce se înteţea desprinsese din agăţători o parte a învelitorii. Acum, aceasta plesnea zgomotos acoperişul, expunînd urgiei ce se apropia zona neprotejată.

Prelata trebuia prinsă bine, înainte de dezlănţuirea furtunii. În caz contrar, Luke ar fi avut de căptuşit din nou porţiunea, pierzînd astfel cîteva zile. Cuibarul lui Cogburn trebuia să mai aştepte, îşi spuse Sarah, în timp ce punea deoparte sîrma pentru găini. Traversă grăbită poiata, cu intenţia de-a-l găsi pe Luke şi a-l pune să aranjeze acoperişul, dar încetini paşii la trecerea prin dreptul scării proptite de grajd.

Furtuna se apropia cu repeziciune. Îi simţea

mirosul în aer şi, pe limbă, gustul umidităţii creşte. Nu mai avea timp să dea de urma lui Luke şi să-l aducă înapoi, înainte de începerea uraganului. Acoperişul era sortit să sufere noi avarii, doar dacă nu urca şi fixa ea însăşi prelata.

Sarah ridică ochii în susul scării lungi şi drepte. În stomac, i se formă un nod de nelinişte. Nu-i era teamă de înălţimi, dar le acorda un respect sănătos, şi nu-i surîdea nici ideea de-a se căţăra pe un acoperiş înclinat, sub vîntul tot mai puternic. Luke îi interzisese să pună piciorul pe scară, declarînd că era prea periculos pentru o femeie, dar, de vreme ce reparaţia acoperişului era esenţială, ca să iasă cu bine din inspecţie, nu părea să aibă prea mult de ales.

Hotărîtă, începu să escaladeze scara înaltă. Vîntul îi lipea cămaşa de trup, biciuindu-i obrajii cu şuviţe din propriul ei păr. Înfruntînd tăria vîntului, Sarah îşi croi prevăzătoare drum peste acoperiş, pînă la agăţătorile prelatei, şi apucă firele. Sfoara aspră îi înţepa mîinile, iar rafalele de vînt umflau materialul greu, ca pe-o velă de corabie, smucindu-i dureros umerii, în timp ce încerca s-o stăpînească, dar, într-un tîrziu, reuşi să prindă prelata la locul ei. Legă sforile de ancorare, înnodîndu-le atît de strîns, încît nimic nu le-ar mai fi putut desface, decît poate o tornadă. Epuizată, dar mulţumită, îşi dădu la o parte de pe faţă părul încîlcit de vînt şi porni înapoi spre scară.

O rafală bruscă de vînt îi suflă părul în ochi.

Orbită momentan, Sarah făcu un pas greşit. Căzu şi porni să alunece pe versantul oblic al acoperişului, chinuindu-se să se-agaţe de ceva, dar negăsind nimic. Coborî astfel drept spre streaşină, pînă cînd laba piciorului i se propti între acoperiş şi un cub de lemn pentru ancoraj. Din păcate, forţa mişcării îi înfipse prea adînc piciorul între cub şi versant. Nu putea cîştiga destulă înălţime, faţă de suprafaţa abruptă, pentru a se elibera.

Anii petrecuţi în instanţă o învăţaseră pe Sarah cum să-şi păstreze mintea limpede în momente de criză. Scrîşnind din dinţi, încercă să rămînă calmă, chiar în momentul cînd cădeau primele picături mari de ploaie. Pentru moment, se afla în siguranţă, legată de acoperiş, printr-o ironie a sorţii, de către acelaşi sistem care asigura şi prelata. Pînă la urmă, Luke avea să revină de la munca sa pe cîmp şi o va salva. Dacă o vedea...

Închise ochii, înfruntînd un val de panică. Nu putea muri, nu încă. Ferma avea nevoie de ea. Copiii aveau nevoie de ea. Şi, deşi se temuse s-o recunoască pînă în acest moment, ştia că şi Luke avea nevoie de ea. Regretul îi frînse inima. Luke se apropiase de ea, iar ea bătuse în retragere, speriată de amintirile propriului ei trecut. Negase cel mai adevărat, cel mai profund sentiment pe care-l avusese vreodată, în favoarea amintirii prosteşti despre un bărbat pe care nu-l mai iubea. Sarah, ai făcut tu cîteva tîmpenii în viaţa ta,

dar asta le pune capac la toate! îşi zise.

N-avea să mai repete acea greşeală. Viaţa era prea scurtă ca s-o irosească în regrete. Data viitoare, cînd urma să-l vadă pe Luke, avea să-i spună ce simţea pentru el, şi la dracu' cu toate consecinţele.

Un fulger neaşteptat căzu din cer ca o lance. Dacă va mai fi vreo dată viitoare, se corectă ea.

Ploaia, conchise Luke în timp ce-şi sălta pe umăr furca şi pornea înapoi peste cîmp, putea fi al dracului de dezavantajoasă. Furtuna asta avea să-l coste ore-ntregi de muncă, poate chiar toată după-amiaza. Îl plictisea, chiar dacă, la drept vorbind, trupul lui n-ar mai fi putut suporta multe abuzuri de soiul celora care-i fuseseră impuse. Smulsese, în doar trei ore, bălării de şanţ, cît pentru trei zile, şi toţi muşchii îi ardeau de efort. Totuşi, primea cu bucurie munca pe brînci, căci îi ţinea gîndurile departe de Sarah.

„N-am putea încerca măcar să fim prieteni?"

Cuvintele ei îi reverberau prin minte, copleşindu-l cu simpla lor sinceritate. O tratase mizerabil, pedepsind-o pentru a-l fi respins. Dar, fir-ar să fie, aşa alesese ea. Să se bosumfle din cauza preferinţelor ei era o copilărie, o laşitate care-l făcea să se ruşineze cumplit. În plus, de prietenia lor îi era

dor. Aproape tot atîta dor ca de sărutările ei.

Întoarse faţa spre cer, neluînd în seamă ploaia uşoară care-i biciuia obrajii.

– În regulă, murmură. Voi încerca să-ţi fiu doar preieten. Probabil, o să mă coste viaţa, dar am să-ncerc. Mulţumită?

Singurul răspuns fură stropii de ploaie, mai puternici, mai pătrunzători.

Oftînd, îşi aruncă furca pe celălalt umăr, distribuind egal greutatea între umerii săi torturaţi. Dar durerea trupului era nimic pe lîngă cea din inimă. De la moartea lui Annie, ţinuse femeile la distanţă. Clădise în juru-i o fortăreaţă înaltă, care să-l apere de orice altă legătură şi de inevitabila suferinţă ce-avea s-o însoţească. Şi mai crezuse şi c-a făcut o treabă a naibii de reuşită, pînă cînd dulcea sărutare a lui Sarah fărîmiţase acele ziduri într-un morman de moloz. La dracu', ea n-avea ochi să vadă cît de deosebit era totul între ei? Dacă-şi scotea un moment ochelarii de cal, cît toate zilele, de la oraş, şi-l privea, îl privea cu adevărat, ar fi văzut...

Ar fi văzut un cowboy doborît, cu o reputaţie proastă şi un viitor sumbru, îl sîcîi propria-i conştiinţă. Acesta era adevărul. Sarah era o femeie minunată, civilizată, şi avea nevoie de un bărbat minunat şi civilizat. Luke rătăcise ambele aceste virtuţi, de ani de zile.

O conştiinţă, îşi dădu el seama, mohorît, putea fi la fel de-al dracului de dezavantajoasă ca şi

ploaia.

Săgeata unui fulger încendie cerul, luminînd cîmpia, casa, grajdul... Luke se opri, năucit de ceea ce-i dezvăluise explozia de lumină. Îngustînd ochii, privi în sus prin perdeaua ploii, spre acoperişul acum umbrit din nou. Un moment i se păruse c-ar vedea... Nu. Nu era cu putinţă.

Un nou fulger îi demonstră că era.

Luke azvîrli furca la pămînt şi o luă la fugă peste cîmp, mîncînd pămîntul. Solul îmbibat cu apă îi stingherea fiecare pas, chinuindu-i muşchii deja suprasolicitaţi. Abia dacă remarcă durerea. Toate gîndurile-i erau concentrate spre trupul fragil pe care-l văzuse agăţat de acoperişul înalt al grajdului.

Nu iar! Doamne, rogu-te, nu iar!

– Ţine-te! răcni. Era prea departe ca ea să-l audă, dar urlă totuşi: Sarah, ţine-te!

Trecură minute preţioase pînă ajunse la scară şi alte minute cît urcă pînă-n vîrf. Acum ploaia cădea în pînze compacte, obturîndu-i vederea. De ce dracu' şi mama măsii urcase Sarah acolo? Odată ce-o va duce la loc sigur, urma să-i dea papara verbală a vieţii ei. Dacă avea s-o ducă la loc sigur.

– Aici.

Luke se întoarse, nesigur dacă sunetul slab fusese vocea lui Sarah sau dorinţa propriei lui minţi. Bazîndu-se pe instinct, porni de-a buşilea în direcţia sunetului, alunecînd şi balansîndu-se pe

ţiglele înclinate ale acoperişului.

– Ia seama, strigă ea.

Luke scoase un hohot de rîs, uşurat. Nu era plăsmuirea imaginaţiei lui – numai Sarah putea fi atît de sonată şi grijulie, ca să-l avertizeze pe el să ia seama, cînd ea era cea aflată la ananghie. Îşi croi drum spre ea, păşind prudent, tîrîndu-se pe suprafaţa lunecoasă. Ajunse la destinaţie atît de brusc, încît aproape căzu peste ea.

Sarah îl privi, cu ochii strălucindu-i de încredere şi siguranţă.

– Ştiam c-ai să vii.

Un scurt moment, Luke se lăsă pe sine însuşi să creadă că era omul pe care-l presupunea ea. Credinţa ei îl transforma într-un rege. Se umflă în pene de mîndrie. În momentul acela, s-ar fi luptat pentru ea pînă şi cu leii. Se aplecă, începînd s-o ridice.

– Stai. Mi-am prins piciorul în cubul ăla de lemn, protestă Sarah. Trebuie s-aduci o rangă ca să...

Înainte de-a apuca să mai scoată o vorbă, Luke îşi repezi cizma drept asupra păcătosului cub, zburîndu-l de parcă nici n-ar fi fost. Odată punctul de sprijin dispărut, Sarah începu să alunece, dar braţele puternice ale lui Luke o apucară strîns, salvînd-o de la cădere. Deşi nu ţipă, se agăţă de el, ca cel ce se îneacă de-un colac de salvare, propriile ei acţiuni trădîndu-i frica. La drept vorbind, Luke era aproape la fel de înspăi-

mîntat ca Sarah, dar mai curînd ar fi murit, decît să se dea de gol. Odată-n viaţă avea să fie eroul de care avea ea nevoie.

Ţinînd-o strîns lipită de el, purcese peste acoperişul înşelător. Mugi un tunet. Aproape în acelaşi moment, trăsnetul lovi undeva pe-aproape. Sarah îngheţă, cu un ţipăt de panică. Luke o cuprinse blînd, şoptindu-i la ureche cuvinte încurajatoare. Treptat, trupul ei se relaxă, iar el o îndemnă să păşească uşurel înainte, centimetru cu centimetru.

Cum, necum, ajunseră la scară, apoi jos, în siguranţă. În secunda cînd picioarele ei atinseră solul, pe Sarah o părăsiră puterile. Căzu moale peste el, epuizată de spaimă şi efort. Luke o ridică şi o duse la adăpost de ploaie, în grajd, culcînd-o pe un maldăr moale de paie, într-un staul gol. Îngenunche lîngă ea şi-i netezi părul ud, greu.

– Ţi-e bine?

Sarah se gîndi un moment, apoi dădu din cap.

– Bine. Atunci poate poţi să-mi zici şi mie ce naiba căutai acolo sus.

– Fixam prelata. O desprinsese vîntul şi am urcat s-o prind la loc.

– Cu furtuna la doi paşi? întrebă el, toată frica înăbuşită ieşindu-i, în sfîrşit, la suprafaţă.

– De-asta a şi trebuit s-o fac. Ploaia ţi-ar fi distrus toată munca la acoperiş, iar eu...

– Cui îi pasă de nenorocitul ăla de acoperiş?

zise Luke învîrtindu-se prin grajd şi împingîndu-şi furios degetele prin părul leoarcă de ploaie. Altă treabă mai smintită şi mai necugetată nici că se putea. Fir-ar să fie, Sarah, pînă şi vacile tale au mai multă minte!

– Să nu ţipi la mine, îl preveni ea, enervîndu-se la rîndu-i. N-am încercat decît să te-ajut.

– Aproape te-ai ajutat pe tine să intri de tînără în mormînt!

Se întoarse spre uşa deschisă a grajdului, privind afară în urgia deplină a furtunii, cu pumnii strînşi.

– Pe toţi dracii, Sarah, am mai pierdut, într-un accident, pe cineva la care ţineam. Nu cred c-aş putea suporta să te pierd şi pe tine.

Palele furtunoase suflau ca turbate în uşa veche, făcîndu-i balamalele ruginite să scîrţîie ameninţător. Luke îşi rezemă fruntea de stinghiile boxei, epuizat într-un mod pe care nu putea nici măcar să-l numească. Uitase că a ţine la cineva putea fi un lucru atît de dureros. De ce nu şi-o putea aminti niciodată?

Auzi mişcarea paielor şi lipăitul uşor de paşi, cînd Sarah veni lîngă el. Chiar şi fără s-o audă ar fi ştiut că era alături. Îi simţea mirosul. O simţea pe ea. O simţea ca şi cum ar fi fost o altă parte din fiinţa lui, separată şi totuşi parte din el.

– Iartă-mă, spuse ea, calmă, atentă. Nu ţi-aş putea face nici-un rău, nici pentru tot aurul din lume. Te iubesc.

Iubire? Luke se răsuci spre ea, surprins mai presus de orice cuvinte. Nu-l putea iubi, nu pe un nimeni în lume ca el. Dar bucuria neprefăcută din ochii ei nu lăsa loc nici unei îndoieli.

– Te iubesc de mult, mărturisi Sarah, poate din acea primă seară cînd l-ai pocnit pe Godzilla. Mi-a fost teamă s-o recunosc, datorită trecutului meu cu Paul. Acum nu-mi mai este teamă.

Luke întinse mîna şi-i mîngîie obrazul gingaş, simţind-o tremurînd miraculos sub atingerea lui. Iubire, îşi spuse, privindu-i faţa şi minunîndu-se. El încă mai era o haimana pe picior de ducă, iar ea, o doamnă meritînd ceva mai bun. Acel cuvînt nu schimba nimic între ei. Şi totuşi, schimba totul.

– Ştii, spuse el cu sinceritate, dacă aş fi un bărbat cuminte, aş face cele mai nesuferite eforturi să-ţi mut gîndul.

Sarah surîse, cu un licăr provocator în ochi.

– Dar nu eşti un bărbat cuminte, nu-i aşa?

Gura lui se arcui într-un surîs de răspuns.

– Nu, după cîte se pare.

9

Un fulger zgudui cerul. Tresărind, Sarah aruncă o privire spre intrarea deschisă a grajdului; uşa se balansa în balamale, înnebunită.

– Ar trebui să-nchidem...

Luke o trase brutal în braţele lui, zdrobind-o cu fulgerele lui, marcă proprie.

Îi devoră buzele, limba sa experimentată mîngîindu-i interiorul dulce şi vulnerabil al gurii. Gustă adînc din ea, consumînd-o cu o foame primitivă ce-i pîrjolea tot trupul. Un tunet făcu să se zgîlţîie staulele de lemn, dar Sarah abia dacă-l auzi. Era prea magnetizată de atingerea lui Luke, de măreţia devastatoare a sărutărilor sale, de puterea seductivă a mîinilor ce-i mîngîiau trupul,

trecînd peste semiluna sensibilă a sînilor. Se împinse în el, simţindu-i căldura arzătoare prin firavul obstacol al hainelor ude. Geamătul carnal al lui Luke îi stîrni o plăcere desfrînată.

Şi totuşi, nu plăcere dorea. Era mînată de nevoia primară de-a se dărui acestui bărbat, de a-l lăsa să-şi afle eliberarea şi liniştea în trupul ei. Ardea de această nevoie, simţind-o cum îi pulsa prin sînge cu fiecare bătaie a inimii. Folosindu-se de instincte pe care nu şi le cunoştea, îi desfăcu capsele cămăşii şi-şi îngropă degetele în părul moale şi umed ce-i acoperea pieptul.

Luke se retrase şi o privi, cu o expresie indescifrabilă în ochii săi umbriţi. Sarah îngheţă, stînjenită. Voise să-i arate lui Luke cît de mult îl iubea şi-l dorea, dar ar fi trebuit să se lase condusă de el. Paul se pleoştise complet, în cele cîteva ocazii cînd luase ea iniţiativa. O dată chiar rîsese de eforturile ei... Obrajii i se încinseră, îmbujoraţi de ruşine.

– Iartă-mă. N-am prea multă experienţă cu...

Luke o trase spre el într-o îmbrăţişare strivitoare, sărutînd-o pînă-i căzu pe pieptul dezgolit, tremurînd, aproape fără suflare. El însuşi chinuindu-se să-şi recapete respiraţia, se lăsă peste paiele din capătul grajdului, cu ea în braţe.

– Iubito, şopti el, scrîşnit, cu o inconfundabilă urmă de umor în glas, dacă aveai un pic mai multă experienţă, acum eram un om mort.

– Zău? zise ea, roşind la auzul laudei lui.

Luke zîmbi şi-i îndepărtă delicat o şuviţă de păr castaniu de pe frunte.

– Tu eşti avocata. Examinează dovezile.

Îi cuprinse talia şi-i trase şoldurile călare peste el, astfel ca moliciunea ei să-i descopere duritatea sexului. Începu să se frece de ea, mîngîind-o aţîţător prin bariera de doc a pantalonilor amînd-urora. Dorinţa o sfîşie complet pe dinăuntru şi se îndesă mai aproape, înnebunită să-l simtă. Încă un geamăt senzual sparse tăcerea, dar de astă dată provenea din gîtlejul ei.

Luke lepădă cămaşa, ajutînd-o şi pe Sarah să şi-o scoată peste cap. Trăgînd adînc aer în piept, o privi. Ochii lui îi mîngîiară sînii, la fel de intim cum o făcuseră mîinile. Neprefăcuta pasiune îi reînnoi lui Sarah încrederea. Ridică braţele şi-şi descheie sutienul, dezvăluindu-i-se complet. Ştia că-i face plăcere, dar pentru ceea ce urmă nu era pregătită.

O trase lîngă el pe paie. Degetul lui mare, bătătorit, îi frecă bobocul gingaş al sînului, arzînd ca focul. Era o tortură paradisiacă, iar Sarah gemu cu voluptate.

– Îţi place? o întrebă el.

Dădu din cap că da, nemaiavînd încredere să vorbească. În sărutările lui se găsiseră fulgere; acum fulgerul radia şi din această atingere, acumulîndu-i-se-n centrul făpturii, dulce şi sălbatic. Toate părţile trupului ei palpitau de viaţă. Părea ca şi cum înainte ar fi fost moartă – nu numai de la

divorţ încoace, ci în fiecare zi a existenţei sale. Pînă la apariţia lui Luke, niciodată nu ştiuse ce înseamnă a trăi. Pînă cînd o sărutase el, nu ştiuse niciodată ce înseamnă a fi cu-adevărat şi pe deplin viu.

Deodată, mîinile lui rămaseră nemişcate. Sarah gemu nemulţumită, dar Luke nu făcea decît să-i zîmbească, semănînd mai mult cu pisica Cheshire[1], decît cu un cowboy înrăit de viaţă. Ticluieşte ceva, îşi spuse Sarah.

– Luke?

Continuînd să surîdă, o trase peste el şi-i luă sînul în gură. Sarah icni de surpriză în timp ce Luke începu să i-l sugă, dinţii şi limba lui înfăptuind aceeaşi vrajă neruşinată pe care i-o aplicase gurii. Se înfioră, aproape incapabilă să mai respire de-atîta dorinţă. Cînd el îşi sfîrşi mîngîierea, Sarah i se prăbuşi pe piept, gîfîind sufocată.

– Draci. Poate era mai bine să-mi asum riscul pe-acoperiş.

Luke rîse, cu un sunet profund şi cald, care-i făcu mai multă plăcere decît şi-ar fi imaginat că e cu putinţă. Voia să-l facă să rîdă iar, în fiecare ceas, în fiecare minut, pînă cînd toată suferinţa şi greutăţile pe care le suferise aveau să i se şteargă din memorie. Îi apucă umerii şi se trase peste

1. Personaj din romanul „Alice în Ţara Minunilor" de Lewis Caroll, celebru pentru rînjetul lui, care rămîne plutind în aer chiar şi după dispariţia personajului; (aprox.) „Motanul Rînjilă" (n.tr.)

el, ajungînd nas în nas cu chipul ce zîmbea diavoleşte.

– Bine, cowboy, şopti ea, cu vocea trosnind de o provocare răutăcioasă. Acum e rîndul meu.

Îşi încleştă braţele pe după gîtul lui, sărutîndu-l cu toată patima ce-i ardea îngropată în suflet. Surpriza lui Luke se transformă rapid în plăcere. Îi întîmpină provocarea cu alta, a lui proprie. Ţipete pasionale se amestecau cu rîsete sufocate, în timp ce se rostogoleau împreună, fiecare încercînd să-l învingă pe celălalt în jocul seducţiei. Luke avea de partea sa experienţa, dar Sarah îl egala întru totul prin originalitate şi improvizaţie. La vremea cînd paiele încetară să mai zboare, erau amîndoi goi, iar Luke zăcea deasupra ei, ţintuind-o la pămînt cu trupul său.

– Gata jocul, mîrîi, cu respiraţia repezită. Am învins.

Sarah dădu din cap, rîzînd.

Zîmbetul de pe chipul lui se şterse, iar privirea cercetătoare i se întrepătrunse cu-a ei.

– Încă mai ai de ales, Sarah.

Sarah ştia ce-i cerea. Nu voia numai o după-amiază amoroasă cu ea, nici măcar o serie de după-amieze. Dorea ceva mai profund, mai adevărat şi infinit mai personal. Nevoia din ochii lui o străpunse complet, drept pînă-n străfundurile sufletului, cu o intensitate care-o înspăimîntă. Nu era sigură că ar fi pregătită pentru o dăruire de acest fel, dar ştia că, de dragul lui, trebuia să-ncerce.

Dădu iarăşi afirmativ din cap, nedesprinzîndu-şi nici un moment privirea din ochii lui tulburaţi de pasiune.

– Ştiu, îi spuse, adăugînd, într-o şoaptă răguşită: Te iubesc.

O sărută, răpindu-i aproape toată răsuflarea şi absolut toată simţirea. Ea se arcui în întîmpinarea lui, dar numai pentru a-l face să se retragă pe neaşteptate. Brusca pierdere a căldurii şi greutăţii masculine de deasupra ei îi aminti cît de rece şi de gol era grajdul, ca o peşteră.

– Luke? Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic, iubito, răspunse el, acoperind-o cu trupul lui; deschise pumnul, lăsînd să-i cadă la pămînt un pacheţel de staniol rupt. Voiam doar să te protejez.

Sarah privi ambalajul aruncat, înţelegerea mijindu-i în minte. Se simţi prinsă între recunoştinţă, pentru grija pe care i-o arăta, şi reproş, faţă de vizibila lui experienţă în asemenea probleme:

– Întotdeauna porţi la tine cîte-o chestie de-asta?

Chicotitul lui profund o prinse pe nepregătite.

– Ei, miss Sarah, mai c-aş crede că eşti geloasă.

– Sigur ca dracu', îi zise, înfruntîndu-i privirea.

– Ei, să nu fii, continuă Luke, calm. Am început să-l port la mine în prima seară cînd am ajuns aici şi ajunsesem aproape să-nnebunesc de ciudă că nu-l foloseam.

– Din prima seară? murmură ea. Dar credeam că nu mă poţi suferi.

– Nu puteam suferi ceea ce făceai cu mine.

Se ridică deasupra ei, obligînd-o să-l privească drept în ochii aprinşi, aprigi.

– Nu mai sînt deloc stăpîn pe mine cînd umbli prin preajmă. Aşa a fost de la-nceput, încă din clipa cînd ai intrat în barul ăla jegos. Pe drum încoace, o parte din mine voia să te dea jos din maşină şi să facă dragoste cu tine pe loc.

– Cred că şi-o parte din mine voia s-o faci, mărturisi ea încet. Am pierdut atîta vreme.

– Acum sîntem aici, spuse Luke, atingînd cu buzele vena ce-i pulsa pe gît. Dăruieşte-mi-te acum, Sarah. Vom recupera timpul pierdut...

Continuînd s-o sărute pe gît, coborî o mînă şi-i mîngîie desişul moale din culmea coapselor. Ea i se deschise cu graţia unei flori, lăsîndu-l să se convingă cît de gata era să-l primească. Îi simţi degetele pătrunzîndu-i umezeala caldă şi icni cînd acestea îi mîngîiară buzele umflate, dornice, ale sexului. Trupul îi explodă dinăuntru spre în afară.

– Lua-te-ar dracu', cowboy, mă scoţi din minţi.

– Atunci sîntem chit, mîrîi el, poziţionîndu-se deasupra.

O penetră încet şi lin, lăsîndu-i timp să-i absoarbă întreaga lungime. Totuşi, era mai mult decît se aşteptase Sarah, o poseda mai adînc decît oricare alt bărbat înaintea lui. Agăţîndu-se de coloanele puternice ale umerilor lui, îl simţi străbătut

de un fior şi se miră de miracolul ca un bărbat, atît de obosit de cele lumeşti, să se poată uşura în trupul ei. Îşi ridică şoldurile, vrînd să-i ajute intrarea.

Această mişcare a fost ultimul act reţinut pe care reuşi să-l facă. Deodată, se aflau în toiul unui uragan, la fel de incontrolabil şi sălbatic ca furtuna ce bîntuia afară. Luke se repezi în ea, trupul lui expediind torente de energie incandescentă prin toată făptura ei. Sarah se cabra şi se zvîrcolea dedesubt, consumată de sălbatica frenezie a împreunării. Fulgere o străpungeau precum nişte pumnale, iar inima-i bubuia ca tunetul. Singurul lucru care-o împiedica să se desfacă în bucăţi era intensitatea arzătoare a focului infernal din ochii lui Luke.

Se mişcau împreună, două trupuri şi o singură inimă, contopiţi în focul dragostei. Ea se agăţa de trupul lui scăldat în sudoare, iubind şi temîndu-se de ceea ce-i făcea el. O împinse pînă la margine, răsturnînd-o într-o uitare orbitoare, unde nu mai exista nimic, doar dragostea ei pentru el. Apoi, după ce privi pasiunea finală înflorindu-i în ochi, o sfărîmă din nou cu furia propriei lui eliberări.

Furtuna se sfîrşise. Stropi de ploaie întîrziaţi picurau de pe pragul de sus al uşii grajdului, că-

zînd în micile băltoace de pe pămînt. O briză uşoară sufla prin deschizătură, curată şi plină de făgăduinţele noii vieţi înmugurinde, iar Sarah putea să vadă un crîmpei de cer albastru şi aurul pestriţ al soarelui ce risipea furia întunecată a norilor. Lumina şi ordinea reveneau în lume, dar Sarah, cuibărindu-se şi mai aproape de pieptul cald al lui Luke, nu se putea abţine să nu simtă un strop de dezamăgire.

– S-a oprit ploaia, spuse ea, cu vocea umbrită de regret.

Luke nu răspunse. Zăcea cu spatele pe paie, avînd un braţ sub cap, iar cu celălalt ţinînd-o lipită de el. Ochii-i erau închişi, buzele, înseninate de un zîmbet. Ar fi putut părea că doarme, dacă n-ar fi fost felul cum mîna lui o mîngîia absent, erotic, pe spate.

Sarah oftă, scăldîndu-i pieptul în răsuflarea ei, ca o şoaptă caldă. Fericirea înflorea înlăuntrul ei. Se simţea ca şi cum n-ar fi fost toată viaţa decît o jumătate de fiinţă omenească, pînă cînd o întregise dragostea lui Luke. Niciodată nu se mai simţise atît de mulţumită, de împlinită – sau atît de flămîndă, îşi spuse, coborînd privirea spre contururile robuste, puternice, ale trupului lui gol.

Sarah, te transformi într-o maniacă a sexului, se mustră ea singură. Firea sa practică îi reamintea de coteţul găinilor, de cina nefăcută şi de numeroasele alte treburi care o aşteptau. Oftînd iarăşi, cu nemulţumire de astă dată, începu să se

desprindă din îmbrăţişarea lui Luke.

Cu ochii încă închişi, Luke strînse îmbrăţişarea ca o cătuşă de oţel.

– Şi unde-ţi închipui că pleci? mormăi el.

Glasul său aspru se revărsă prin ea ca o miere dulce şi fierbinte.

– Luke, răspunse, încercînd să-şi învingă emoţiile, trebuie să ne-ntoarcem la lucru. În plus, adăugă, cu privirea abătîndu-i-se spre uşa deschisă, copiii vor fi acasă peste-o oră.

Luke deschise un ochi.

– Multe se pot întîmpla într-o oră, surîse el desfrînat.

Sarah simţi o roşeaţă fierbinte urcîndu-i-se pe gît. Individul era incorigibil!

– Nu fi prost. Cunosc limitele biologice ale, ăă, fiziculuí masculin. N-ai cum să fii gata să faci dragoste din nou.

Continuînd să zîmbească, Luke o apucă de şolduri şi o trecu încet deasupra lui, destul doar cît să-i demonstreze că nu era numai gata, ci chiar foarte apt. Sarah se îmbujoră şi mai intens.

– Ştii, spuse el tandru, că, atunci cînd ţi-e jenă, roşeşti toată?

Ridică mîna şi-şi plimbă încheieturile aspre ale degetèlor peste sfîrcurile ei sensibile.

– Pînă şi aici.

Nu era pregătită pentru şocul de foc pur, care-o străfulgeră la atingerea lui blîndă, sîcîitoare.

– Nu mi-e deloc uşor cu tine, îl acuză ea.

Luke îşi mişcă mîna, începînd s-o mîngîie pe sîn.

– Cred că ţi-e uşor de-a binelea.

– Asta nu-i...

Cuvintele i se stinseră sub o undă de extaz care o zgudui toată. O durea dorul de el, de-a o mîngîia şi pe dinăuntru, la fel de desăvîrşit precum o mîngîia şi pe dinafară, şi totuşi o parte din ea voia să nege această nevoie. Închise ochii, ferindu-se de văpaia intimă ce ardea în intensa lui privire.

– Luke, nu putem face asta. Trebuie să ne-ntoarcem la...

– De ce ţi-e frică?

Ochii i se deschiseră brusc. Dădu să spună că nu-i era frică, dar nu reuşi să rostească o vorbă. Tulburată, îşi dădu seama că Luke scosese la iveală un adevăr al ei, pe care niciodată nu-l mai privise în faţă.

– Nu mi-e frică, mărturisi ea. Doar că nu mă-mpac cu dragostea făcută la lumina zilei.

Luke arcui o sprînceană.

– Adineaori păreai să te-mpaci al dracului de bine.

– Era altceva. Ne-am lăsat duşi de val. Acum ar fi... deliberat. M-ai privi, m-ai compara cu celelalte amante ale tale.

Clătină din cap, neştiind cum să-şi explice nesiguranţa.

– Vreau să zic, Paul avea obiceiul să spună...

Doar o secundă, Luke mai stătu relaxat pe claia de paie de sub ei; în secunda următoare, era peste Sarah, ţintuind-o fără efort sub el.

– Niciodată să nu-mi mai pomeneşti numele idiotului ăluia nenorocit, spuse, abia stăpînindu-şi furia. A avut şansa lui cu tine şi i-a dat cu piciorul. Acum e rîndul meu.

Buzele-i coborîră peste ale ei într-un sărut dur, prădalnic. O sărută necruţător, mîngîindu-i şi sugîndu-i gura moale pînă cînd Sarah aproape nu mai putu să se mişte. Totuşi, o mică parte din ea încă mai ezita, temîndu-se să aibă încredere în promisiunile lui.

Pesemne că Luke îi simţi reţinerea. Înălţă capul, privind-o cu ochii plini de calmă exasperare.

– La dracu', Sarah, îţi cunosc durerea. Pot să scriu şi-o carte despre ea. Dacă n-o laşi în urmă, te va mînca toată pe dinăuntru, ca un cancer.

Cu profundă tandreţe, îi netezi părul umed de transpiraţie.

– Nu merită ăla chestia asta.

Sarah îi privi contururile colţuroase ale feţei, îndulcite acum de grija pentru ea. Dincolo de faţada tîlharului se ascundea un om plin de o enormă generozitate şi înţelegere – omul de care se îndrăgostise. Totuşi, pe sub generozitate, îi simţea muchea zimţată a amărăciunii, adînca durere pe care o depistase în el încă din acea primă zi. Luke îi înţelegea suferinţa pentru că purta cu sine

atît de mult din propria lui suferinţă. Ştia prea bine cine îi pricinuise acea durere. Ridică mîinile, cuprinzîndu-i gingaş obrazul ţepos, în timp ce-l întreba liniştită:

– Annie o merită?

Luke se trase înapoi, ca şi cum l-ar fi înjunghiat, după care se rostogoli de deasupra ei şi porni spre deschizătura boxei, ghemuindu-se, cu spatele la ea. Preţ de-un îngrozitor moment, Sarah crezu că mersese prea departe şi că avea s-o părăsească, înălţînd între ei un zid pe care nici chiar dragostea ei n-avea să-l mai poată străpunge. Dar Luke rămase pe loc, nemişcat, parcă sculptat în stîncă.

– Nu o merită, o merita, răspunse el, cu un glas răguşit. Annie e moartă.

Durerea lui o sfîşie pînă-n inimă.

– O, Luke, îmi pare-atît de rău, spuse, venind să se aşeze în spatele lui.

Muşchii de pe spinare-i erau încordaţi ca odgoanele. Sarah întinse mîna să-l consoleze, dar şi-o retrase în ultima clipă. Instinctiv, simţea că vindecarea trebuia să apară dinlăuntrul lui însuşi.

– Ea era persoana pe care-ai pierdut-o în accidentul acela?

Luke dădu din cap.

– A fost cea mai bună şi mai luminoasă făptură din viaţa mea.

Cuvintele le rostise încet, ca pe o rugăciune.

Sarah se urî pentru junghiul de gelozie pe

care-l simţi. Nu voia să-mpartă cu nici o altă femeie, vie sau moartă, inima bărbatului pe care-l iubea. Era greu, foarte greu, să nu ia în seamă josnicul sentiment, dar o făcu, de dragul lui Luke. Îşi înghiţi mîndria.

– Ai vrea să-mi vorbeşti despre ea?

– Nu, răspunse el, ferm; apoi o privi peste umăr, cu un zîmbet curios pe buze. Dar îţi mulţumesc. Nimeni nu s-a mai oferit să m-asculte pîn-acum.

Pe neaşteptate, lui Sarah i se contractă gîtul, iar în ochi i se iviră lacrimi. Începu să şi le şteargă, dar Luke se întoarse, făcînd-o el în locul ei.

– De ce plîngi?

– Nu ştiu, recunoscu Sarah.

Iubirea, tristeţea şi dorul clocoteau înlăuntrul ei. O ura pe Annie şi totuşi, dat fiind că Luke o iubise, Sarah o iubea şi-i jelea la rîndul său moartea. Nici una dintre toate aceste emoţii nu avea sens, însă erau cele mai adevărate pe care le simţise vreodată.

– Doar că... îmi pare aşa de rău...

Degetul bătătorit al lui Luke îi mîngîie obrazul, ştergîndu-i blînd lacrimile.

– Cred că am avut amîndoi porţiile noastre de nenoroc, nu-i aşa?

– Aşa se pare, încuviinţă Sarah, cu privirea aţintită asupra nepătrunşilor lui ochi albaştri. Nu vreau să mai vorbim, bine?

Luke ridică o sprînceană.

– Şi ce vrei să facem, Miss Sarah?

Se gîndi o clipă.

– Aş vrea să te sărut.

Gura lui Luke tresări.

– Şi eu aş vrea, spuse, aplecîndu-se spre ea.

Sarah îşi muşcă buzele, ochii abătîndu-i-se spre o altă parte a anatomiei lui.

– Mm, nu la gură m-am referit.

Îi trebui o secundă ca să-i priceapă vorbele. Cînd se lămuri, Luke îşi aruncă pe spate capul, slobozind un hohot de rîs.

– O sută de ani de-aş trăi, niciodată n-o să te-nţeleg. Cum era aia că nu vrei să faci dragoste la lumina zilei?

– O femeie se poate răzgîndi, spuse Sarah, zîmbind leneşă. În plus, dacă tu-ţi poţi privi temerile-n faţă, cu siguranţă pot şi eu încerca să mi le-nfrunt pe-ale mele.

– Muiere scrîntită, murmură el, cu glasul cald şi puternic ca vinul tare.

Îşi plimbă ochii peste trupul ei, privirea lui atingînd-o în chip la fel de intim ca o mîngîiere. Apoi, pe neanunţate, se ridică şi o prinse în braţe.

– Dacă-i vorba să facem dragoste deliberat, o vom face ca lumea, spuse, purtînd-o spre odăiţa anexă. Am nişte contraceptive în cameră. Gîndindu-ne la ce-i pe cale să se-ntîmple, cred că n-ar strica să le folosim.

Sarah îl cuprinse strîns cu braţele pe după gît, dîndu-şi toată silinţa să facă o mutră indignată.

– Nu-i nevoie să mă cari pe sus.

Luke clătină din cap.

– Dacă te las jos, habar n-am unde-ai s-o-ntinzi. În viaţa mea, n-am cunoscut o femeie care să se bage-n belea mai repede ca tine.

– Nu-s chiar aşa de rea. Şi-apoi, cred că-ţi cam place să mă salvezi.

– Poate, recunoscu el, în timp ce-şi proptea umărul în uşă, deschizînd-o fără efort, dar aici lucrăm după un program strîns. Avem de rezolvat nişte sărutări importante, pe bune, şi ne-a mai rămas mai puţin de-o oră...

10

Viaţa, cugeta Luke, în timp ce-şi sorbea a doua ceaşcă cu cafea, seamănă mult cu o femeie. Exact cînd erai sigur că nu-ţi mai rezerva nici o surpriză şi că socotiseşi toate unghiurile de la tuşă, la linia de fund, atunci îţi aruncă o minge cotită. Zîmbind, îşi privea propria lui minge cotită, orchestrînd haosul zilnic al pregătirii micului dejun pentru cei cinci mici diavoli ai ei. Părul des al lui Sarah scăpă rapid din bentiţă şi un cocoloş de jeleu de struguri îi decora obrazul. Totuşi, n-ar fi dat nici o clipită avînd-o pe ea în faţa ochilor, în schimbul unei galerii pline cu manechine de modă. Era reală şi adevărată şi cinstită, ca soarele ce-şi trimitea razele pe fereastra bucătăriei,

dantelîndu-i cu foc roşu cîrlionţii castanii răvăşiţi. Şi, ori de cîte ori arunca în direcţia lui cîte o privire sfioasă, avea senzaţia că-i explodează inima.

Trecuse doar o săptămînă de la după-amiaza aceea furtunoasă, dar Luke se simţea ca şi cînd ar fi trecut o viaţă de om. Fiecare moment petrecut cu Sarah strălucea cu o nouă şi nepreţuită bucurie. Niciodată nu ştiuse că afecţiunea pentru cineva putea fi atît de atotcuprinzătoare, că putea face parte integrantă din fiecare ceas din zi şi din noapte. Trupul i se încordă, amintindu-şi dulcea pasiune, roşie ca fierul încins, pe care-o împărtăşiseră cu nici două ore în urmă. Noroc că-n dimineaţa asta avusese de făcut nişte munci grele. Altminteri, ar fi fost posibil ca Sarah să nu poată ajunge nici măcar pînă la bucătărie.

– Luke, de ce zîmbeşti? întrebă Micàh.

Tare-aş mai vrea să primesc cîte cinci cenţi de fiecare dată cînd pune puştiul ăsta cîte-o întrebare, îşi zise.

– Mă gîndeam la maică-ta, spuse Luke, păstrînd răspunsul cît de sincer îi îngăduia decenţa. Ştii, dacă s-ar plictisi vreodată de viaţa la fermă, există o sondă de petrol în Golf, muncitorii de acolo ar muri s-o aibă pe post de bucătăreasă.

Sarah îi aruncă o privire peste umăr, zîmbind strengăreşte.

– O, ma-mă, munca visurilor mele. Să gătesc pentru patruzeci.

– Mai degrabă şaizeci, mărturisi Luke, sorbind

încet, calculat, din cafea.

Ochii ei îi urmăriră mişcarea buzelor. Chiar şi peste toată lăţimea bucătăriei, Luke îi putu percepe nesiguranţa din respiraţie şi-i văzu obrajii colorîndu-se în trandafiriu. Ştia că Sarah îşi aducea aminte de-o altă acţiune înceată şi calculată, pe care o înfăptuiseră buzele lui în timpul nopţii.

Semnalul autobuzului de şcoală îi puse capăt fanteziilor. Se rezemă cu spatele de tejghea, făcînd loc celor cinci mici cicloane, care părăseau bucătăria. Farfurii zăngăneau una-n alta, tropăiau picioare, fîlfîiau caiete cu lecţii şi pungi cu gustări se strîngeau în mîini, pe cînd copiii se îmbulzeau spre uşa din spate, ţipînd formule de rămas bun. Le răspunse cu un salut scurt. Erau zgomotoşi şi nărăvaşi ca o haită de lupani, dar Luke trebuia să admită că începea oarecum să se deprindă cu ei.

Se simţi tras uşor de pantalon. Coborînd privirea, o văzu lîngă el pe Valerie.

– Ce-i, măi bucăţică? întrebă, ghemuindu-se la nivelul ei.

Fetiţa nu-i răspunse. În schimb, îşi aruncă braţele mici pe după gîtul lui şi-i dărui o sărutare scurtă, impulsivă. Apoi îşi urmă fîrtaţii pe uşă afară, înainte ca Luke să poată scoate o vorbă.

N-avea nevoie să se grăbească. Oricum, Luke nu era în stare să vorbească sau să se mişte măcar. Sărutul fugar al lui Val îl zguduise pînă-n adîncul sufletului. Vechi simţăminte ieşeau din nou la suprafaţă, amintiri pe care le îngropase atît

de adînc, încît aproape uitase de existenţa lor. Dintr-o dată, dezlănţuite, îi bîntuiau sufletul ca nişte străvechi monştri răzbunători, sfîşiindu-i în bucăţi fragila mulţumire din inimă.

Balaurii adormiţi...

– Luke?

Înălţă capul. Prin ceaţa durerii, observă privirea preocupată a lui Şarah. Cu cîteva minute în urmă, ochii ei îi aţîţaseră iubirea, din adîncul inimii. Acum parc-ar fi avut în faţă o străină.

– Luke, nu trebuie să te simţi stingherit fiindcă te-a sărutat Valerie.

Stingherit? Sfinte Iisuse, de-ar fi fost numai atît! Se ridică, întinzînd mîna după pălăria Stetson.

– Mai bine să m-apuc de reparaţii.

Ochii expresivi ai lui Sarah se dilatară, alarmaţi de-a binelea.

– Ce se-ntîmplă cu tine? Te porţi atît de ciudat!

– Cum mă port eu, e treaba mea, nu a ta, replică el scurt.

O umbră de tristeţe trecu peste faţa lui Sarah. Fir-ar să fie, nu voise s-o rănească, dar nu-i putea îndura întrebările. Sarah făcea parte din el, la fel ca oasele şi ca sîngele din vene. Dacă scotocea prea adînc, avea să afle. Îşi potrivi pălăria pe cap, trăgînd borul pentru a-şi feri ochii de privirea ei iscoditoare.

– Trebuie să văd de...

– La dracu', Luke, nu mă poţi lăsa aşa! strigă

Sarah, tăindu-i calea spre uşă. Te iubesc. Nu mă da la o parte. Te rog, vorbeşte-mi.

Voia să-i vorbească. Doamne, cît mai voia! Simţea nevoia dureroasă să-i spună totul, să-şi despovăreze sufletul ca un păcătos în faţa unui duhovnic. Dar Sarah nu era preot. Şi existau unele păcate ce nu se puteau ierta niciodată.

– Nu ştii ce-mi ceri.

– Atunci, spune-mi tu, îl imploră ea, ridicînd braţul pentru a-i cuprinde cu blîndeţe bărbia în căuşul palmei. Nu citesc gîndurile. Dacă nu-mi vorbeşti, n-am cum să te-ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău, mîrîi Luke, smulgîndu-se brutal din mîngîierea ei. Vreau să mă laşi în pace.

– Perfect! ripostă Sarah, accesul de nervi mascîndu-i durerea. N-am să te mai deranjez. Poţi să te duci dracului de-a dreptul, din partea mea.

Un lung răstimp, privirile le rămaseră încleştate laolaltă, într-o bătălie prea profundă pentru a fi exprimată prin cuvinte. Luke îi ţintuia ochii verzi, văzînd fiecare emoţie din sufletul ei cinstit şi viteaz, strălucind în adîncurile lor iradiante. Niciodată n-o iubise mai mult decît în acel moment, dar îşi păstră sentimentele ascunse după văpaia rece, împietrită, a propriilor lui ochi. Merita pe deplin inima unui bărbat onorabil, nu ruina frîntă şi zdrobită a emoţiilor pe care le avea el de oferit. O iubea prea mult ca s-o lase să se mulţumească cu ceva mai puţin decît ceea ce merita.

O luă zorit din loc, decis să plece înainte de a-şi pierde voinţa. Smuci uşa cu plasă, oprindu-se însă un moment în prag.

– Nu-ncerca să scormoneşti prea adînc, o preveni, cu un glas aspru şi prăfuit ca pietrişul. S-ar putea să nu-ţi placă ce-o să găseşti.

– E o lichea, murmură Sarah, în timp ce freca temeinic faianţa căzii de la baie. E arogant, şi egoist, şi egocentric, şi...

Şi se-ndrăgostea tot mai mult de el, cu fiecare zi.

Aruncă pe jos cîrpa, slobozind o înjurătură care-ar fi făcut-o pînă şi pe Jenny să roşească. Asta o făcu să se simtă mai bine, dar nu prea mult. Se aşeză pe marginea căzii, încleştîndu-şi strîns degetele între ele, neputincioasă. Dracu' să-l ia! Ea îi vorbise despre trecutul ei. N-ar fi fost decît un tîrg cinstit să-i vorbească şi el despre al lui.

„Tîrgu-i ăla unde-ţi mîni..."

– Încetează cu chestia asta! strigă ea, cenzurînd amintirea fantomatică a sfatului mătuşii ei. Nu-i cinstit. Luke trebuie să-mi vorbească despre trecutul lui. De ce nu vrea?

Tăcerea fu singurul răspuns.

Bombănind cu forţe sporite, îşi aruncă privirea în jur prin baie, căutînd altceva de curăţat. În zilele

petrecute la tribunal, descoperise că sistemul cel mai eficient de-a-şi rezolva problemele era să cureţe ceva – cu cît mai murdar, cu-atît mai bine. Concentrarea asupra unei activităţi neintelectuale o ajuta să-şi zgîlţîie energiile creatoare, spre a veni cu idei şi soluţii noi. Dar singurul lucru pe care şi-l zgîlţîise pînă-n prezent era degetul mare, pe marginea toaletei. Nu înregistrase nici un progres în dilema referitoare la Luke, deşi baia sclipea de curăţenie.

Neînfrînate, gîndurile-i reveneau spre ziua cînd Luke îl salvase pe Benny brontozaurul din baie. Neaşteptata fierbinţeală sexuală care izbucnise între ei transformase întreaga încăpere într-un infern. Dar nu trupul lui Luke era acela care o sedusese. Vulnerabilitatea lui fusese cauza – aspra blîndeţe a mîinilor sale mari cînd şterse jucăria lui Valerie, uimirea drăgăstoasă în faţa nenumăratelor ei sticluţe şi borcănaşe, dorul pătimaş din ochi cînd îi ceruse să nu răspundă la sonerie. Se îndrăgostise de el pe parcursul mai multor săptămîni, dar în după-amiaza aceea îşi dăduse pentru prima oară seama ce multă nevoie avea de ea Luke.

Deocamdată, oricum...

La naiba, fusese atît de grijulie să nu se gîndească la viitor! Ea şi Luke nu vorbeau niciodată despre viitor cînd se aflau împreună. Îşi spuse că asta era din cauză că sentimentele dintre ei erau prea noi, prea nesedimentate, dar în adîncul inimii

ştia că, probabil, pentru ei doi nu exista nici un viitor.

Era un hoinar, liber ca vîntul, cîtă vreme ea era legată de o fermă degradată şi de cinci copii zvăpăiaţi. Ştiuse adevărul de la bun început. Începuse cu ochii larg deschişi relaţia cu el. Pur şi simplu, nu se aşteptase să-l iubească chiar atît de mult.

Aşa n-ajungea nicăieri! Ieşi din baie, lăsîndu-şi amintirile în urmă, şi trecu prin camera ei pînă în hol. Îndoielile însă o însoţiră, muşcînd-o de călcîie ca dulăii pe urmele unei vulpi. Îşi sprijini fruntea de tocul unei uşi din apropiere, gemînd nefericită.

Uşa dădea în camera lui Valerie. Aruncînd o privire înăuntru, îl zări pe Domnul Urs aşezat regeşte pe plapuma roz. Ochii săi negri şi lucioşi păreau să privească drept spre ea. Părea atît de înţelept, de înţelegător...

La naiba, purtase conversaţii cu cocoşul şi cu amintirea mătuşii ei răposate. De ce să nu aibă una şi cu un animal de jucărie? Intră în cameră şi se aşeză pe plapumă, netezind cu palma învelitoarea de satin.

– Luke e un bărbat orgolios şi îndărătnic, declară ea.

Domnul Urs n-o contrazise cu nimic în acest sens.

– Desigur, adăugă Sarah, ca să fim cinstiţi, mai e şi un om civilizat. Şi onest. Şi unul din cei mai tandri bărbaţi pe care i-am...

Simţi brusca înţepătură a lacrimilor în ochi.

– Fir-aş a dracului, de ce-a trebuit să mă îndrăgostesc de el?

Categoric, Domnul Urs nu avea răspuns nici pentru această întrebare.

Oftînd, Sarah îşi ridică picioarele la piept şi le cuprinse cu braţele, rezemîndu-şi obrazul de genunchi.

– Nu-l voi avea veşnic, ştiu asta. Dar înainte de-a pleca, aş vrea să pot face ceva pentru a-i uşura durerea din suflet. Îl sfîşie de viu, Domnule Urs. Bucăţică cu bucăţică. ... M-a prevenit să nu scormonesc prea adînc. Se teme că mă va dezamăgi, poate chiar că voi înceta să-l mai iubesc... de parc-aş putea vreodată.

Buzele i se curbară într-un surîs dulce-amărui, amintindu-şi cum stătuse Luke pe acel pat şi o adormise pe Valerie cîntîndu-i laitmotivul din „Flintstones".

– Nu ştiu ce fel de om a fost, dar ştiu ce fel de om este. Văd bine bunătatea din el. El de ce nu poate?

Domnul Urs nu trebui să răspundă nici la asta. Sarah cunoştea deja răspunsul. Ca apărătoare publică, văzuse cum un trecut tulbure poate deforma o personalitate. Văzuse oameni de rînd, nevinovaţi, zdrobiţi şi mutilaţi de dezastrele arbitrare pe care le aruncase soarta în drumul lor. Mult prea adesea îşi închideau în ei înşişi mînia, pînă cînd aceasta le devora toată credinţa şi spe-

ranţa. Învăţase că adversitatea nu fortifica nimănui caracterul, îl distrugea. Învăţase că adevărata fericire era un răsfăţ intangibil, mai rar şi mai valoros decît diamantele.

Dar cunoscuse acea intangibilă fericire cînd se afla alături de Luke, şi credea c-o găsise şi el alături de ea.

– N-o fi avînd el încredere-n mine în legătură cu trecutul lui, îi spuse Sarah prietenului ei de pluş, dar şi-a arătat încrederea în privinţa prezentului. Şi cîtă vreme e aici, îl voi iubi cît de mult şi de tare pot, chiar dacă uneori mă enervează ca toţi dracii.

Se ridică de pe pat, simţindu-se mai răcorită decît oricînd în acea dimineaţă. Oprindu-se la uşă, îi adresă Domnului Urs un zîmbet de despărţire.

– Dacă ştiam că te pricepi atît de bine să asculţi, bucuros aş fi chiulit de la curăţirea băii.

Probabil era o iluzie optică, dar putu să jure că Domnul Urs îi făcuse cu ochiul.

Luke ştiu că Sarah era în spatele lui. Strania lor percepţie reciprocă îi vestise apropierea ei. Inima-i sări în piept, cu o speranţă nebunească şi inutilă, pe care nu şi-o putea tocmai reprima. Îşi mută în cealaltă mînă furtunul folosit la umplerea

troacei cu apă. Mai ţine-o mult aşa şi va trebui să-ţi întorci furtunul ăsta în mutră, se gîndi.

– Ăă, cald, nu-i aşa? spuse Sarah.

Nici prin gînd nu-i trece. De cîtva timp, îşi scosese cămaşa şi mănuşile ca să mai ostoiască arşiţa soarelui de amiază. Dar nu exista nici un leac la-ndemînă pentru dogoarea ce se stîrnea într-însul ori de cîte ori era ea prin preajmă. Cu mîna liberă, îşi scoase pălăria şi se şterse de sudoare pe frunte cu antebraţul.

– Ai făcut atîta drum doar ca să-mi spui chestia asta?

– Nu. Am venit aici fiindcă vreau să fiu cu tine.

Lua-o-ar dracu' de muiere! Nu putea nici măcar să rămînă supărată pe el, ca lumea? Se răsuci s-o privească, hotărît să-i arunce cea mai îngheţată privire şi cea mai tăioasă punere la punct din tot arsenalul său personal. Dar imaginea ochilor strălucitori ai lui Sarah, a părului ei răscolit de vînt şi a zîmbetului sfios, nesigur, alunga orice ferocitate. Îi întoarse spatele.

– Du-te-napoi acasă, Sarah, o preveni el, ursuz.

Nu-i răspunse. În schimb, îi dădu ocol, părînd foarte interesată de teica pe care-o umplea.

– Asta fusese ieri plină, nu?

Luke nu voia să vorbească despre teică şi nici, la o adică, despre nimic altceva. Prezenţa ei la o lungime de braţ îi comuta hormonii în viteza a patra. De-o săptămînă avea frîu liber să-şi satis-

facă nebunia fizică şi emoţională ce i se aprindea de fiecare dată cînd era ea pe-aproape. Acum trebuia să se smulgă din acea libertate, iar trupului lui îi plăcea la fel de mult cît îi place unui armăsar tînăr prima întîlnire cu gustul şeii.

Furia nu dăduse rezultate. Următoarea variantă optimă era retragerea. Se aplecă şi închise apa, după care făcu furtunul colac peste cîrligul de lîngă robinet.

– I-a făcut cineva o gaură azi-noapte, spuse el, pe negîndite, nerăbdător să ia distanţă faţă de zîmbetul ei dulce şi vulnerabil. Acum am să mă ocup de gardurile alea din...

– Cum adică, „I-a făcut cineva o gaură"?

Îşi aminti, prea tîrziu, că nu-i spusese despre actele minore de vandalism pe care le suferea ferma. Acum nu părea să fie momentul ideal pentru a-i da vestea.

– Am spus „cineva"? Voiam să zic „ceva".

– Ceva ca un tîrnăcop de spart gheaţa, comentă Sarah.

Se aplecă să examineze cîrpitura, apoi îi aruncă lui Luke o privire îngrijorată şi pătrunzătoare.

– N-am mai văzut aşa ceva de cînd am plecat din Dallas. Luke, ce se-întîmplă?

Luke oftă, dorindu-şi s-o fi putut cruţa, dar ştiind că, mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi scos de la el adevărul.

– Cineva provoacă pagube prin fermă. Nu-s decît şotii, zău. Puştisme, nimic serios.

– Nimic serios? ţipă ea, ridicîndu-se să-l privească în faţă. Cineva îmi devastează ferma! Trebuia să-mi fi spus. Trebuie să anunţăm autorităţile.

– A, sigur, replică tărăgănat Luke. Sînt convins că şeriful va da buzna încoace imediat, să anchieteze nişte ştrengării copilăreşti, mai ales că eşti o membră atît de preţuită a comunităţii ăsteia.

N-avea cum să nu-i depisteze sarcasmul din glas şi ridică sfidătoare bărbia.

– Legea e lege.

– Rectificare: legea e Brennermen, cel puţin în comitatul vostru, declară el cu sinceritate frustă. Practic, a acuzat-o pe Jenny de-un delict pe care nu-l comisese. Ce te face să crezi că nu va-ncerca să atribuie vandalismele astea vreunuia dintre copiii tăi?

– Dar nu poate, n-ar...

Cuvintele-i pieriră la fel de rapid ca şi convingerea. Rămase nemişcată, în ochi apărîndu-i expresia de teamă pe care Luke nu i-o mai văzuse de săptămîni întregi. Îşi cuprinse trupul cu braţele, fragilă, speriată şi răscolitor de însingurată.

– Cineva a călcat pe pămînturile mele. E o senzaţie oribilă, chiar dacă n-au produs mari pagube. Trebuia să-mi fi spus.

La fel ar fi vrut şi Luke. Păstrase tăcerea fiindcă dorise s-o apere, dar sfîrşise prin a o răni şi mai adînc. Îl înnebunea s-o vadă astfel, să-i pri-

vească viteazul spirit doborît de frică. Mult voia s-o îmbrăţişeze şi să-i promită că totul va fi în regulă, dar se-ndoia că l-ar fi crezut. Se îndoia că-l va mai crede, măcar, vreodată. O trădase cu tăcerea lui. Faptul reverbera în cuvintele ei, încet exprimate.Îşi scoase pălăria şi atinse borurile cu degetul, dorindu-şi ca inimile să se poată drege la fel de uşor ca jgheaburile pentru apă.

– Ei, spuse el calm, poate că următorul bărbat de care-o să te-ndrăgosteşti va avea mai multă minte decît am avut eu.

Capul lui Sarah sări în sus ca un şfichi de bici.

– Următorul? repetă ea, ţintuindu-l cu ochi mari, furioşi.

– Sarah, nu te necăji...

Vorbe-n vînt.

– Cum îndrăzneşti? îl întrerupse ea, fierbînd. Crezi că mă-ndrăgostesc de fiecare bărbat care-mi iese-n cale?

– Nu, am...

– Pe toţi dracii că nu!

Îşi înfipse pumnii-n şolduri, sfîşiindu-l din privire, cu o mînie abia stăpînită.

– Cinstit, cowboy, uneori mă-nfurii atît de tare c-aş putea...

Luke îi citi intenţia în licărul din ochi, dar era prea tîrziu. Mai iute ca fulgerul, Sarah îşi repezi mîna, înşfăcă pălăria Stetson şi o ridică balansînd-o ameninţător deasupra troacei cu apă.

– Hei, dă-mi-o-napoi!

– Nu ţi-o dau, spuse ea, fără un dram de remuşcare. Ai merita să- ţi fac leoarcă pălăria asta. De fapt, cred c-am s-o şi fac.

Luke îşi dădu seama că era supărată. Dar să ameninţi pălăria unui bărbat, asta întrecea măsura. Se aruncă asupra ei, prinzînd-o de braţe, hotărît să-i smulgă Stetson-ul din strînsoare. Din nefericire, Sarah se aşteptase. Îşi încîrligă agilă piciorul pe dinapoia genunchiului său, dezechilibrîndu-l. Ocărînd, Luke se aruncă lateral cu toată greutatea, ca să n-o strivească în cădere, şi sfîrşiră prin a se răsturna amîndoi în apa din troacă. Pălăria, ca o ironie a sorţii, căzu nevătămată pe pămînt.

Apa nu era adîncă, constată Luke, cînd se ridică în şezut, abia dacă-i ajungea la piept. Totuşi, căzuse cu faţa în jos, udîndu-se leoarcă.

– La dracu', femeie, se bîlbîi el, tuşind şi scuipînd o gură de apă, ce legătură este între tine şi udături?

Sarah rîse, un sunet cristalin, neaşteptat, care lui Luke îi dansă prin terminaţiile nervoase, ca electricitatea pură. Femeia asta n-avea pic de simţ al proprietăţii. Ba mai rău, rîsul ei era molipsitor. Se pomeni rîzînd alături de ea.

Pe cînd rîsul slăbea, Sarah ridică braţul pentru a-şi da la o parte părul ud, accentuîndu-şi involuntar relieful sînilor prin tricoul lipit de trup. Ud pînă la piele, trupul ei senzual părea o fantezie a oricărui adolescent – iar Luke se simţea la vîrsta

de fix şaisprezece ani. Un foc crud, complet opus apei ce-l făcuse leoarcă, începu să i se înteţească în pîntece.

– Sarah, rosti el cu glas gros, cred că n-ar strica...

N-ajunse mai departe. În răstimpul unei bătăi de inimă, Sarah ajunse la pieptul lui, lipită ca o a doua piele. Stropi de apă îi picurau de pe genele dese şi lungi, iar ochii ei, imposibili de expresivi, străluceau de spaimă. Tremura, în braţele lui.

– Te rog, nu mă respinge.

– N-am încotro, răspunse el, nefericit, deşi nu-şi putea face tocmai braţele să se supună comenzii. Întotdeauna le-am făcut rău oamenilor la care ţineam. Nu-s bun de nimic, Sarah. Tu nu ştii ce-am făcut...

– Nu-mi pasă.

Înclină capul lîngă gîtul lui şi-i sărută clavicula cu buzele calde şi umede.

– Trecutul şi viitorul nu contează, murmură ea. Tot ce contează este clipa de-acum. Te iubesc, Luke. Lasă-mă să te iubesc.

Luke se ţinu tare pe poziţie, cam cinci secunde. Apoi simpla lui nevoie faţă de ea îi demolă toate bunele intenţii. Cu poftele se putea descurca, dar ceea ce simţea pentru Sarah depăşea dorinţa fizică. Gemînd, îşi răsuci degetele prin părul ei şi-i aduse buzele peste ale lui, într-un sărut neîndurător.

Sarah avea strălucirea soarelui şi gustul tu-

turor dulcilor păcate de care avea nevoie pînă la disperare sufletul lui chinuit. Îi prădă moliciunea cu dinţii şi cu limba, pînă cînd Sarah căzu peste el, sleită, dîrdîind. Apoi Luke înclină capul, pentru a continua.

Sărutările nu erau de-ajuns. Îi împinse în sus cămaşa şi trase sutienul în lături, rupînd dantelele, de nerăbdare. Îşi umplu mîna cu sînul ei umflat, sensibil, avînd nevoie s-o excite cu atingerea lui fierbinte şi să şi-o revendice. Sarah se arcui lipită de el, apăsîndu-se şi mai adînc în mîna lui mîngîietoare şi spunîndu-i, fără cuvinte, că-i iubea aspra seducţie. Îi atingea pieptul şi muşchii încordaţi ai braţelor cu sărutări gingaşe şi disperate, întărîtîndu-l cu dulcele ei foc. Muteşte, frenetic, se mişcau unul peste celălalt, înspumînd apa din jgheab.

Timpul era duşmanul lui. Sarah îi spusese că tot ceea ce aveau era clipa prezentă, dar Luke ştia, în adîncul inimii, că o sută de mii de clipe prezente n-aveau în veci să i-o dăruiască destul. Îşi trecu palmele peste pielea netedă a spatelui şi coastelor ei, îndrăgindu-i micile scîncete de plăcere. Scufundîndu-şi mîinile în apă, mîrîi mulţumit cînd Sarah îşi scoase şortul pentru a rămîne goală de la talie în jos.

Din nou Luke îi răpi buzele, posedîndu-i gura în timp ce mîinile lui îi mîngîiau coapsele şi fundul. Nici o femeie nu avusese un gust atît de dulce, nu-i îndestulase atingerea cu o asemenea ar-

zătoare plăcere. O devora ca pe ultima masă a condamnatului, ospătîndu-se cu patima ei, cu bucuria, cu dragostea ei. În el creştea o dementă roşie ca sîngele, aproape făcîndu-l să-şi piardă cunoştinţa. Aproape.

O simţi desfăcîndu-i cureaua şi trăgîndu-i blugii. Şopti o sudalmă, dîndu-şi seama, cu întîrziere, că nu era pregătit pentru asta. Luptîndu-se cu sine, la fel de aprig ca şi cu ea, îi captură mîinile dibace şi i le ţinu nemişcate.

– Sarah, opreşte-te.

Nu se opri. Ba mai mult, se mişcă lipită de el, demonstrîndu-i că imobilizarea mîinilor nu rezolva nimic.

– Sarah, pentru numele lui Dumnezeu.

Gemu.

– N-am prezervativ!

Ochii ei mari şi iubitori păreau să-l ardă drept prin inima ce-i bubuia.

– Atunci, ia-mă fără, şopti ea. O singură dată doar, ia tot ce am să-ţi dăruiesc.

După aceea, nimic în cer şi pe pămînt nu l-ar mai fi putut opri. O apucă de şolduri şi o ridică peste vîrtoşenia sa, cufundîndu-se în fierbinţeala ei catifelată dintr-un singur impuls zdrobitor. Sarah îl mîngîie pe dinăuntru, trupul ei oferindu-i instinctiv acelaşi contact drăgăstos pe care i-l dăruiau buzele şi mîinile. Cu uimire, Luke îşi dădu seama că iubirea ei pentru el era profundă şi trainică, în pofida suferinţelor pe care i le provocase,

în ciuda nesiguranţei ei privitoare la trecutul lui. Îl iubea cu simplitatea strălucirii solare, a orbitoarei, arzătoarei străluciri ce revărsa viaţă şi lumină în sufletul lui secat. Se mişca înăuntrul ei, luînd şi înapoind viaţa pe care ea i-o oferea, într-o ameţitoare eliberare, pînă cînd arseră amîndoi în inima unui nou soare.

Mai apoi, o cuibări la pieptu-i, dezmierdînd-o pe cînd Sarah îşi revenea din pustiitoarea bucurie a împerecherii lor. Trase adînc în piept zefirul primăvăratic, întrebîndu-se cum devenise aerul atît de dulce şi cerul atît de albastru. Îşi căută în suflet furia şi amarul care întotdeauna făcuseră atît de mult parte din el, dar balaurii adormiţi nu mai erau. Nu mai era loc în inima lui decît pentru Sarah.

Îi netezi părul, mutîndu-i cu băgare de seamă trupul pînă ajunse cu buzele lîngă urechea ei. Şi atunci îi şopti cuvintele pe care niciodată nu i le mai rostise vreunui suflet de om în viaţă, după moartea lui Annie:

– Te iubesc.

11

– Măciuci.

Micah stătea în mijlocul sufrageriei, întinzînd o panglică de hîrtie creponată.

– E prea scurtă ca s-ajungă la perete. Acum ce fac?

– Lipeşte-o de tavan, propuse Jenny, privindu-l pe Micah prin prismele de cristal ale candelabrului sub care agăţa o floarea-soarelui de hîrtie. I-am spus lui Rafe că trebuia să cumpărăm mai multă.

– Ei, am fi putut, dacă nu mă puneai tu să iau florile-alea imbecile de hîrtie, răspunse Rafe, care, cu ajutorul discutabil al lui Valerie şi-al Domnului

Urs, scria literele unei lozinci.

Jenny se burzului:

– Nu-s flori imbecile. Sînt drăguţe.

– Sînt tîmpite, Spots.

– Ba nu!

– Ba da!

– Copii! strigă Sarah, intrînd grăbită din bucătărie, cu o furculiţă în mînă. N-avem timp de ceartă. Luke va fi aici dintr-o clipă-n alta, şi n-aţi terminat nici jumate din decoraţiuni. Trebuie să lucraţi împreună, în linişte. Credeţi că sînteţi în stare?

– Bine, bombăni Rafe.

– Sigur, răspunse şi Jenny, aruncîndu-i lui Rafe o privire ucigătoare. Dar numai pentru Luke.

Pentru Luke. Cuvintele reverberau amplu în mintea lui Sarah, pe cînd revenea la bucătărie şi la friptura de curcan. Copiii organizaseră absolut de capul lor această petrecere-surpriză pentru Luke, un act diplomatic pe care Naţiunile Unite s-ar fi dat de ceasul morţii să-l egaleze. Voiau să-i demonstreze cît de mult apreciau toate muncile grele pe care le efectuase pentru ca ferma să facă faţă la inspecţia de mîine – inspecţie care marca şi sfîrşitul angajamentului lui Luke la *Corners.*

Sarah împinse curcanul înapoi în cuptor şi trînti uşiţa. Se ridică, netezindu-şi fusta de culoare

închisă, plisată în formă de mătură şi lungă pînă la glezne, pe care-o îmbrăcase pentru petrecere, deopotrivă cu o bluză ţărănească albă, brodată în fir verde ca smaraldul, asortat cu ochii ei. Îşi împletise părul bogat într-o coadă franţuzească, neobişnuit de îngrijită, care-i ajungea aproape pînă la talie. Se dichisise mai bine de-un ceas, cu inima palpitînd ca cea a unei adolescente care se pregăteşte să iasă la prima mare întîlnire. Dar, pe măsură ce se apropia ora petrecerii, se simţea tot mai puţin dispusă de sărbătoriri.

Oftă şi săltă capacul vasului cu fasole verde, amestecînd, fără rost, compoziţia. Se gîndise să facă încă un soi de mîncare de legume, pentru variaţie, dar preparase deja cinci feluri şi se-ndoia că-i va mai rămîne loc pe tejghea. Lucrase toată după-amiaza, gătind destulă hrană pentru a-şi sătura familia de cinci ori la rînd. Asta-i ţinea gîndurile departe de Luke, oarecum. Şi era o privelişte infinit mai plăcută decît să facă iarăşi baia lună.

Şi-atunci, ce mare surpriză, doamnă consilier? Tot timpul ai ştiut că după inspecţie o să se mute de-aici.

Da, ştiuse, dar o durea atît de tare...

Auzi tărăboi în sufragerie. Doamne, iar îi apucase pe copii! Oftînd, se îndreptă spre uşă şi o deschise, gata încă o dată să-ncerce să pună

capăt ciondănelilor dintre Rafe şi Jenny.

Nu se certau. Sosise Luke, iar copiii stăteau strînşi în jurul lui, luptîndu-se zgomotos să-i cîştige atenţia. Purta o bluză subţire de bumbac, în culoarea pielii de căprioară, şi cea mai bună pereche a sa de pantaloni, arătînd, din cap pînă-n picioare, ca un musafir simandicos. Sarah zîmbi, amintindu-şi că Luke aflase despre petrecerea copiilor cu cîteva zile în urmă, dar hotărîse să le lase totuşi plăcerea „surprizei".

Se întrebă dacă nu cumva Luke îşi regreta acum decizia. Abia avu timp să-şi pună iubita pălărie Stetson pe bufet, la adăpost sigur, înainte ca puştii să-l tîrască literalmente pentru a le vedea stindardul recent – şi strîmb – arborat.

– N-am avut timp să scriem şi al doilea L din numele tău de familie, explică Rafe. Lyn a scris cuvintele „Felicitări pentru slujba cea nouă", iar eu am adăugat: „Succes".

Valerie îl smuci cu forţă de cracul pantalonului, arătînd spre un colţ al drapelului.

– Eu şi Domnul Urs am făcut fluturii.

Desenele lui Val arătau mai mult a ploşniţe decît a fluturi, dar pe Luke nu păru să-l deranjeze. Se aplecă şi luă fetiţa în braţe, ţinînd-o cu uşurinţă în scobitura cotului.

– Chiar că-s nişte fluturaşi drăguţi. Îmi dau seama c-aţi muncit din greu cu toţii la decoraţiu-

nile astea. Mulţumesc.

Mulţumesc! Acest unic şi simplu cuvînt îi făcu pe copii să se lumineze la faţă ca nişte focuri de artificii. Plănuiseră din toată inima petrecerea pentru Luke, din toate cele cinci inimi ale lor, călcate-n picioare de către atîţia alţii. Aprecierea lui sinceră le făcuse mai mult bine decît un an întreg de reeducare. Ne-a schimbat atît de mult viaţa, îşi spuse Sarah, înghiţindu-şi lacrimile neaşteptate. Orice s-ar întîmpla, oricare-ar fi preţul, mă bucur că a venit.

Îşi drese vocea, hotărîtă să nu-şi lase amărăciunea să strice distracţia copiilor.

– Mă bucur c-ai dus-o la capăt, cowboy, spuse ea bine dispusă.

Luke se răsuci, cu Valerie încă în braţe. Privirea ochilor albaştri o atrăgea ca inima de azur a unei flăcări. Încăperea se şterse din jurul lui Sarah şi, un moment, păru că în toată lumea nu existau decît ei doi. Apoi Valerie se smiorcăi, spărgînd vraja.

– A venit Luke, Sarah. Acum putem să mîncăm?

– Ei, văd că Val îşi exprimă fără înconjur prioritătile, rîse Luke, coborînd uşurel fetiţa la podea. Ce-aţi zice să-ncepem?

Masa care urmă fu, conform standardelor tuturor, de neuitat. Aşezatul reprezentă prima ca-

tastrofă. Fiecare copil voia să stea lîngă Luke. Sarah reuşi, în cele din urmă, să răcnească mai tare decît toţi, alegîndu-i pe Lyn şi Micah, întrucît erau cei mai liniştiţi. Ceilalţi se bosumflară de complezenţă, deşi voia bună le reveni considerabil cînd Luke începu să tranşeze curcanul. Pacea domni timp de cinci minute întregi, pînă cînd Micah luă iniţiativa de a explica sistemul digestiv omenesc, în detalii vizuale.

Situaţia devenea tot mai febrilă, sfidînd pînă şi nivelul standard al pandemoniului casei. Valerie scăpă din greşeală sos de afine peste Domnul Urs, apoi izbucni în plîns, fiindcă arăta ca şi cum ar fi sîngerat. Rafe şi Jenny se luau la harţă din orice, de la cine să dea solniţa şi pînă la dreptul de proprietate asupra ultimului copan. Sarah scrîşnea din dinţi, cu o migrenă crescîndă, şi se ruga lui Dumnezeu ca restul sărbătoririi lui Luke să decurgă normal. Cuvintele rugăciunii încă-i mai reverberau în minte, cînd Schwarzy, zbînţuitul cîine de pază, năvăli în sufragerie, tîrînd după el lesa ruptă. Îşi înfipse botul în piureul de cartofi, înainte ca Luke şi băieţii să-l aducă la ordine, cu forţa.

Dar marea nenorocire abia de-acum urma. Cînd Sarah şi copiii strînseră vasele, ca să facă loc pentru plăcintă şi îngheţată, Rafe ieşi în antreu şi apăru cu o cutie mare în braţe.

– Toţi am pus mînă de la mînă ca s-o cumpărăm, explică el, înmînîndu-i lui Luke cadoul. Voiam să-ţi dăruim ceva care să-ţi amintească de noi.

Într-o clipă, Sarah uită tot haosul dinainte. Privi în jur, spre copii, mîndră de ei într-un mod cu totul nou. Darul o surprindea la fel de mult ca pe Luke. Copiii o făcuseră din proprie iniţiativă, din dragoste pentru hoinarul ce nimerise atît de accidental şi complet în inimile lor, ale tuturor. Catastrofele serii nu mai contau cu nimic. Luke făcea parte din familie, îşi dădu seama Sarah. Indiferent unde se duce, sau cu cine e, întotdeauna va face parte din familia noastră. Gîndul îi mai alină durerea din suflet. Puţin.

Îl privi pe Luke cum desfăcea cadoul, la fel de nerăbdătoare ca el, să vadă ce era înăuntru. Forma darului era vag familiară, dar nu ştia exact de unde s-o ia. O cutie mare, puţin mai mare decît un cap omenesc, dar, după uşurinţa cu care o mînuise Rafe, se vedea că nu conţinea ceva foarte greu. Se aplecă mai aproape, curioasă să afle ce cadou deosebit aleseseră copiii ei pentru omul care ajunsese să însemne atît de mult pentru toţi. Mare, uşor, mai mare decît un cap omenesc...

Sarah împietri. N-ar fi putut. N-ar fi făcut-o.

O făcuseră.

Luke ridică încet din cutie o pălărie Stetson nouă. Era o piesă uluitoare, cu calota de şase degete, încreţită, şi cu panglică de piele bătută în ţinte fine de argint cubanez. Fetrul era atît de lustruit, încît strălucea.

Luke o ţinea de parc-ar fi avut în mînă un şarpe cu clopoţei.

Lyn veni lîngă el.

– Am observat că pălăria ta se cam învechise, aşa că ne-am gîndit că ţi-ar prinde bine una nouă. Îţi place, nu-i aşa?

Ca ciuma, răspunse Sarah în sinea ei, cu o senzaţie de neajutorare. Copiii ei bineintenţionaţi reuşiseră să-i dăruiască lui Luke singurul cadou din lume pe care nu-l dorea. Ştia cît de mult îşi preţuia vechiul său Stetson. Pălăria era o parte din el, însemna mai degrabă un prieten de nădejde, decît ca un articol vestimentar.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Luke întoarse ochii spre pălăria uzată, care era pe bufet, la adăpost de copii, cîinii şi alte dezastre previzibile. Îi aruncă o privire lungă, melancolică, după care îşi potrivi pe cap, apăsat, noul Stetson ţeapăn.

– Vă mulţumesc, copii. Exact de-aşa ceva aveam nevoie.

Sarah îşi pierdu firea cu totul. Îşi ţinuse emoţiile sub control de-a lungul întregii petreceri, dar imaginea lui Luke, renunţînd de bunăvoie la ne-

preţuita sa pălărie, pentru a le face plăcere copiilor, era prea mult. Se răsuci brusc pe călcîie, fugind în bucătărie şi, pe uşa din spate, pînă pe verandă. Ştia că se dăduse în spectacol, dar nu-i păsa. Se simţea pe punctul să explodeze.

O seară răcoroasă de vară se lăsa peste lumea ei. Umbre albastre se alungeau de-a latul curţii, mireasma dulce-înţepătoare a mugurilor de salvie inunda văzduhul, dar Sarah nici nu observa. Se prinse de balustrada verandei, încercînd să se smulgă din furia emoţiilor ce-o răscoleau. Se simţea complet ciopîrţită pe dinăuntru, ca şi cum în trupul ei s-ar fi spart o oglindă, în milioane de cioburi tăioase ca bricele. Frînturile zdrobite continuau să-i reflecte imaginea, dar aceasta reprezenta o creatură stranie, diformă. Fără iubirea lui Luke, aproape că nu s-ar fi putut recunoaşte pe sine. Fără iubirea lui Luke, aproape că n-ar mai fi avut nici un rost.

Auzi uşa cu plasă deschizîndu-se în spatele ei, apoi închizîndu-se la loc. Paşi grei, măsuraţi, se apropiară de balustradă, pînă lîngă ea. N-avea nevoie să se uite pentru a şti cine era. Pînă şi paşii lui îi erau dragi.

– Te simţi bine? o întrebă Luke.

Sarah dădu din cap, neîndrăznind să-l privească.

– Mă gîndeam doar... la inspecţie.

Luke se rezemă de balustradă, lemnul vechi scîrţîind sub greutatea lui.

– Nu-ţi stă în caracter să minţi, Sarah, spuse el, calm.

Trăgînd adînc în piept aerul nopţii, Sarah mai făcu o încercare.

– Ţi-au dat o pălărie.

Chicotitul lui Luke se rostogoli prin aerul liniştit.

– Vezi bine, spuse el, atingîndu-şi borul noului Stetson. Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu ea.

Sarah clătină din cap, continuînd să privească în întuneric.

– Dar tu îţi iubeşti vechea pălărie.

– Ei bine, voi învăţa s-o iubesc şi pe asta.

Apoi, cu un glas blînd ca noaptea din jurul lor, adăugă:

– Un om se poate schimba, Sarah.

„Un om se poate schimba." Ridică privirea spre el şi-i văzu întrebarea din ochi şi nesiguranţa din zîmbetul ce se voia plin de certitudine. Nu despre pălărie vorbea. Vorbea despre ceva mai profund, mai adevărat şi la fel de tulburător ca şi măreţia unui cer spuzit cu stele. Şi totuşi, Sarah înţelegea fiecare cuvînt nerostit. Înghiţi în sec, alegîndu-şi cuvintele cu mai multă atenţie decît oricînd.

– E o pălărie făcută să dureze, spuse ea, în

şoaptă. O pălărie care se va ţine de tine la bine şi la rău, orice s-ar întîmpla.

– Pînă ne va despărţi moartea? murmură el.

Sarah ridică mîna spre Stetson şi-şi trecu respectuos degetele de-a lungul marginii desăvîrşite.

– Şi mai mult.

Brusc, ajunse în braţele sale, sărutul lui înfocat punîndu-şi pecetea pe sufletul ei. Sarah îşi puse în joc propria-i pătimaşă revendicare, frămîntîndu-i părul în mîini cu atîta furie, încît îi zbură pălăria de pe cap. Nici nu observă. Era prea prinsă în bucuria de-a iubi şi a fi iubită, şi în cunoaşterea faptului că, indiferent ce le rezerva viitorul, aveau să-l înfrunte împreună.

Rîzînd, plîngînd, îi căzu la piept, strîngîndu-i iar şi iar în degete materialul moale al cămăşii. Fericirea îi risipea puterile. Înălţă capul, privindu-i chipul aspru şi drag, şi-i văzu ochii îmblînzindu-se de o neprefăcută iubire. Luke apropie mîna şi, gingaş, îi potrivi o şuviţă de păr după ureche, buzele lui urmînd apoi degetele. Mîngîierea sa aţîţător-erotică promitea o viaţă-ntreagă de voluptate. Sarah gemu, copleşită de dezmierdările tandre şi de iubirea ascunsă dincolo de mîngîiere. Urma să rămînă; chiar urma să rămînă cu ea...

– Deci, murmură Luke, cu buzele aproape lipite de urechea ei, unde găseşte omu' un popă-n comitatul ăsta?

– Popă?

Era prea răpită de extazul atingerii lui pentru a-l înţelege pe deplin.

– Da, un popă. Cel mai apropiat.

Răsuflarea lui caldă îi mîngîie urechea.

– În clipa asta, nu prea am stare s-aleg denumirile.

Înţelegerea îi împunse ca un ghimpe mintea înfierbîntată de patimă. Se desprinse de pieptul lui şi-l privi, simţind o groază rece umplîndu-i sufletul.

– De ce-ai nevoie de un popă?

– De ce crezi c-am nevoie de-un popă? zise el, rîzînd. În vremea din urmă, nu m-am mai interesat, dar ultima oară cînd am auzit, aveai nevoie de-unul din-ăsta ca să te-altoieşti cum se cade.

– Vrei să... mă iei de nevastă?

– Sigur că vreau. Doar despre asta vorbeam, nu?

Nu, nu despre asta vorbeau. Pur şi simplu îi spusese că n-avea s-o părăsească. Sarah voia ca Luke să rămînă cu ea, mai mult decît orice.

Dar... o căsnicie?

Amintirile mariajului ei dezastruos cu Paul îi năpădiră mintea. Ani de zile pierduse, încercînd să recîştige dragostea unui om a cărui inimă aparţinea altcuiva. Ştia că Luke o iubea – nici nu intra în discuţie – dar mai mult o iubea pe Annie. Moar-

tă sau vie, ştia că fosta iubită a lui Luke avea să ocupe întotdeauna locul întîi în inima lui. Sarah n-avea să fie niciodată mai mult decît a doua dintre cele mai bune.

Era destul, îşi spuse. Dacă tot ce-i putea el da era o iubire de mîna a doua, atunci avea s-o primească şi să fie recunoscătoare. Dar să se înfăţişeze la biserică, înaintea lui Dumnezeu şi-a tuturor, şi să-l facă să mintă pentru ea... asta niciodată.

– N-am putea continua să trăim ca amanţi?

Luke clătină din cap.

– Nu, nu putem. Am obosit să mă tot furişez, ca şi cum dragostea noastră ar fi un motiv de ruşine. Sînt mîndru că te iubesc şi vreau s-o ştie toată lumea. Vreau să le spun tuturor – inclusiv lui Brennermen – că, dacă se mai amestecă-n viaţa ta, o să aibă de-a face cu mine. Vreau să-ţi dăruiesc numele şi protecţia mea, şi să le fiu tată copiilor tăi, dacă ei mă acceptă. Vreau să fii soţia mea, Sarah.

Tăcu un moment, privind-o nedumerit.

– Credeam că şi tu o vrei.

Un vînt rece suflă pe neaşteptate prin verandă, făcînd-o să se cutremure.

– Luke, te iubesc din toată inima, dar... nu te pot lua de bărbat.

Dacă ar fi ţipat la ea, dac-ar fi făcut-o albie de

porci, chiar şi de-ar fi blestemat-o, Sarah ar fi putut îndura. În loc de asta, auzise altceva. Expresia lui deveni dură, iar în ochi i se ivi o sticlire ucigătoare. Cînd, în sfîrşit, vorbi, cuvîntul rostit rar conţinea o muşcătură de moarte:

– Înţeleg.

Lui Sarah nu-i plăcu deloc cum sunase.

– Nu cred că-nţelegi. Eu...

– Scuteşte-mă, Sarah.

Se duse în partea cealaltă a verandei, înjurînd zdravăn.

– Eu sînt ajutorul tocmit – bun la pat, dar nu destul de bun ca să-l iei de bărbat. Am mai discutat noi.

Cuvintele lui Luke o atinseră ca o lovitură fizică. Îi spusese că-l iubea şi i-o dovedise într-o sută de moduri diferite.

– Nu poţi crede sincer asta.

– Mă faci să-mi fie aproape imposibil să cred dracului altceva!

Continuînd să clocotească, reveni lîngă Sarah şi culese pălăria de la picioarele ei.

– Ei bine, declară, punîndu-şi-o hotărît pe cap, cel puţin m-am ales din toată povestea asta cu-o pălărie decentă.

Of, enervant mai putea să fie uneori! Îl fulgeră din privire, cu mîinile-n şolduri şi vocea la fel de ucigătoare ca a lui:

– Luke Tyrell, ai să m-asculţi chiar dacă trebuie să te leg de balustrada verandei!

N-avu răgaz să-şi pună ameninţarea în aplicare. În acel moment, un ţipăt sfîşie noaptea, ascuţit şi tînguitor, cîntatul unui cocoş înspăimîntat.

– E Cogburn, spuse ea, aplecîndu-se peste parapet pentru a privi prin beznă spre coteţul de găini. Dar pîn-acum n-a mai cîntat niciodată aşa.

Cît ai clipi, Luke apăru lîngă ea.

– L-a speriat ceva. Ceva... Doamne fereşte!

Sări peste balustradă, luînd-o la fugă spre grajd. Fusta lungă a lui Sarah făcea imposibilă o manevră similară. Coborî treptele cîte două şi se repezi după el. O adiere rătăcită îi aduse la nas miros de fum. Alarmată, privi spre grajd. De sub grinzile acestuia se prelingea afară o lumină portocalie intensă.

Iisuse Hristoase, grajdul luase foc!

12

Cunoştea bine focul. Se luptase cu el de multe ori de-a lungul anilor, începînd cu mica pălălaie a uleiului aprins în bucătăria unui văcar, departe, în Vest, şi pînă la explozia infernală a unei sonde de petrol din Golf, care răpise mai multe vieţi înainte de-a se lăsa stinsă. Învăţase să respecte focul, să nu-l ia niciodată ca pe un lucru uşor, şi întotdeauna aşteptîndu-se la cele mai imprevizibile capricii. Dar, mai presus de orice, învăţase să facă deosebirea între un foc ce putea fi adus sub control şi unul ce-avea să pustiiască totul, pînă cînd, într-un tîrziu, se stingea de la sine.

Vechiul grajd al lui Sarah n-avea nici o şansă să supravieţuiască.

– Întoarce-te-n casă şi dă un telefon după ajutor, strigă Luke. Focul nu s-a întins în partea principală a grajdului, dar a prins grinzile. Nu-l pot stinge singur.

– Nu eşti singur, cowboy.

O privi. Lumina roşie a focului îi arunca pe faţă umbre vii, făcîndu-i expresia imposibil de descifrat. Dar poziţia hotărîtă a trupului, drept şi aprig ca un ostaş în prag de bătălie, indica limpede că n-avea de gînd să-l părăsească. Era cea mai îndărătnică femeie, încăpăţînată ca un catîr, pe care-o cunoscuse-n viaţa lui, şi avea s-o iubească pînă-n ceasul morţii, dacă n-o strîngea de gît, mai întîi.

– Treci imediat în casă, ordonă el. Că altfel...

Nu-şi termină ameninţarea. Deodată, zări două siluete fugind afară din grajd, două mici umbre profilate pe lumină. Copii.

– Ce nai...?

– Jill! Becky! ţipă Sarah, părînd să-i recunoască pe cei doi copii; alergă în calea lor şi îngenunche, strîngînd la piept fetiţele înspăimîntate. Gata, gata. O să fie totul bine.

Totul bine? se întrebă Luke, privind spre grajdul în flăcări. Bine era singurul lucru care, categoric, nu avea să fie. Îşi aminti de vandalismele recente, poznele purtînd pe de-a-ntregul pecetea răutăţii copilăreşti. Era gata să parieze pe ultimul dolar din buzunar că puştoaicele care suspinau în braţele lui Sarah erau misterioşii farseuri, prinşi cu

o şotie, prea tîrziu.

Cuvintele înecate în lacrimi ale lui Becky îi confirmară bănuielile:

– N-am vrut. Era vorba să iasă doar un focuşor mic. Mic, ca toate celelalte.

Jill dădu din cap, suspinînd la unison.

– Noi n-am vrut, da' Cathy a zis...

– Cathy Brennermen? întrebă aspru Luke. Ea v-a pus să faceţi asta?

– A zis că n-o să facem nici un rău, nu de-adevăratelea, mărturisi Becky. Nu c-aşa ai zis, Cathy? Cathy?

Ambele fetiţe priviră în jur, căutîndu-şi conducătoarea, dar fără s-o găsească. Luke se întoarse spre vîlvătaia tot mai mare, dogoarea crescîndă fiind contrazisă de frigul ce-i cuprinse brusc stomacul. Doamne sfinte, fata aia trebuie că-i încă înăuntru.

Trîntitura uşii cu plasă îi rupse firul gîndurilor. Copiii lui Sarah năvăleau de-a valma afară din casă, ţipînd de spaimă şi emoţie. Singură Lyn dovedi prezenţă de spirit, revenind prompt înăuntru, în timp ce striga că sună după ajutor. Restul porniră în jos pe scara verandei.

– Înapoi în casă! comandă Luke, teama făcîndu-i cuvintele să răsune peste măsură de tare. Gîndul că s-ar afla copiii lîngă foc îl speria aproape la fel de mult ca prezenţa lui Sarah acolo. Cu o limpezime născută din grozăvia situaţiei, îşi dădu seama că nu se îndrăgostise numai de Sarah, ci

şi de copiii ei.

Ordinul său îi opri în loc. Mulţumit că măcar unii dintre cei pe care-i iubea se puteau supune ordinelor, se răsuci pe călcîie, pornind spre grajd. Stabili rapid detaliile – comparînd înfăţişarea, mirosul şi gustul incendiului cu ale celor pe care le înfruntase în trecut. Era violent, dar încă nu se întinsese şi în zona principală a clădirii. Putea intra prin camera anexă. Cu un dram de noroc...

Gîndurile i se întrerupseră brutal cînd sufletul îi fu străpuns de-o stare conştientă, acea stare pe care nu i-o pricinuia decît prezenţa unei anume femei. N-avu nevoie să se-ntoarcă pentru a şti că-l urma.

– Du-te-napoi, Sarah, spuse, rămînînd cu privirea spre foc.

– Nu, se opuse ea, potrivindu-şi pasul după al lui. S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

Luke îi recunoscu hotărîrea din voce şi înţelese că avea mai mari şanse să schimbe cursul Rio Grande-ului, decît gîndurile lui Sarah. Doamne, de ce nu se putuse îndrăgosti de-o femeie cu capul pe umeri?

– De ce-am nevoie mai mult, replică el, calm, e să ştiu că tu şi copiii sînteţi în siguranţă.

Îi auzi respiraţia întretăiată şi strecură o privire iute spre ochii ei frumoşi şi expresivi. Străluceau de iubire, mai luminoşi şi mai aprigi decît orice flacără. Dar se citea acolo şi frică. Deschise gura, căutînd cuvinte de îmbărbătare, însă nu găsi nici

unul.

Reveni cu privirea la hambar şi o luă la fugă din răsputeri într-acolo, uşurat că Sarah nu-l urma. Trebuia să-şi păstreze concentrarea, dacă voia s-o scoată pe mica Brennermen din lada aia de jar. Flăcările începeau deja să lingă celălalt capăt al grajdului. Avea zece minute, poate cincisprezece, ca să intre, s-o găsească pe Cathy şi să iasă amîndoi pînă nu se prăbuşea acoperişul.

Timpul era preţios, dar Luke se opri, totuşi, la uşa cămăruţei, incapabil să-şi înfrîneze o ultimă privire spre Sarah. Stătea acolo unde o lăsase, cu mîinile-n şolduri, în familiara ei atitudine milităroasă, aşteptînd. Ştiu cu certitudine că l-ar fi aşteptat şi la porţile iadului însuşi, dacă asta voia el. Scurt pe doi, asta era ea. Şi-o iubea pînă-n vîrful urechilor ei de nebună.

Sarah îl văzu întorcînd capul şi ridică mîna în semn de salut.

– Ai grijă, îi strigă.

– Fii convinsă. Nu scapi tu aşa uşor să nu te măriţi cu mine, strigă Luke, la rîndul său.

Apoi se întoarse şi se repezi, fără ezitare, în lumea de pucioasă a infernului ce se înteţea.

Ajutorul de şerif lăsă jos microfonul maşinii şi i se adresă lui Sarah:

– Echipa de primajutor va fi aici într-un minut, doamnă.

– La fel ai spus şi-acum un minut. Şi înainte cu înc-un minut, continuă ea scurt; arătă cu degetul spre grajdul ce ardea statornic. Acolo sînt doi oameni.

– Ştiu, doamnă, replică tînărul poliţist, pe un ton sincer neputincios. Dar nu putem face nimic pînă nu soseşte echipa. N-avem echipamente ca să intrăm...

– Nici Luke n-avea! strigă Sarah.

Înjură disperată, cu răbdarea subţiată ca o muchie de cuţit. Focul creştea tot mai feroce, cu fiecare clipă.

Limbi roşii şi portocalii lingeau cerul noptatic, înghiţindu-i întunecimea, în acelaşi timp cu cheresteaua masivă a vechiului grajd. Sarah îşi şterse de pe frunte părul ud de sudoare şi-şi văzu dosul mîinii mînjit cu funingine şi cenuşă. Doamne, dacă afară era atît de rău, cum o fi înăuntru? Trecuseră zece minute de cînd intrase Luke în hambar, zece eternităţi. Timpul părea să înainteze ca melcul.

Nu mai putea suporta aşteptarea. Toată viaţa fusese genul de persoană care se condusese după capul ei. Luase iniţiativa şi-şi pusese în practică gîndurile şi credinţele, chiar şi atunci cînd această practică era dezagreată de alţii. Ca avocat al apărării, susţinuse invariabil cauze pierdute. Îşi adoptase copiii-problemă împotriva sfatului prietenilor şi-al familiei. Preferase să locuiască la

Corners în ciuda dispreţului comunităţii. Uneori, acţiunile ei îi rezolvaseră problemele. Alteori, creaseră mai mari probleme, dar întotdeauna avusese posibilitatea să aleagă şi să procedeze în consecinţă. Pînă acum.

Valul de frică pe care şi-l stăpînise ameninţa s-o copleşească. Omul iubit era în primejdie, iar ea nu putea face absolut nimic. Niciodată nu se mai simţise atît de neajutorată.

Vuietul neaşteptat al unei maşini ce se apropia îi rupse firul gîndurilor. Inima-i tresări în speranţa că, în sfîrşit, sosise echipa de intervenţie. Dar nădejdile i se năruiră cînd observă că nu era decît o maşină obişnuită, deşi gonind cu toată viteza. Chevrolet-ul negru coti înclinîndu-se pe aleea fermei, cauciucurile azvîrlind pietrişul în văzduh. Şoferul coborî, lăsînd portiera deschisă, şi se apropie grăbit de maşina poliţiei.

Era Brennermen.

– Unde-i fiica mea? întrebă el, cu vocea sa de megafon. Şeriful a spus că-i aici.

Tînărul ajutor, vizibil intimidat de prezenţa celui mai puternic om din comitat, dădu din colţ în colţ să găsească un răspuns:

– Este, ăă. Păi, e...

– E în grajd, interveni Sarah.

Nu nutrea nici o simpatie pentru Brennermen dar, ca tată al lui Cathy, avea dreptul să ştie adevărul, oricît de crud. Străduindu-se să-şi stăpînească teama din voce, adăugă:

– Aşteptăm echipa de prim ajutor.

Brennermen privi grajdul incendiat şi slobozi primul blestem pe care-l auzise Sarah vreodată de pe buzele lui fătarnice.

– N-aveţi decît... Eu intru.

Ajutorul de şerif întinse mîna să-l oprească.

– Domnule, nu puteţi...

Brennermen nici nu se osteni cu vreun răspuns. Trecu pe lîngă tînăr şi o luă la fugă spre grajd, decis, ca de obicei, să facă numai ce ştia el. Părea, însă, că nu prevăzuse simţul datoriei – şi puterea tinerească – a poliţistului. Ajutorul se repezi după Brennermen şi-l apucă de braţ, strigîndu-l şi pe colegul său, la fel de tînăr, să-l ajute. Amîndoi îl ţinură în loc pe tatăl ce se zbătea.

– Daţi-mi drumul, fir-aţi ai dracului! strigă Brennermen, spoiala sa lustruită cedînd sub efectul disperării. Acolo e fetiţa mea!

Apelul său disperat o străpunse pe Sarah pînă-n adîncul inimii. Personal, nu putea să-l sufere, dar, în calitate de părinte, îi era imposibil să nu-i împărtăşească durerea. Îi puse o mînă încurajatoare pe antebraţul cărnos.

– Ascultă, Cathy nu-i singură acolo. A intrat Luke după ea.

Se aşteptase la recunoştinţă. Cînd colo, ochii lui Brennermen se îngustară cu dispreţ.

– Vagabondul ăla cu şaua-n cîrcă?

– Vagabondul ăla, contraatacă Sarah, îşi riscă viaţa ca să-ţi salveze dumitale copilul!

Brennermen dădu să spună ceva, dar cuvintele-i fură înecate de un trosnet puternic, asurzitor. Partea mijlocie a acoperişului se prăbuşea, azvîrlind spre cerul negru un panaş de scîntei. Sarah îl auzi pe Brennermen icnind. Întorcîndu-se, îşi văzu reflectată în ochii lui propria neputinţă.

Frica bolnăvicioasă pe care şi-o înfrînase atîta timp îi inundă făptura ca un torent nestăvilit. Te rog, Doamne, nu mă lăsa să-l pierd. Îl iubesc atît de mult!

– Hei, spuse tînărul poliţist. Cred că iese cineva.

Privirea disperată a lui Sarah se repezi spre baza grajdului. În primul moment, nu văzu decît flăcări şi umbre disputîndu-şi întîietatea, după care una din umbre începu să capete formă. O formă înaltă, zveltă, purtînd în braţe una mai mică...

Ţipă şi o luă la fugă mîncînd pămîntul, către grajd. Nu luă în seamă strigătele poliţiştilor. În acel moment, n-ar fi putut-o opri nici o armată-ntreagă de poliţişti. Zbura ca vîntul, nesocotind valurile de fum şi dogoare ce radiau dinspre hambar.. Nu-i păsa. N-avea ochi decît pentru omul care însemna pentru ea mai mult decît suferinţele trecutului şi nesiguranţele viitorului. Omul pe care-l iubea şi avea să continue să-l iubească pînă la ultima suflare.

Luke depuse jos, în picioare, fetiţa pe care-o aducea, cu cîteva secunde înainte ca Sarah să ajungă la el. Cathy o zbughi pe lîngă ea, în bra-

ţele deschise ale tatălui său, ce părea s-o fi urmat pe Sarah pas cu pas. Sarah abia dacă învrednici cu-o privire scena revederii dintre tată şi fiică. Ochii ei erau aţintiţi asupra lui Luke. Avea sfîşiat un crac al pantalonilor de la genunchi pînă la gleznă, iar cămaşa subţire îi era vărgată cu funingine. Pălăria sa nouă oferea cel mai trist spectacol, era mai turtită decît cea veche şi arsă, pe deasupra. Parcă ar fi trecut printr-un război, dar Sarah nu văzuse în viaţa ei o privelişte mai binevenită.

– Luke, strigă ea, repezindu-i-se-n braţe şi lipindu-şi faţa de pieptul său. N-ai păţit nimic. Chiar n-ai păţit nimic.

El îi dărui cunoscutul lui zîmbet îngîmfat.

– E nevoie de ceva mai mult de-un foculeţ, ca să-mi vină de hac.

Glasul îi tremura puţin, dar Sarah o luă drept extenuare. Îl cuprinse cu braţele, strîngîndu-l din răsputeri. Mirosea a cenuşă murdară şi-a fum înecăcios, ca şi cum ar fi străbătut flăcările iadului. Sarah inspiră adînc, binecuvîntîndu-i aroma mai mult decît pe-a celei mai dulci-mirositoare dimineţi de primăvară.

– Dacă ţi se-ntîmpla ceva, n-aş fi putut să mai trăiesc. Aş... Dumnezeule, îţi curge sînge!

– O simplă zgîrietură, replică Luke, dar slăbiciunea din glas îi contrazicea afirmaţia. La fel şi pata roşie ce se întindea pe mîneca sfîşiată a cămăşii.

În panică, Sarah îi strigă pe poliţişti, care veniră în fugă. Îl apucară fiecare de cîte-un braţ, sprijinindu-l, în timp ce-l conduceau înapoi la maşină, deşi Luke bombănea neîncetat că n-are nevoie de ajutorul lor. Sarah îi însoţea, tot mai răvăşită de nefireasca paloare a pielii lui Luke. Auzi în depărtare vaietul ascuţit al ambulanţelor ce se apropiau.

Se rugă să ajungă la timp.

– Mi-e bine, declară Luke, pentru a treia oară în tot atîtea minute. Sau o să-mi fie, de-ndată ce ies de-aici!

Medicul de la urgenţă, un bărbat autoritar, cu gama emoţională a unui bloc de piatră, luă la cunoştinţă tirada lui Luke, fără să-şi clintească un singur muşchi de pe faţă.

– Pleci cînd zic eu, răspunse el, examinînd calm bandajul înfăşurat peste cele cinci copci pe care le aplicase în braţul lui Luke. Şi vreau să revii într-o săptămînă, ca să-ţi reexaminez rana şi să-ţi scot copcile.

Luke se uită urît la medic şi mormăi ceva de genul „n-am nevoie de cocoloşeli". Vru să continue, dar Sarah îl întrerupse:

– Va fi aici, doctore, făgădui ea, chiar dacă va fi nevoie să-l tîrăsc de pinteni.

Luke îi aruncă o privire. Stătea lîngă uşă, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie intransigentă pe faţa ei frumoasă. Luke oftă, ştiindu-se dezarmat.

– Bine, promise el, scurt. Am să mă-ntorc. Doar spuneţi-mi cît de curînd pot pleca dracului de-aici.

Doctorul îşi îndreptă spinarea şi făcu o mică însemnare finală pe fişa de consultaţie.

– Cît de curînd doreşti, spuse, luînd-o spre uşă. Cu puţin noroc, n-o să fiu eu de serviciu cînd revii. Rareori am întîlnit pacienţi atît de recalcitranţi.

– Nevăstuică mică, murmură Luke, privindu-l pe doctor cum pleca. Îşi înhăţă cămaşa şi începu s-o îmbrace.

– A, nu ştiu, spuse Sarah, venind să-l ajute. Cred că a făcut o evaluare destul de exactă. Eşti un pacient imposibil. Trebuia să m-aştept.

Da, sigur că ar fi trebuit. Gîndul lui Luke reveni spre seara cînd se cunoscuseră, cînd Sarah îi îngrijise vînătaia. În pofida atitudinii lui morocănoase, fusese blîndă şi grijulie, făcîndu-l să întrezărească, pentru întîia oară, spiritul tandru, iubitor, de sub aparenţa ei ţepoasă. Acum era la fel de iubitoare, ajutîndu-l să tragă de resturile cămăşii, făcute praf. Fiecare mişcare a ei era nepreţuită. Îi prinse mîna şi-i depuse un sărut cald la baza palmei.

– Prefer de-o mie de ori oblojelile tale, o ta-

chină el. Mai ales categoria la pat.

În obrajii ei se iviră doi drăgălaşi bujori roz, exprimînd atît plăcere, cît şi jenă.

– Eşti incorigibil, spuse, deşi dojana sa era lipsită de convingere. Şi să nu crezi c-o să mă duci cu zăhărelul, ca să nu te mai aduc aici.

– Nici n-aş visa, minţi Luke. Apoi, cu un glas mai scăzut, insinuant, adăugă: Cred că asta-nseamnă că mai stau la tine cîteva zile.

Mîinile lui Sarah îi înţepeniră pe guler. Ridică nesigură privirea pentru a i-o întîlni pe-a lui, cu o mie de întrebări în ochii ei vrăjitori. Luke voia din tot sufletul s-o ia în braţe şi să-i răspundă fiecăreia dintre aceste o mie de întrebări, cu cîte-o sărutare, dar nu era sigur că sărutările erau răspunsurile de care avea ea nevoie. Trebuia s-aştepte pînă-şi formula întrebările. S-o lase pe Sarah să facă prima mişcare, chiar dacă asta-nsemna să-şi calce-n picioare toate nevoile trupeşti. Fir-ar...

– Luke, spuse ea, liniştită. În legătură cu ceea ce discutam. Înainte de incendiu, vreau să zic...

Un ciocănit sonor în uşă îi reteză discursul. O să-l bat cu biciul pe doctorul ăsta, se jură Luke.

– Acum ce mai e, doctore?

Dar nu era medicul. Sam Brennermen intră pe uşă, nepărînd mai fericit să se afle acolo decît era Luke că-l vedea. Sarah trecu cu vederea tensiunea dintre ei şi se apropie imediat de Brennermen.

– Ce face Cathy? întrebă ea, sincer preocupată.

– A inhalat puţin fum, dar doctorul speră ca mîine s-o poată trimite acasă. E bine, graţie...

Brennermen trase un şir de ăă-uri şi hmm-uri, dregîndu-şi de cîteva ori glasul.

– Graţie domnului Tyrell.

Luke presupuse că Brennermen mai curînd ar fi înghiţit sticlă pisată, decît să-i mulţumească, şi zîmbi în sinea sa. Oricum, era realmente uşurat s-audă că fetiţa avea să-şi revină.

– Mă bucur c-am putut-o scoate de-acolo, spuse el, cu sinceritate. Nimeni nu merită o asemenea soartă, chiar dacă poartă vina incendiului.

Brennermen îşi drese din nou glasul.

– Da, apropo de asta. Sper ca această mică problemă să poată rămîne între noi. În fond, nu s-a produs nici o pagubă...

Luke se holbă la individul trufaş şi bine hrănit, întrebîndu-se dacă încerca să facă un soi de glumă bizară.

– Nici o pagubă? Grajdul lui Sarah e scrum. Eu aproape că m-am făcut scrum. Dacă-ţi închipui c-am uitat, mai gîndeşte-te.

Ochii lui Brennermen se măriră de surpriză, dar îşi recăpătă rapid stăpînirea de sine. Vîrî mîna în buzunar şi scoase un cec împăturit, pe care i-l dădu lui Sarah.

– Ştiu că aţi suferit mari neplăceri. Poate că asta vă va ajuta să vă refaceţi.

Luke privi peste umărul lui Sarah, în timp ce ea despăturea cecul. Era completat cu o sumă de bani suficient de mare pentru a achita trei grajduri. Îi privi faţa cuprinsă de paloare, la gîndul tentativei de mituire.

Fălcile lui Luke se încleştară de mînie. Dacă Brennermen ar fi încercat să cumpere un caracter tîrnosit ca al lui, poate că l-ar fi iertat. Dar să insulte integritatea unei femei rafinate şi drepte ca Sarah...

– Propun să pleci, spuse, cu glasul plin de o ameninţare ucigaşă. Acum.

– Dar, în legătură cu fiica mea...

– Pe fiică-ta poţi s-o spînzuri, aruncă Luke, furios. Şi spînzură-te şi tu! Nu ne poţi cumpăra tăcerea cu banii tăi. Cathy a comis un delict şi va trebui să plătească, la fel ca oricine.

Faţada înfumurată a lui Brennermen se fisură, lăsîndu-l pe Luke să-l întrezărească pe tatăl îngrijorat.

– Vă rog, insistă el, vocea sunîndu-i sincer pentru prima oară de cînd intrase în cameră. Cathy n-a mai avut niciodată neplăceri. Are toată viaţa în faţă. Nu lăsaţi ca fapta asta prostească să-i ruineze viitorul.

Luke n-avea nici o dorinţă să ruineze viitorul lui Cathy, dar voia din tot sufletul să-i ardă o lecţie lui Brennermen. Canalia asta ipocrită făcuse un iad din viaţa lui Sarah, de cînd se instalaseră ea şi copiii ei la *Corners.* În mintea lui Luke nu încăpea

nici o îndoială că punerea lui Cathy sub acuzare l-ar fi întărîtat înzecit pe Brennermen. Se întoarse spre Sarah, nesigur ce avea de făcut.

Sarah se uită la el, cu ochii mai plini de încredere decît ar fi visat Luke vreodată că ar fi cu putinţă.

– Tu eşti cel care şi-a riscat viaţa, ca s-o salvezi pe Cathy, răspunse ea. Tu hotărăşti.

Cu opt săptămîni în urmă, Luke s-ar fi răzbunat pe Brennermen, fără a-i păsa o clipă de soarta fetei. Dusese o viaţă dură şi rece, plină de realităţi dure şi reci. Dar iubirea pentru Sarah şi copiii ei îl schimbase profund. Ştia că exista un adevăr şi dincolo de justiţia neînduplecată. Ştia că dragostea şi iertarea puteau schimba cursul vieţii unui om, indiferent cît de negre-i erau păcatele.

Ştia că, indiferent că o merita sau nu, oricine avea nevoie de o a doua şansă.

Luke se răsuci spre Brennermen, sperînd că Sarah nu-l va crede un laş pentru a fi cedat.

– Nu intentăm acţiune, declară el, calm. Acum ieşi afară.

Brennermen nu aşteptă să i se spună de două ori. Deschise uşa, dar, înainte de-a pleca, îi mai aruncă lui Luke o ultimă privire cercetătoare.

– Eşti un om greu de înţeles, Tyrell.

– Are dreptate, să ştii, spuse Sarah, după ce uşa se închise în urma lui Brennermen. Eşti un om greu de înţeles.

Luke îşi împinse degetele prin păr, cu un gest

rapid, iritat.

– Voiam atît de tare sîngele tipului, că-i şi simţeam gustul în gură. Dar... nu mă puteam folosi de puştoaica aia ca să dau în el. Ştiu din proprie experienţă cum poate încurca viaţa unui om o reputaţie proastă. Îmi pare rău...

Se întrerupse, studiindu-i ochii, ca un pirat încercînd să descifreze harta unei comori.

– Îmi pare rău dacă tu nu voiai să iasă aşa.

– Luke, cum poţi crede măcar una ca asta? întrebă Sarah, căzîndu-i în braţe; cecul căzu pe jos fluturînd, neluat în seamă de nici unul dintre ei. Faptul că ţi-a fost milă de fetiţa aia a cerut mai mult curaj decît orice încercare de-a te răzbuna. Nu crezusem că e posibil să te iubesc mai mult decît te-am iubit pînă acum. Ridică spre el ochii plini de lacrimi. Dar m-am înşelat.

Luke o privi cu uimire. Niciodată, niciodată n-avea s-o-nţeleagă pe femeia asta, dar îi trecu prin minte că a o înţelege nu era chiar atît de important. Ridică mîna spre faţa ei şi-i urmări conturul dulce al zîmbetului generos, darnic.

– Crezi că mă iubeşti destul ca să mă iei de bărbat?

– Întotdeauna te-am iubit, mărturisi ea, cu răsuflarea atingîndu-i uşor vîrfurile degetelor. Amintirile tale despre Annie m-au oprit să spun da.

– Annie? Ce are de-a face Annie cu tine şi cu mine?

– A fost prima ta iubire. Ştiu că întotdeauna va

ocupa primul loc în inima ta, dar acum nu-mi mai pasă, spuse Sarah, agăţîndu-se de el cu toată puterea. Cînd focul aproape mi te-a luat, am ştiut că n-aş putea suporta viaţa fără tine.

Luke o privi surprins.

– Credeai că Annie a fost iubita mea?

– Sigur. O visezi. Tragedia dispariţiei ei ţi-a schimbat viaţa.

– Aşa este, spuse Luke, cuprinzîndu-i delicat faţa în căuşul palmelor. Întotdeauna voi cinsti memoria lui Annie. Dar n-a fost iubita mea, Sarah. A fost fiica mea.

13

Ceasul de pe perete ticăia, devorînd secundele. Ventilatorul de deasupra ţăcănea uşor, la trecerea aerului condiţionat. Sarah îşi auzea sunetul vag neregulat, în surdină, al propriei ei respiraţii şi timbrul mai profund, mai aspru, al răsuflării lui Luke. Părea că toate sunetele din micul salon de urgenţă fuseseră amplificate pînă la un volum asurzitor, inclusiv bătăile inimii ei.

– Fiica ta? zise Sarah.

Luke oftă, cu umerii săi laţi, îndoiţi sub o povară mult mai mare decît observase Sarah vreodată.

– S-a întîmplat cu ani în urmă. E o poveste lungă.

– Nu plec nicăieri, replică ea, calmă.

O privi, cu buzele arcuite într-un surîs atît de blînd şi trist, încît îi frîngea inima. Apoi îi acoperi mîna mică cu mîna lui mare, încleştîndu-şi degetele printre ale ei, într-o legătură strînsă.

– Ştiu. Însă de multă vreme n-am mai spus-o nimănui. Va trebui să fii îngăduitoare cu mine.

Sarah dădu din cap, prea emoţionată ca să vorbească. În sfîrşit, avea să-i încredinţeze trecutul lui. Să-i vorbească despre Annie. Se aşeză alături, pe masa de examen medical, aşteptîndu-l să înceapă.

– Am crescut la un ranch din vestul Texas-ului, într-un comitat cu o populaţie atît de rarefiată, încît ăsta de-aici parc-ar fi Dallas Central. Munca era cinstită, dar grea. Uneori, părinţii mei şi cu mine nu vedeam pe nimeni săptămîni de-a rîndul. Mama se ocupa de instruirea mea – înainte de-al fi cunoscut pe tata, fusese profesoară – dar niciodată n-am avut de-a face cu alţi copii, pînă după vîrsta de zece ani.

– Singuratică viaţă trebuie c-ai mai dus, spuse Sarah.

– Cîteodată, confirmă el. Dar nu prea des. Aveam drept prieteni toate animalele de la fermă, şi rîpile stîncoase, şi înaltul cerului albastru. Mare parte din timp eram singur, dar nu însingurat, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Sarah înţelegea. În situaţia ei de copil care nu-şi prea găsise locul în familia sa cumsecade,

din lumea bună, petrecuse mult timp de una singură.

– Uneori, te poţi simţi mai singur într-o mulţime de oameni, decît în propria companie.

Mîna lui Luke se strînse şi mai puternic pe-a ei.

– Am descoperit-o. Cînd abia sărisem de zece ani, am avut vreo două veri secetoase, iar tata a trebuit să vîndă. Ne-am mutat mai la est, lucrînd pe pămînturi arendate. Eu am urmat liceul din comitat, dar încă stăteam destul de mult în ale mele. Pînă am văzut-o pe Tess, mai exact.

Tess. Rostise numele cu un fel de respect nesigur, ca un om care arată o moştenire de familie ce-a încetat de mult să mai fie de vreun folos practic.

– Soţia ta? întrebă Sarah. Luke dădu din cap, aprobator.

– Era o făptură drăgălaşă, strălucitoare ca beteala de pe pomul de Crăciun. Toţi băieţii îi făceau curte, dar eu am fost acela căruia i-a spus da. Ne-am cununat în vara de după absolvirea liceului.

Aproape de la început, ne-am dat seama că făcuserăm o greşeală. Tess era obişnuită să fie frumoasa balului. Voia distracţii şi jocuri, dar eu, ca student şi muncind cu normă întreagă, ca să avem din ce trăi, nu prea aveam timp pentru aşa ceva. Voiam să-nvăţ tot ce se putea despre cele mai noi metode agricole, pentru a fi mai bine pregătit să trec prin anii cu vreme nefavorabilă, de

soiul celor care-l învinseseră pe tata. Tess a urmat cîteva cursuri pe ici, pe colo, dar n-o interesa cu-adevărat să se cultive. La drept vorbind, nici nu cred c-a înţeles vreodată de ce mă interesa pe mine învăţătura.

Sarah se gîndi din nou la propria ei legătură ratată.

– Voiaţi şi unul şi altul lucruri diferite de la viaţă, spuse, vorbind mai mult pentru sine.

– Pe ea, cu siguranţă, n-o interesa modul de viaţă simplu pe care mi-l doream eu, comentă aspru Luke. Voia să renunţ la şcoală şi să-mi iau o slujbă mai bine plătită, la fel ca unii dintre colegii noştri de liceu, cei pe care-i respinsese. Ne certam tot timpul. Timp de doi ani, mi s-a părut că nu purtam altfel de conversaţii decît din toţi bojocii. Toată iubirea ce ne-o purtaserăm s-a acrit în regrete amarnice. În cele din urmă, ne-am hotărît să-i punem punct. Apoi...

– Tess a rămas însărcinată, spuse Sarah, cu o voce slabă.

Din nou, Luke dădu din cap.

– Spre meritul ei, Tess chiar a-ncercat să salveze situaţia, după ce a aflat. Amîndoi am încercat. Crescuserăm în familii stabile, iubitoare, şi voiam ca şi copilul nostru să aibă o copilărie la fel. Dar n-a durat. Banii au devenit şi mai neîndestulători, iar Tess nu putea înţelege de ce nu abandonam facultatea, ca să-i ofer fetiţei noastre o viaţă mai bună. Ne certam şi mai mult. Detestam

ceea ce-i făcusem fetei sclipitoare şi fericite cu care mă însurasem, dar nu mă puteam schimba, nu mai mult decît ar fi putut şi ea. Eram nenorocit. Credeam că nimic n-avea să poată readuce bucuria în viaţa mea – pînă-n momentul cînd am ţinut-o pe Annie în braţe pentru prima oară.

Zîmbetul i se şterse, privirea răsfrîngîndu-i-se înlăuntrul lui, asupra vechilor, amarelor amintiri. Sarah îi simţea suferinţa ca şi cum ar fi fost a ei proprie.

– Nu-i nevoie să continui, spuse ea.

– Ba da. Vreau să continuu.

Îşi încleştă mîna liberă peste cele două împreunate ale amîndurora, ca pentru a extrage din acea uniune îmbărbătarea.

– Vreau să ştii totul.

Trase adînc aer în piept şi continuă:

– Pentru mine, a fost o dragoste la prima vedere. Ştiu că orice tată crede că fetiţa lui e deosebită, dar Annie – ea era cu adevărat o raritate. Exploda de iubire pentru întreaga lume nebună, nebună, nebună, şi, într-un fel, mă făcea şi pe mine s-o iubesc. Indiferent cît de prost ajunseseră să stea lucrurile între Tess şi mine, Annie putea întotdeauna să le amelioreze cu o îmbrăţişare şi un zîmbet. Cel puţin, cu mine putea.

– Dar nu şi cu Tess, completă Sarah.

Luke clătină din cap.

– Să nu mă înţelegi greşit – Tess o iubea pe Annie. Dar ea însăşi nu era cu mult mai mult decît

un copil. Încă mai tînjea după fascinaţia unei vieţi fără obligaţii, iar Annie şi cu mine îi atîrnam de gît ca două pietre de moară. Privind în urmă, îmi dau acum seama că, fără-ndoială, o rodea vinovăţia. Pe-atunci însă, tot ce ştiam era că mă ura, pe mine şi viaţa pe care i-o dăruisem. Nu mai aveam nici un fel de căsnicie. Nici măcar nu ne mai certam.

Studiile mele se îndreptau, în sfîrşit, spre obţinerea unei diplome. Dar, pe măsură ce absolvirea se apropia, trebuia să-mi dedic tot mai mult timp învăţăturii, petrecînd uneori nopţi întregi în bibliotecă. Îmi spuneam că, odată ce-aveam să fi absolvit, urma să mă împac cu Tess şi să ne salvăm cu-adevărat căsnicia, de dragul lui Annie. Însă n-a ieşit aşa. Într-o noapte, un coleg de clasă m-a prevenit că-mi văzuse soţia acasă la alt bărbat. Tipul avea o reputaţie de crai. Ştiam că se ţinea după Tess de luni de zile – ca şi după majoritatea celorlalte femei măritate din oraş. Cu sau fără probleme conjugale, încă mai era soţia mea.

Conturul dur al fălcilor lui Luke se încordă aproape imperceptibil, spunîndu-i lui Sarah mai multe despre neliniştea lui rememorată, decît ar fi putut exprima cuvintele. O frămînta un conflict: ar fi vrut să-i spună să se oprească, nu suporta să-l vadă chinuindu-se astfel, dar, în acelaşi timp, ştia că trebuia să-l lase să continue. Numai vorbind despre trecut, avea să poată trece peste acesta. Iar ea trebuia să-l ajute.

– Te-ai dus acasă la omul acela?

Luke rîse scurt, amar.

– Mda, m-am dus. Tess era... mă rog, poţi să-ţi închipui. Faptul de-a o fi găsit cu un alt bărbat era în sine destul de rău, dar lucrul care mi-a aprins sîngele-n vine a fost c-o adusese şi pe Annie cu ea, căci guvernanta se învoise. Nu mi-a venit să cred că fusese în stare s-o expună pe fiica noastră la aşa ceva, oricît era de mică. Le-am urcat pe-amîndouă-n maşină şi am plecat fără o vorbă. Tipul n-a fost decît încîntat să ne vadă ceafa.

Eram furios. Tess era şi ea furioasă, şi jenată. Îşi dăduse seama, din reacţia laşă a individului, că se făcuse de rîs. Ne-am certat tot drumul spre casă dar, cel puţin, stăteam din nou de vorbă. Lucrurile pe care le-a spus m-au făcut să înţeleg cît de abandonată se simţise în nopţile cînd lipseam de-acasă. Crezuse, chiar, că eu aveam o aventură. A fost atît de uşurată cînd i-am spus că nu era adevărat, încît mi-am dat seama că încă mai simţea ceva pentru mine. Am început să cred că, la urma urmei, poate-aveam să reuşim să ne salvăm căsnicia.

Annie adormise în partea din spate a cabinei. Încercam să vorbim încet, dar ne-a auzit şi s-a trezit plîngînd. Mi-am luat ochii de la drum două secunde, poate trei...

– O, Doamne! exclamă Sarah. Un accident.

– Un şofer beat, continuă Luke, cuvintele răsunîndu-i a gol în încăpere. Acum eram în ca-

mionetă, cu familia mea. Peste un moment, m-am trezit la spital, cu piciorul şi clavicula fracturate. N-a fost nevoie să-mi spună doctorii că Tess şi Annie nu scăpaseră. Le-am citit-o pe faţă.

Sarah îl strînse de mînă şi mai puternic.

– N-ai fost tu de vină. Celălalt şofer...

– De vină sau nu, se prăpădiseră, zise Luke. Într-o singură secundă, tot ce iubisem... nu mai era. S-o pierd pe Tess era destul de groaznic, dar pierderea lui Annie a fost mai mult decît puteam îndura. Toate studiile mele, toate visurile pe care mi le făurisem – nimic nu mi-o mai putea aduce înapoi pe Annie. Uram faptul că ea murise, în vreme ce eu scăpasem doar cu cîteva răni neînsemnate. Îl uram cu atît mai mult, cu cît nu mai puteam face absolut nimic. Simţeam că nu mai aveam nici un control asupra propriei mele vieţi. Dintr-o dată, viaţa ajunsese să pară o glumă crudă şi absurdă. M-am lăsat de şcoală şi am pornit din slujbă-n slujbă, lucrînd atît cît să nu mor de foame. Mă descurcasem de unul singur în copilărie şi mi-a venit uşor să-mi reiau vechile obiceiuri de singuratic. Uneori, găseam cîte-o femeie la care credeam că pot să ţin, dar întotdeauna sfîrşeam prin a-mi aminti de Tess şi Annie. Mi-era mai uşor să circul, decît să mă implic. Pînă la urmă, am început să evit pe oricine-mi trezea bănuiala că m-aş putea ataşa.

– Pe noi nu ne-ai evitat, constată, liniştită, Sarah.

– Asta aşa e, răspunse Luke, zîmbind pentru prima oară după un lung răstimp. Dar cine-ar fi crezut că voi ajunge să ţin la o femeie nebună şi la cei cinci draci împieliţaţi ai ei?

– Nu-s nebună.

Zîmbetul lui Luke se transformă într-un rîs dezmăţat. Riduri vesele îi încreţiră colţurile ochilor, făcîndu-i privirea şi mai seducătoare.

– Eşti nebună de legat. Altminteri, nu te-ai fi apropiat nici la un scuipat distanţă de-un tip în afara legii, ca mine.

Sarah deschise gura să-i spună că nu era în afara legii, dar n-apucă să-şi înceapă propoziţia. Mai rapid decît crezuse că-i posibil unui rănit, Luke o trase pe genunchi şi o cuprinse la piept, devorînd-o cu un sărut profund, însetat. Dragostea se aprinse în toată făptura ei, dragoste pentru acest om bun şi nobil care pierduse atît de mult în viaţă. O îndemna dorinţa să-l tămăduiască, să-i dăruiască un viitor strălucitor, splendid, liber de necazurile trecutului. Dar onestitatea sa înnăscută o făcea să-şi dea seama că nu ei îi revenea rolul să promită o viaţă lipsită de necazuri.

– Luke, murmură, la pieptul lui, încă n-avem nici un fel de garanţii. Te iubesc. Pe veci. Dar nu-ţi pot făgădui că n-o să se-ntîmple vreun accident...

Braţele lui puternice o strînseră cu tărie.

– Ştiu, spuse Luke, răguşit. Dar am greşit, plîngînd-o pe Annie. Am irosit ani de zile, regretînd c-o pierdusem, cînd ar fi trebuit să fiu recunos-

cător pentru timpul pe care-l petrecuserăm împreună.

Îşi rezemă obrazul de părul ei şi oftă atît de adînc, încît oftatul părea să-i fi ieşit din fundul sufletului.

– Viaţa e prea preţioasă ca să ne-o irosim pe regrete. Tu eşti prea preţioasă.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Ridică privirea spre-a o întîlni pe-a lui şi, în ochii lui albaştri ca bolta cerească, văzu arzînd mai multă iubire decît visase că ar fi vreodată cu putinţă.

– Ştii, cowboy, spuse ea zguduită, ai putea fi un avocat al dracului de bun.

– N-n. Prea multă vorbărie.

În ochi i se ivi un licăr diavolesc.

– Prefer alte mijloace de convingere.

Înclină capul pentru a-i servi o linguriţă din aceste alte mijloace, dar îl opri o bătaie în uşă.

– Doctorul ăsta e ceva de nu se poate, mîrîi el.

Sarah începu să i se ridice de pe genunchi, simţind şi ea pe dinăuntru ecoul aceluiaşi sentiment.

– Un moment, strigă.

Uşa se deschise imediat, apărînd nu medicul, ci Rafe.

– Hei, i-am găsit, strigă băiatul în urma sa, pe hol, apoi, după ce-i mai privi o dată, adăugă: Luke, e în regulă. Se mozolesc.

Sarah roşi furioasă la auzul anunţului sonor al lui Rafe. Luke chicoti. Aruncîndu-i o privire mai

să-l sfîşie, Sarah se ridică în picioare. Faptul de a-i fi văzut pe ea şi pe Luke împreună a fost, probabil, un şoc cumplit pentru Rafe, ca şi pentru toţi ceilalţi copii. Trebuia să le dea vestea iminentei căsătorii, foarte delicat, cu tact...

– Ne punem juvăţu', declară Luke, de îndată ce toată ceata de copii se prezentă în salon.

S-a zis cu tactul.

– Copii, zise Sarah. Povestea asta nu-i chiar atît de bruscă, pe cît pare. Luke şi cu mine ne, ăă, placem de cîteva săptămîni.

Jenny ridică din umeri.

– Ne-am închipuit. Ştim că vă culcaţi împreună.

Lui Sarah îi căzu faţa.

– Cum... cum aţi aflat?

Pentru a răspunde, Micah se întrerupse din captivanta examinare a braţului bandajat al lui Luke.

– Totdeauna treceai pe la uşa mea cînd te duceai jos, în camera de la grajd. În prima noapte i-am trezit pe toţi şi am ţinut o conferinţă. Am hotărît că era în regulă, fiind vorba de Luke. Cîte copci ţi-au băgat?

– Cinci, răspunse Luke, încercînd, fără succes, să-şi ascundă zîmbetul. Şi mersi pentru votul de încredere.

Ridicarea din umeri a lui Micah o reflectă pe cea a lui Jenny.

– Pentru noi, a fost o bombă. Oricum, încercam să ieşim cu soluţii de-a te face să rămîi,

Luke. Ne-am închipuit că pe Sarah putem paria cel mai sigur.

– Deşi mai aveam şi planuri de rezervă, îl asigură Rafe.

– Să ne punem la bătaie alocaţiile, ca să-ţi mărim salariul, preciză Lyn.

– Să-ţi ascundem lucrurile, ca să crezi că ţi le-a furat cineva, spuse Jenny.

– Să-ţi luăm cheile de la maşină, adăugă Valerie. Urma să ţi le coasem în burta Domnului Urs.

Sarah îşi privi pe rînd toţi micii nemernici. Erau mîndri de ticluirile lor.

– Copii, spuse ea, stupefiată. Nici măcar nu trebuia să vă treacă prin minte asemenea lucruri. Nu puteţi lua hotărîri în locul altcuiva.

– De ce nu, o contrazise Jenny, dacă-s hotărîri corecte?

– Asta să fie clar, Spots, încuviinţă Rafe, cu voită autoritate. Ştiam că Luke nu voia pe bune să ne părăsească. Trebuia doar să ne-asigurăm că mai stă pînă-i pică singură fisa.

Simţindu-se depăşită numeric, Sarah îl privi pe Luke, în căutarea unui ajutor. Acesta îi zîmbi, abia stăpînindu-şi rîsul. Tardiv, Sarah îşi dădu seama că i se mărise norma. Nu mai avea doar un client în afara legii. Avea o bandă-ntreagă.

– Mă predau, declară ea, rîzînd. Ştiu cînd sînt învinsă. Dar tot trebuie s-ajungem acasă. E miezul nopţii, iar voi, mîine, aveţi şcoală.

Felurite mormăieli asortate întîmpinară acest anunţ.

– Nici să n-aud, îi preveni ea. În plus, Luke are nevoie de puţină odihnă.

Sclipirea din ochii lui Luke o vesti că odihna era ultimul lucru pe care intenţiona să-l capete în noaptea aceea. Totuşi, îşi ţinu conştiincios gîndul pentru el.

– Ar trebui să ne-ntoarcem cu toţii la *Corners.* În fond, mîine va fi o zi mare, cu inspecţia şi toate celelalte.

Inspecţia! În agitaţia incendiului şi a rănilor lui Luke, uitase de ea.

– Nu sîntem gata! exclamă Sarah, deodată cuprinsă de panică. Ce-au să spună despre foc, despre grajd?

Luke se ridică de şi o luă pe după umeri cu braţul teafăr.

– Au să spună c-am fost al dracului de norocoşi. Apoi, aplecîndu-se la urechea ei, adăugă: Şi n-au s-o ştie nici măcar pe jumătate.

Sarah ştia la ce se referea. Ea şi Luke nu numai că supravieţuiseră incendiului, dar, pe deasupra, găsiseră şi o iubire destul de adevărată şi profundă pentru a-şi putea dura din ea un viitor. În timp ce-l privea pe Luke mînîndu-i, bine dispus, pe copii, afară din salon, întrezări un crîmpei din acel viitor. Cinci copii neastîmpăraţi şi un fost hoinar puteau să nu le pară prea grozavi celor mai mulţi oameni, dar mai curînd şi-ar fi smuls inima

din piept înainte să se despartă de unul singur dintre ei. Şapte suflete rătăcitoare se reuniseră să alcătuiască o familie, o familie cimentată prin încredere şi iubire, suficient de puternică pentru a descuraja furtunile viitorului. Îi creştea inima de o bucurie luminoasă, neîntinată decît de umbra unei singure incertitudini.

Doamne, ce-avea să spună inspectorul despre grajd?

14

– O, nu, e mai rău decît am crezut, spuse Sarah, privind afară pe fereastra living room-ului. A adus-o şi pe ea cu el.

Luke se aplecă peste umărul lui Sarah, uitîndu-se printre perdelele întredeschise de ea.

– Pe care ea?

– Doamna Graves, răspunse Sarah, doborîtă, arătînd-o pe femeia ce cobora din maşina inspectorului imobiliar. Dintre toate persoanele pe care se aşteptase să le vadă în ziua aceea, Amanda Graves era cea mai neaşteptată – şi cea mai nedorită.

– E asistenta socială pentru copii, din Dallas.

Luke mijì ochii, privind-o mai atent pe doamna Graves.

– Ei, dar nu-i decît o mînă de om. Îmi cam aminteşte de bunică-mea.

Sarah lăsă draperia să cadă la loc, întorcîndu-se apoi spre el, cu o expresie de reală nefericire.

– Nu te lăsa înşelat de vîrstă. E celebră. Se ţine strict de litera cărţii, agăţîndu-se de orice detaliu. Şi – coborî ea vocea într-o şoaptă tremurătoare – are deplina autoritate de-a-mi revoca aprobarea de adopţiune, dacă nu ies bine la inspecţie.

Luke o cuprinse blînd de umeri.

– Nu va revoca nimic. Am trudit pe brînci ca să punem ferma pe picioare. Vom trece inspecţia.

– Dar dacă...

– Dar nimica. Nimeni n-o să-ţi ia copiii ăştia, Sarah. Nu atîta timp cît îmi mai curge sîngele-n vene. Ţi-o făgăduiesc. Şi-apoi, adăugă el, eu însumi sînt destul de celebru, cînd e vorba să vrăjesc cucoanele.

În ciuda neliniştii, Sarah nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Of, eşti...

– Incorigibil. Ştiu.

Privirile li se întîlniră şi-i simţi dragostea revărsîndu-i-se asupra ei, precum razele strălucitoare

ale soarelui cald de primăvară. Se baza pe forţa lui şi pe dulcea certitudine a iubirii lor. Cu Luke alături, pot înfrunta orice, îşi spuse Sarah. Chiar şi pe doamna Graves.

– Bine, cowboy. Hai să-ncepem petrecerea.

– Da, coniţă.

O strînse încurajator de umeri, după care îi dădu drumul şi porni spre uşa din faţă. Sarah îl urmă la un pas, privindu-i mersul sigur şi dezinvolt, mîndră de stilul lui încrezător. Îl iubea cu ferocitate, acum mai mult ca oricînd.

În urmă cu un moment, cînd li se întîlniseră privirile, văzuse în adîncul ochilor lui ceva, o emoţie subtilă, pe care nici n-ar fi observat-o dacă nu-l cunoştea atît de bine. Depistase umbra unei îndoieli, o undă de îngrijorare, repede ascunsă. Pe sub toată lăudăroşenia şi bravada, Luke era la fel de nervos ca şi ea.

Aveau motive serioase de nelinişte. Hank Rearden, inspectorul imobiliar, le strînse mîna cu profesionalism rece, dar salutul doamnei Graves fu îngheţat de-a binelea. Miniona femeie avea o expresie care-ar fi acrit şi laptele-n oală, iar costumul ei gri şi auster arăta parcă tocmai scos de sub fierul de călcat. Nici o cută, probabil, n-ar fi îndrăznit să-i şifoneze fusta, îşi spuse Sarah, cu o umbră de zîmbet.

Ochiul ager al doamnei Graves sesiză uşorul

surîs al lui Sarah şi se încruntă dezaprobator. Îi măsură pe amîndoi cu o privire tăioasă, pătrunzătoare. S-ar fi zis că făcea inventarul fugar al tuturor cusururilor lor vizibile. Privirea aceea sub zero grade Celsius o făcea pe Sarah să-şi simtă temperatura scăzînd cu zece grade, dar greul îl suportă Luke.

– Am operat unele verificări în trecutul dumitale, domnule Tyrell, spuse doamna Graves, cu o voce suficient de scorţoasă pentru a apreta o cămaşă. Mai ales asupra incidentului aceluia din Abilene.

Zîmbetul cavaleresc al lui Luke pieri.

– Au trecut de-atunci ani de zile.

– Patru ani şi cinci luni, ca să fim exacţi, preciză doamna Graves; deschise dosarul gros pe care-l purta la ea şi studie o pagină. Conform celor de-aici, dumneata şi restul grupului aţi fost expulzaţi din oraş de către o escortă a poliţiei. Acest incident nu face din dumneata un model ideal pentru copiii impresionabili. Oricum, trebuie să recunosc că dosarul dumitale de muncă este exemplar.

– Ăă, mulţumesc, aşa cred, spuse Luke, vizibil nesigur ce părere să-şi formeze despre ea.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti pentru că enunţ faptele, tinere, comentă ea, bătoasă, apoi închise dosarul cu un pocnet sec şi aruncă o

privire fugară la ceas. Domnule Rearden, deja am întîrziat cu inspecţia aceasta. Cred c-ar fi bine să începem cu casa...

Continuînd să vorbească într-un ritm de mitralieră, o luă din loc, urmată de domnul Rearden, care tăcea plin de înţelepciune. Sarah şi Luke îi însoţiră la un metru în spate.

– Te-am avertizat, remarcă Sarah.

– Aşa e, recunoscu Luke, dîndu-şi pe spate borul pălăriei vechi. Dar mă-ndoiesc că o sută de avertismente m-ar fi putut pregăti pentru una ca doamna Graves. Cucoana asta cere să stai cu ochii-n patru. N-am mai fost pocnit aşa sub centură de... mă rog, de la Abilene.

– Ce s-a-ntîmplat acolo?

Luke clătină din cap.

– Am fost un nătărău, asta s-a-ntîmplat. Unu' avea ceva ce voiam eu, şi ne-am luat la bătaie. Sigur, omul era de două ori cît mine, şi cam pe jumătate la fel de beat. Ai mei au sărit să-mi ţină partea şi, nu peste mult timp tot barul era făcut praf.

– Pare c-a fost o încăierare grozavă, comentă Sarah, lungind pasul pentru a-şi-l potrivi după mersul lui întins. Era drăguţă?

– Cine?

Îi aruncă un zîmbet complice.

– Aia pentru care v-aţi bătut, normal.

Luke se întoarse scurt, vizibil surprins că ghicea totul atît de repede. Apoi gura i se lăţi într-un rîs mînzesc, drăgăstos:

– Nu-ţi ajungea nici pîn-la glezne, iubito.

Încercase să expedieze subiectul cu o glumă, dar Sarah îl cunoştea destul de bine pentru a-i simţi îngrijorarea ascunsă în glas.

– Luke, spuse ea, cu o voce atît de coborîtă, încît să n-o audă decît el, orice-ar spune doamna Graves, trecutul nu mai are nici o importanţă. Avem în faţa noastră un viitor minunat, cowboy, şi fă bine de nu uita.

Luke o privi fugitiv, dorinţa din ochii lui făcîndu-i inima să execute un salt mortal în piept. Apoi se grăbi să-i prindă din urmă pe cei doi, înainte de-a ajunge la verandă. Sarah îl urmă mai încet, folosind răgazul pentru a-şi înfrîna emoţiile pornite la galop. Trebuia să-şi păstreze mintea concentrată asupra reuşitei inspecţiei, nu asupra dragostei pentru Luke. Altminteri, n-ar mai fi fost în stare să se abţină de-a-i spune judicioasei doamne Graves exact ce părere avea despre ea.

Sarah reuşi să-şi ţină nervii sub control în tot restul inspecţiei. Starea de spirit, însă, era cu totul altceva. Adevărat, ea şi Luke efectuaseră reparaţiile necesare casei, iar animalele erau bine întreţinute şi îngrijite, dar, indiferent cît de tare încerca s-o evite, privirea i se îndrepta mereu spre ruina

înnegrită a grajdului. Rearden şi doamna Graves observaseră şi ei grajdul, dar pînă-n prezent nici unul nu comentase. Păstrează ce-i mai rău pentru sfîrşit, îşi spuse Sarah, posomorîtă.

Ce-avea să se-ntîmple dacă nu reuşeau la inspecţie? Cîndva, acest gînd o umpluse cu o groază aproape paralizantă, dar acum Sarah se pomenea dintr-o dată, capabilă să se confrunte cu această posibilitate, fără nici o teamă. Dacă nu reuşeau, Luke şi ea aveau să urce copiii în maşină şi să plece în altă parte. „Acasă" nu însemna un anume loc; era locul unde se afla familia. Nimic mai simplu şi mai profund.

Iubea ferma *Corners,* dar, privind în urmă, îşi dădu seama că se opusese despărţirii de ea pentru că voia să dovedească ceva familiei şi, oricît de mult detesta s-o recunoască, lui Paul. Voia ca toţi să vadă că-şi putea orîndui singură viaţa, viaţa ei şi a copiilor, în ciuda dezaprobării celorlalţi. Plecarea de la *Corners* ar fi echivalat cu eşecul. Încă îmi mai trăiam viaţa de ochii lor, se gîndi Sarah. Pînă cînd Luke mi-a arătat cum să cred în mine însămi, încă mai trăiam la cheremul lor.

Gîndurile i se întrerupseră pe neaşteptate cînd asupra ei căzu umbra lui Hank Rearden.

– Domnişoară Gallagher, spuse el, oprindu-se în faţa ei. Aici terminăm în cîteva minute.

– Nu vă grăbiţi, răspunse Sarah, cu un zîmbet

răutăcios. Se simţea ca o criminală condamnată, care-i spune călăului să nu se grăbească cu pregătitul ştreangului. Curios, perspectiva execuţiei n-o deranja nici pe departe, atît cît se aşteptase. Privi în jur după Luke şi-l zări rezemat de stîlpul verandei. Stătea într-o poziţie înşelător-leneşă; avea pe chip o expresie de concentrare, privind-o pe doamna Graves în timp ce examina reparaţiile făcute de el la treptele din faţă. Îi despărţea o distanţă apreciabilă; cu toate acestea, cînd ridică privirea spre Sarah, între ei trosni o scînteie vie. De la aproape un stînjen depărtare, încă-i mai tăia respiraţia cu focul din privire.

– Domnişoară Gallagher?

Sarah se întoarse, şi-l văzu pe Rearden privind-o cu o vagă preocupare. La naiba. Probabil spusese ceva, iar ea nu auzise nimic.

– Mă scuzaţi, spuse, sperînd că nu i se simţea în voce sufocarea. M-aţi întrebat ceva?

Inspectorul dădu din cap.

– Da. Am cîteva întrebări să vă pun în legătură cu grajdul.

A sosit momentul, îşi spuse ea. Îşi îndreptă umerii, încordîndu-se instinctiv pentru luptă, deşi ştia că n-avea să-i folosească la nimic. Descifrarea expresiilor omeneşti reprezentase ani de zile menirea ei, şi-şi putea da seama după poziţia bărbiei lui Rearden că se hotărîse deja.

– Ce-aţi dori să ştiţi?

– Structura de bază se mai poate recupera?

Sarah privi ruinele. Lemnăria arsă se înalţa ca oasele unui animal preistoric, rămăşiţe calcinate de la prînzul vreunui uriaş. Pompierii ajunseseră în ceasul al unsprezecelea şi reuşiseră să salveze de la distrugerea totală capătul îndepărtat al grajdului şi odăiţa anexă. Dar, privind construcţia sinistră, înnegrită, Sarah nu se putea abţine să nu-şi dorească să fi scurtat chinurile sărmanei clădiri, lăsînd-o să ardă pînă-n temelii.

– Nu, domnule Rearden. Categoric, nu se mai poate recupera nimic.

Inspectorul făcu o însemnare pe blocnotesul său.

– Plănuiţi să reclădiţi?

De parc-aş mai avea vreo şansă, îşi spuse ea, mohorîtă; cu un efort, înghiţi răspunsul caustic pe care-ar fi vrut să-l dea.

– Aş dori foarte mult.

– Hmm, făcu criptic Rearden, notînd încă ceva. Îşi potrivi blocnotesul sub braţ şi se îndepărtă.

Faptul că Rearden îi întorcea spatele era ultima picătură.

– Hei, strigă ea, luînd-o după el. Cum inspectorul nu se opri, îl depăşi, tăindu-i calea. Bine, m-am plictisit să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Rearden o privi clipind din ochi, de parcă i-ar fi sărit o doagă.

– Vă rog?

– Spuneţi-mi-o pe-a dreaptă, insistă Sarah, cu

mai multă siguranţă decît simţea. Vreau să ştiu dacă am trecut inspecţia.

– Ce se-ntîmplă aici? întrebă doamna Graves, înfigîndu-se lîngă Rearden. Inspectorul o privi cu o expresie indignată.

– Domnişoara Gallagher doreşte să ştie dacă a reuşit. Dar procedura standard e să nu dăm un răspuns pînă nu discutăm între noi...

– Atunci, discutaţi.

Luke se apropie de grup, ocupînd imediat o poziţie protectoare lîngă Sarah.

– O ţineţi pe domnişoara Gallagher de luni de zile pe jeratic, cu povestea asta. A muncit ca un cîine să renoveze ferma, în ciuda – adăugă el, aruncîndu-i o privire ameninţătoare lui Rearden, care era cumnatul lui Brennermen – obstacolelor din partea comunităţii şi-a unui incendiu care aproape a costat viaţa nepoatei dumitale. Daţi-i de ştire domnişoarei Gallagher cum stă. Şi-a cîştigat cu prisosinţă acest drept.

Nici doamna Graves, nici Rearden nu părură deosebit de încîntaţi de afrontul lui Luke, dar se înapoiară totuşi pe verandă şi începură să-şi confrunte însemnările, dezbătînd problema cu glasuri scăzute. Sarah îşi încordă auzul, dar vîntul le acoperea cuvintele. Îi reveniră în minte vechi amintiri cu săli de tribunal, procese cu juri şi oameni pe care nu-i cunoştea, hotărînd soarta clienţilor ei. Numai că de astă dată ea era clientul. Iar judecătorul şi juraţii, reduşi la scară, se aflau în bu-

zunarul dinapoi al lui Brennermen.

Se întoarse spre omul de lîngă ea, privindu-i chipul iubit, plin de îngrijorare.

– Luke, dacă nu reuşim...

– O să reuşim, declară el, scurt, încordîndu-şi fălcile. Altfel, va trebui să-i leg pe-amîndoi.

Sarah nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Simţul de dreptate al lui Luke era cam la fel de subtil ca un ciclon din Texas, şi îl iubea pentru asta. Îşi trecu mîna peste linia rigidă a obrazului său, îmblînzindu-l cu mîngîierea ei.

– Dacă nu reuşim, continuă Sarah fraza începută, vom găsi pur şi simplu altă locuinţă. *Corners* nu-i decît o casă. Căminul meu sînteţi tu şi copiii.

Cuvintele sale calme îi stîrniră un tremur. Privirea îndrăzneaţă a lui Luke o întîlni pe-a ei, topind-o cu apriga tandreţe pe care-o cunoscuse de-atîtea ori în toiul dragostei.

– Femeie, rosti el, meditativ, o sută de ani de-aş trăi şi tot nu te-aş pricepe.

– Domnişoară Gallagher?

Fără tragere de inimă, Sarah îşi mută privirea de la Luke spre Rearden, care se apropia de ea, cu o foaie de hîrtie împăturită în mînă. Doamnelor şi domnilor juraţi, aţi ajuns la un verdict? întrebă ea, în gînd.

Îi dădu hîrtia. Sarah privi coala nevinovată la înfăţişare şi se pomeni incapabilă s-o desfacă.

– Luke, ai putea...?

Nici măcar nu trebui să termine propoziţia. Luke îi luă hîrtia din mînă, o despături şi studie conţinutul, cu o expresie amară. Sarah îl observă îndeaproape, aşteptînd o schimbare. Nu văzu nici una, pînă cînd se opri din citit şi o privi. E năucit, îşi spuse ea.

– Sarah, rosti Luke, cu glasul nesigur ca un mînz nou-născut, ai trecut.

Trecut. Preţ de-o clipă, nu putură decît să se uite unul la altul, lăsînd realitatea să se aşeze. Apoi Luke scoase un chiot de să trezească morţii din morminte şi o cuprinse în braţe, învîrtind-o într-o zdrobitoare îmbrăţişare ursească.

– Am reuşit, Sarah, strigă el. Chiar am reuşit!

Sarah încercă să răspundă, dar rîsul şi lacrimile îi stăteau în calea cuvintelor. Trecuseră inspecţia. Împreună, învinseseră sorţii, transformînd ferma degradată într-un cămin locuibil. Căminul nostru, îşi spuse ea, cu o atît de uriaşă bucurie, încît avea impresia că-i va exploda inima. Aveau să-şi dureze aici o viaţă nouă, eliberată de stafiile trecutului. Reuşita la inspecţie nu era singurul mod în care învinseseră soarta.

Luke o lăsă jos. Sarah se agăţă de umerii lui largi, încă sfîşiată între rîs şi plîns, şi începu să articuleze cuvintele pe care n-avea suflu să le pronunţe:

– Te iu...

– Domnişoară Gallagher, îi întrerupse doamna Graves, apărînd deodată lîngă ei. Doresc să te

felicit pentru această realizare exemplară. Şi pe dumneata, domnule Tyrell, continuă ea, cu o înclinare condescendentă a capului. Dosarul dumitale personal lasă mult de dorit, dar ca angajat eşti întru totul adecvat. N-aş obiecta ca domnişoara Gallagher să se gîndească la menţinerea dumitale pînă...

– Domnişoara Gallagher s-a gîndit la o mişcare mult mai avantajoasă decît să mă menţină doar, interveni el, strîngînd-o pe Sarah într-o nouă îmbrăţişare, din toată inima. A acceptat să mă ia de soţ.

Lui Rearden îi căzu falca, iar ochii doamnei Graves se dilatară într-o expresie de surpriză total necaracteristică pentru ea.

– Să te ia de soţ?

– Exact, confirmă Luke, cu zîmbetul înmuindu-i-se pe cînd revenea cu privirea spre Sarah. E o cucoană isteaţă. Acum ea şi copiii vor avea un ajutor angajat pe gratis, pentru tot restul vieţii.

– Nu chiar atît de gratis, cowboy, spuse Sarah, înghiontindu-l jucăuşă în coaste. Tot va trebui să te hrănesc.

– Printre altele, murmură el, cu surîsul devenindu-i strengăresc.

Sarah roşi, încîntată şi stingherită de intimitatea crudă a privirii lui Luke. Dar ce-aveau să creadă ceilalţi? Probabil că am făcut exact ceea trebuia făcut, îşi dădu ea seama, îmbujorîndu-se şi mai intens la acest gînd. Aruncă o privire de

scuză spre doamna Graves, şi întîlni o pereche de ochi de-o răceală tot atît de şocantă, ca a apei cu sloiuri de gheaţă.

– Domnişoară Gallagher, spuse femeia mai vîrstnică, pe-un ton adecvat expresiei. Trebuie să stăm de vorbă. În particular.

Cu alte cuvinte, fără Luke. Doamna Graves continua să-l considere un cetăţean de categoria a doua, la fel cum făcuse Brennermen şi atîţia alţii. Sarah oftă exasperată. Niciodată nu-şi dădeau osteneala să privească dincolo de imaginea haimanalei, la omul cel puternic, curajos şi sentimental. Valora cît o sută de Brennermen. O sută de sute. Şi nimeni n-avea să-l trateze ca pe un proscris, nu atîta timp cît se afla ea prin preajmă.

Apucă ferm mîna lui Luke şi-şi îndreptă spinarea cît era de înaltă, privind-o pe cealaltă femeie cu o expresie la rîndul ei glacială.

– Dacă aveţi ceva de spus, prefer să vorbiţi în prezenţa logodnicului meu.

– Cum doriţi, răspunse doamna Graves şi continuă cu nişte cuvinte tăioase precum cuţitele: Reputaţia domnului Tyrell este în cel mai bun caz îndoielnică şi am rezerve serioase cu privire la caracterul dumnealui. Ca angajat temporar, influenţa sa nocivă asupra copiilor a putut fi menţinută la minimum, dar ca soţ şi tată...

– Ca soţ şi tată ar fi minunat! ţipă Sarah, ieşindu-şi din fire. Copiii sînt înnebuniţi după el.

– Sarah... o preveni Luke.

– Nu-mi pasă, replică ea. M-am săturat ca toată lumea să te trateze ca pe-o chestie pe care-a tîrît-o pisica-n casă. Te iubesc. Şi-am să mă mărit cu tine – îi aruncă o privire veninoasă doamnei Graves – în ciuda rezervelor altora.

Doamna Graves îi înfruntă privirea, cu judecata rigidă, fără compromisuri, a Justiţiei legate la ochi.

– Categoric, nu te pot opri să te măriţi cu dumnealui, încuviinţă ea, succint. Dar, în acest caz, va trebui să-ţi reevaluez competenţa de părinte adoptiv.

15

Seara se furişa peste cîmpii. Florile înmiresmate îşi dăruiau parfumul brizei lipsite de grabă, iar soarele în asfinţit aprindea orizontul larg într-o blîndă nuanţă de trandafiriu învăpăiat. Lumea părea cuprinsă de răcoare şi pace, binecuvîntată sub graţia amurgului ce-i făcea pe toţi să-şi uite necazurile de peste zi şi să privească înainte, spre făgăduielile zilei de mîine. Pe toţi, cu excepţia bărbatului care stătea singur în balansoarul de pe verandă, plimbîndu-şi absent degetul peste borul Stetson-ului. Pentru el, ziua de mîine nu conţinea nici o promisiune, iar seara nu însemna decît sfîrşitul unui vis.

Uşa cu plasă se deschise, scîrţîitul ei sfîşiind

liniştea serii. Luke nu ridică privirea, ştiind că era Sarah încă dinainte de-a-i fi auzit paşii pe verandă. Avea să ştie întotdeauna cînd se afla ea pe-aproape. Eul său interior avea să continue să se-ndrepte către ea, căutînd-o, chiar şi atunci cînd n-avea să-i mai fi rămas nimic de găsit. Amar, îşi ascunse sentimentele sub o o mască stoică.

– Le-ai spus copiilor?

– Da.

Îi distinse chinul din voce, sfîrşeala ce însoţeşte moartea unui vis. Ţinîndu-şi strîns în frîu emoţiile, se ridică şi-şi scutură de pe pantaloni o murdărie inexistentă.

– Ei, atunci, se pare că asta e.

– Nu, nu e. Nu trebuie s-o faci.

– Sarah...

– Ascultă-mă doar, îl întrerupse ea, venind să stea alături.

Nu-l atinse – conveniseră dinainte că asta le-ar fi făcut despărţirea aproape imposibilă – dar dragostea din ochii ei îl mîngîiau în feluri care mîinilor nu le-ar fi stat niciodată în putere.

– Ne putem opune. Sînt avocată. O pot ataca pe doamna Graves pe cale legală, întocmind un caz în apărarea ta. Cu timpul, s-ar putea să reuşim să cîştigăm o hotărîre în favoarea ta...

– Şi între timp să-ţi pierzi copiii, declară el, aspru.

Detesta îngrozitor să-i distrugă visurile, dar era

singura cale. Speranţa pe jumătate făcea mai rău unei făpturi decît lipsa oricărei speranţe.

– În plus, nu de lege e vorba, ci de caracterizarea mea. Şi toate dorinţele din lume n-ar putea face ca dosarul să nu mai existe.

La asta, Sarah nu mai avea răspuns. În schimb, Luke o cuprinse strîns cu braţele împrejurul pieptului şi o întoarse cu faţa spre lumina ce pălea.

– Mai ţii minte cînd am stat aşa aici, ultima oară? întrebă ea, cu glasul stins ca vîntul. Nu-mi vine să cred că a fost abia aseară.

Ar fi fost imposibil să nu-şi amintească. Chiar în acel loc o ceruse de soţie. Plănuiseră să-şi petreacă restul vieţii împreună. Şi nu mai avuseseră nici douăzeci şi patru de ore. Regretul pentru viaţa pe care niciodată n-aveau s-o mai cunoască se răsculă în sufletul lui Luke, care slobozi încet un blestem.

– Termină, Sarah. Nu mă mai chinui şi tu.

Sarah rămase cu privirea spre asfinţit.

– Iartă-mă. Ştiu că ai dreptate. Nu pot risca să-mi pierd copiii. Dar nu...

Vocea i se frînse de emoţie.

– La naiba, Luke, nici pe tine nu vreau să te pierd.

– Sarah, nu putem... of, fir-ar al dracu'!

Trecînd peste înţelegerea lor, o trase brutal în braţe, îngropîndu-şi faţa în întunericul mătăsos al părului ei.

Tremura lipită de el, iar lacrimile pe care şi le reţinuse toată după-amiaza începură să curgă.

– Nu pot suporta aşa ceva, şopti. Credeam că pot, dar nu pot.

O strînse cu putere, ca şi cum braţele lui o puteau apăra de chinul ce-o sfîşia. Zadarnic, firește. Era la fel de zdrobită pe dinăuntru ca şi el. Deodată, îşi dori să nu fi venit niciodată acolo, să nu se fi îndrăgostit niciodată de ea şi niciodată să nu-i fi pricinuit o asemenea durere. Viaţa lui fusese şi va fi un drum gol, care nu ducea nicăieri. Dar, cel puţin, n-ar fi avut şi lacrimile ei pe conştiinţă.

Auzi uşa deschizîndu-se iară. Îi privi pe copii ieşind pe verandă, amărîţi, ca un cortegiu funerar. Rafe vorbi în numele solemnului grup, de vreme ce părea a fi singurul care nu era gata să izbucnească în plîns. Ochii săi îi întîlniră pe-ai lui Luke, cu o putere de înţelegere ce-i depăşea pe departe vîrsta.

– Vrem să ne luăm rămas-bun.

Sarah îşi şterse grăbită lacrimile şi se îndepărtă de Luke, îngăduindu-le copiilor să petreacă un moment numai ei cu el. Unul cîte unul, se apropiară şi-i strînseră mîna. Lyn şi Jenny încercară să spună ceva, dar cuvintele li se opriră în gît. Pînă şi Micah amuţise.

În sfîrşit, veni rîndul lui Valerie. Luke se aplecă, întinzîndu-i fetiţei mîna, dar ea nu i-o luă. În schimb, îi cuprinse picioarele cu braţele şi-l strîn-

se cu toată puterea trupului ei micuţ.

– Nu pleca, Luke. Te rog, nu pleca.

Fără un cuvînt, Luke îi desprinse mîinile şi o ridică în braţe, legănînd-o la piept. Crezuse că pierderea lui Annie fusese cel mai cumplit lucru pe care-l avea de înfruntat în viaţă, dar se înşelase. Despărţirea de Sarah şi copiii ei era la fel de grea. Ridică privirea spre cerul tot mai întunecat, unde stelele strălucitoare clipeau trezindu-se la viaţă. Doamne, n-ai putea, măcar o dată, să-mi faci o favoare?

Alte lumini îi atraseră ochii. Străluceau printre pinii groşi ce mărgineau proprietatea lui Sarah. Faruri. Se apropiau nişte maşini pe aleea lungă de la intrarea fermei *Corners.* Multe.

– Ce nai...?

Luke se întoarse spre Sarah, văzîndu-şi propria surprindere oglindită pe faţa ei. Nici ea nu ştia ce se întîmpla. O lăsă jos pe Valerie şi porni să coboare încet treptele verandei. În curte începură să intre maşini şi camioane, parcînd pe alee, pe peluza din faţă şi, într-un caz, peste rondul de flori. Luke îşi dădu pe ceafă Stetson-ul şi holbă ochii la întreaga adunare, numărînd peste o duzină de autovehicule, plus altele aflate încă pe drum. Începură să coboare oameni. Pe unii, cum ar fi doamna Kochakian, directoarea şcolii, îi recunoştea. Pe cei mai mulţi, nu.

O simţi pe Sarah venindu-i alături, pe treapta dinapoia lui.

– Uite, arătă ea spre o pereche din apropiere, ăştia-s părinţii lui Becky. Iar mămica lui Jill e chiar în spatele lor.

– Prietenele lui Cathy? întrebă Luke. Ce caută aici?

– Nu ştiu, răspunse ea, părînd îngrijorată. Nu cred c-au venit să ne dea afară, ce zici?

– Dacă asta vor, atunci au s-o ia rău al dracului pe cocoaşă, promise Luke; încrucişîndu-şi mîinile pe piept, neclintit ca un munte. De ce nu ne spuneţi careva ce se-ntîmplă?

– Cu plăcere, domnule Tyrell, tună un glas familiar.

Buimăcit, Luke îl privi pe Sam Brennermen croindu-şi drum spre primele rînduri ale mulţimii. Cathy păşea alături de el, cu o figură cam plictisită, dar nimic mai mult, după ce văzuse atît de recent moartea cu ochii. Însă cealaltă persoană pe care-o trăgea Brennermen după el îl făcu pe Luke să rămînă cu gura căscată de surpriză.

– Doamna Graves?

– Hm, pufni ea, trăgîndu-şi mîna din strînsoarea lui Brennermen. Eram în drum spre aeroport cînd şeriful m-a oprit şi m-a pus să urc în maşină cu omul acesta. Se pare că domnul Rearden l-a sunat şi i-a spus că pleci, domnule Tyrell.

– Pentru asta există cumnaţi pe lume, spuse Brennermen, arătînd foarte mulţumit de sine însuşi.

Doamna Graves îi aruncă o privire acră.

– Am fost răpită, domnule Tyrell, şi adusă aici. Şi înţeleg că totul e din cauza dumitale.

– Din cauza mea? întrebă arţăgos Luke. Ce legătură am eu cu toate astea?

Doamna Graves îşi ţuguie buzele, nemulţumită.

– Domnul Brennermen mi-a spus că membrii comunităţii nu vor să pleci, că te susţin, în pofida faptelor din trecut.

Expresia i se îmblînzi vag, pe cînd privea în jur la numeroasa adunare ce umplea curtea din faţă şi aleea.

– Trebuie să recunosc că e o demonstraţie de sprijin impresionantă.

Mîna lui Sarah se încleştă pe umărul lui Luke.

– Au venit aici fiindcă vor ca Luke să rămînă?

– Ia nu mai fi aşa de şocată, zise Brennermen. Luke e eroul întregului comitat. A salvat viaţa fiicei mele – şi nu numai atît, adăugă, adresîndu-i lui Luke o privire plină de subînţeles. Am şi eu lipsurile mele, Tyrell, dar îmi achit datoriile. Socotesc că, mai zise el, întorcîndu-se spre întreaga adunare, cu asta sîntem chit.

Luke se zgîi la toată mulţimea, la zecile de oameni ce se raliaseră în apărarea lui. N-avea nici o îndoială că Brennermen exercitase presiuni asupra unora dintre ei, şi probabil nu numai asupra cîtorva, dar categoric nu asupra tuturor. Majoritatea veniseră de bunăvoie să-l ajute, simpli vecini alături de unul de-al lor. Unul de-al lor.

Doamna Graves îşi drese vocea.

– Ei bine, remarcă ea, în lumina acestui covîrşitor sprijin, consider că nu-i decît cinstit să-mi reconsider decizia. Domnule Tyrell, dacă membrii acestei comunităţi sînt dispuşi să-ţi treacă antecedentele cu vederea, cred că şi eu trebuie să fac la fel. Dacă doreşti să rămîi aici, la *Corners,* nu te voi obstrucţiona. Oricum, adăugă ea, cu gura tresărindu-i într-o infimă sugestie de zîmbet, hotărîrea finală îi aparţine realmente domnişoarei Gallagher.

Luke înclină capul spre Sarah.

– Ce zici, domnişoară Gallagher?

Ochii lui Sarah străluceau în lacrimi, de fericire însă, de astă dată.

– Nu ştiu, spuse ea, încercînd să zîmbească. Ce ziceţi, copii? Să ne luăm pe cap personajul ăsta compromis?

„Da"-ul lor răsunător cutremură cerul.

Sarah dădu să mai spună ceva, dar nu mai apucă. Luke o luă în braţe şi pecetlui tîrgul cu un sărut aplicat foarte pe-ndelete. Oamenii aplaudară, claxoanele maşinilor răsunară şi mulţi strigară felicitări la adresa fericitei perechi.

Doamna Graves stătea la marginea mulţimii, privind tămbălăul general cu o vagă expresie de dezaprobare. Îşi deschise poşeta şi, la lumina unor faruri din apropiere, scrise concluzia finală în dosar.

– Nu văd de ce s-a iscat toată această agitaţie,

conchise ea, şi-şi trase nasul. În fond, n-am făcut decît să enunţ faptele.

Valuri argintii se rostogoleau pe nisipul spălăcit al plajei Galveston. Un pescăruş plană deasupra apei, lunecînd fără sunet prin pîcla zorilor. Brizele golfului, încărcate de sare şi miresme de vară, şopteau pe lîngă balconul clădirii şi uşa glisantă de sticlă, mîngîind ca o mătase răcoroasă pielea înfierbîntată a îndrăgostiţilor ce se odihneau. Luke căscă leneş şi-şi trecu degetele prin părul lui Sarah, singurul ei acoperămînt în acel moment.

– Cred c-ar fi timpul să-ţi dau darul de nuntă.

Mireasa lui zîmbi lasciv.

– Credeam că tocmai mi l-ai dat.

Prin pieptul lui Luke se rostogoli un rîs uşor.

– Eşti incorigibilă, spuse el, împrumutîndu-i expresia favorită. Oftînd, fără tragere de inimă, se desprinse din minunata înlănţuire a îmbrăţişării lui Sarah şi dispăru în living.

Întinzîndu-se alene, Sarah se ridică în capul oaselor şi-şi dădu la o parte de pe faţă cascada grea de păr. Privi aşternutul complet răvăşit, roşind la gîndul tuturor celor pe care şi le făcuseră ea şi Luke, unul altuia, pînă-l aduseseră în halul acela. Firesc ar fi fost să fie epuizaţi, dar Sarah nu

şe simţise niciciînd mai energică. Privi spre glasvand. Aurora argintie putea să fi fost nou-plăsmuită numai pentru ea. Atrasă de lumină, coborî din pat şi-şi înfăşură goliciunea cu un şal, după care păşi pe balcon.

Aerul continua să poarte amintirea frigului din timpul nopţii, dar Sarah abia dacă observă. Dragostea plină de răsfăţ a lui Luke îi încălzise sufletul şi se-ndoia că i-ar mai putea fi vreodată frig cu-adevărat. Îşi privi inelul simplu de aur de pe deget, suficient de puternic pentru a rezistă probei timpului. Un uşor zîmbet i se ivi pe buze. Milionarii şi potentaţii puteau avea averile lor – dar singur acest inel de aur făcea din ea cea mai bogată femeie din lume.

Îl simţi venind lîngă ea. Luke o încercui cu braţul şi o trase la pieptul său.

– O secundă, am crezut că m-ai părăsit, spuse el.

– Niciodată, răspunse Sarah, frecîndu-şi obrazul de părul de pe pieptul lui, cu miros de mosc. În plus, mi-ai promis un cadou.

– Aşa e, confirmă Luke, cu timbrul său baritonal profund, punîndu-i în mînă o casetă pentru fotografii, de mărimea unui portofel. Părinţii mei au păstrat-o pentru mine. Vreau să fie a ta.

Intrigată, Sarah desfăcu clama şi deschise caseta. Înăuntru se afla poza unei fetiţe blonde, cu ochii albaştri ca marea, al cărei zîmbet strîmb îi era lui Sarah la fel de familiar ca al ei propriu. Îl

privi pe Luke surprinsă.

– E Annie, nu-i aşa?

El dădu din cap. Zîmbetul îi era puţin cam trist, dar eliberat de amărăciunea dinainte. Sarah ştia că Luke încă mai simţea lipsa lui Annie şi întotdeauna avea s-o simtă, dar sfîşietoarea rană a pierderii ei se vindecase pînă la o tristeţe suportabilă. Îşi înghiţi lacrimile, copleşită de schimbarea din sufletul lui şi de rolul pe care-l jucase ea însăşi pentru a i-o produce. Iubirea ei îi dăduse puterea de-a se desprinde de trecut şi a merge înainte. Inspiră aerul proaspăt şi sărat, cu senzaţia că inhala înşişi zorii. Era timpul să lase trecutul în urmă, hotărî Sarah. În întregime.

– Mă-ntreb, spuse ea încetişor, cum va arăta copilaşul nostru.

Fu nevoie de un moment pentru ca vorbele ei să-şi facă efectul. Cînd, în sfîrşit, se întîmplă, Luke o răsuci în loc, apucînd-o de umeri, în timp ce ochii săi surprinşi îi căutau pe ai ei.

– Copilaşul nostru? şopti el.

– Nu fă mutra asta şocată, cowboy, i-o întoarse ea, rîzînd. Se mai întîmplă.

– Dar cînd? Am avut tot timpul grijă să te protejez.

În ochii lui Sarah jucau sclipiri de voioşie.

– Păi, din cîte-mi dau eu seama, s-a-ntîmplat în ziua cînd te-am ameninţat că-ţi scufund pălăria-n troacă...

– Şi cînd colo, ne-ai scufundat pe noi amîndoi,

încheie Luke, clătinînd din cap cu profundă mirare. Se pare că-i datorez multă recunoştinţă pălăriei ăleia vechi.

– Deci, eşti fericit de ce ţi-am spus?

– Fericit? replică Luke, trăgînd-o spre el într-o zdrobitoare îmbrăţişare de urs. Mă simt de parc-aş fi acaparat toată fericirea din lume! Viaţa noastră-i atît de-al naibii de frumoasă, încît îmi pare rău pentru tot restul oamenilor din lumea asta. Nu mi se pare un tîrg cinstit.

Sarah ridică mîna şi-l apucă de ceafă, aducîndu-i buzele peste ale ei.

– Iubitule, tîrgu-i ăla unde-ţi mîni juncanii să cîştige panglicuţe albastre...

SFÎRŞIT

Loveswept

Luke - Un cowboy longilin, zvelt, care putea cuceri o femeie doar ridicînd uşor sprînceana...

Luke Tyrell recunoştea necazul cînd îi ieşea în cale, şi nu era genul de om care să sară-n ajutor! Dar cînd Sarah Gallagher i-a cerut asprului lup singuratic să accepte slujba la ranch-ul ei, dorind cu disperare să poată locui acolo cu copiii, ceva a fremătat înlăuntrul lui Luke, făcîndu-l să primească. Sarah l-a tulburat, trezind balaurii adormiţi care-i chinuiau sufletul - şi făcîndu-l să descopere dorinţa de a o răsfăţa.

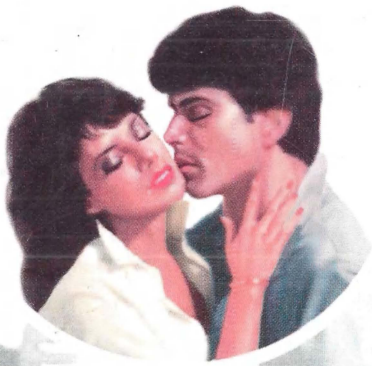

Ea era femeia pe care s-o doreşti pentru toată viaţa - dar el se afla mereu pe picior de ducă.

Privirea lui o făcea să se simtă goală, expusă şi neruşinat de vie, pentru prima oară în viaţa ei, dar putea oare Sarah să fi aprins flăcările pe care le vedea arzînd în ochii lui? Înfierbîntîndu-i trupul cu buzele sale, Luke şi-a mărturisit dorinţa - ascunzîndu-şi, însă, frica. Va putea oare Sarah să-l facă să înţeleagă că singurul cămin pe care şi-l dorea erau braţele lui?

Lei 2157+43TL = 2200

Loveswept

Luke - Un cowboy longilin, zvelt, care putea cuceri o femeie doar ridicînd uşor sprînceana...

Luke Tyrell recunoştea necazul cînd îi ieşea în cale, şi nu era genul de om care să sară-n ajutor! Dar cînd Sarah Gallagher i-a cerut asprului lup singuratic să accepte slujba la ranch-ul ei, dorind cu disperare să poată locui acolo cu copiii, ceva a fremătat înlăuntrul lui Luke, făcîndu-l să primească. Sarah l-a tulburat, trezind balaurii adormiţi care-i chinuiau sufletul - şi făcîndu-l să descopere dorinţa de a o răsfăţa.

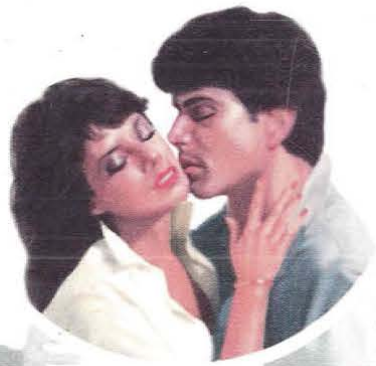

Ea era femeia pe care s-o doreşti pentru toată viaţa - dar el se afla mereu pe picior de ducă.

Privirea lui o făcea să se simtă goală, expusă şi nerușinat de vie, pentru prima oară în viaţa ei, dar putea oare Sarah să fi aprins flăcările pe care le vedea arzînd în ochii lui? Înfierbîntîndu-i trupul cu buzele sale, Luke şi-a mărturisit dorinţa - ascunzîndu-şi, însă, frica. Va putea oare Sarah să-l facă să înţeleagă că singurul cămin pe care şi-l dorea erau braţele lui?

Lei 2157+43TL = 2200

Ultimul erou american ◆ Ruth Owen

Loveswept

Ultimul erou american

Ruth Owen